

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI
TUYỆT VỜI
NÀY! 12

BÀI HÁT RƯ
CỦA NỮ KÌ SỸ

Natsume
Akatsuki

Minh họa
Kurone
Mishima

BAN PHƯỚC
LÀNH ĐẾN
THẾ GIỚI 12
TUYỆT VỜI
NÀY !

BÀI HÁT RU
CỦA NỮ KỊ SỸ

KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD! 12

CONTENTS

The
Knight's
Lullaby

Prologue

Chapter 1 Relief for This III Illegitimate Child!

Chapter 2 Despair for These Nouveaux Riches!

Chapter 3 Closure for These Feelings!

Chapter 4 May We Extend a Loving Hand to This Orphanage!

Chapter 5 A Banquet for This Demon Count!

Chapter 6 Eris's Blessing for This Crusader!

Epilogue This Way Forever

Afterword

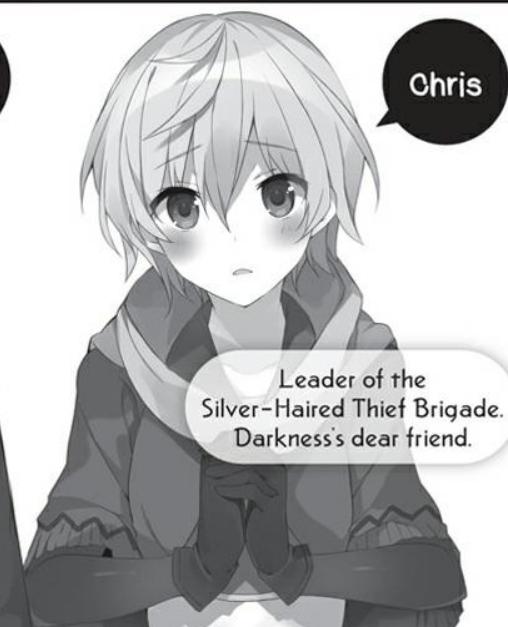
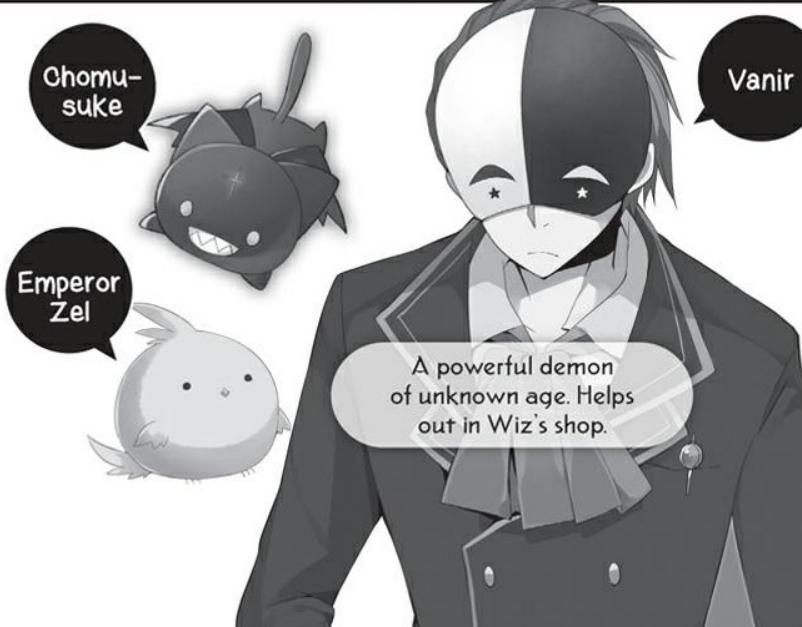
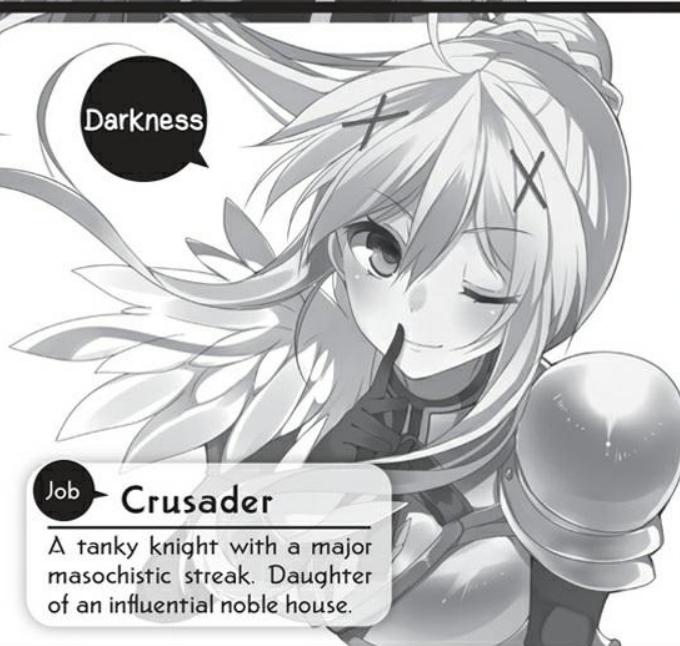
KONOSUBA: GOD'S BLESSING ON THIS WONDERFUL WORLD! *The Knight's Lullaby*

12

NATSUME AKATSUKI
ILLUSTRATION BY
KURONE MISHIMA

Characters

Tập 12

Bài hát ru của nữ kị sĩ

Mục lục

Mở đầu	9
Chương 1: Hãy làm cho đứa trẻ ốm yếu bất hợp pháp này trở nên thoái mái	11
Phần 1	11
Phần 2	20
Phần 3	26
Phần 4	29
Chương 2: Ban sự tuyệt vọng cho những tên mới nổi này!.....	48
Phần 1	48
Phần 2	52
Phần 3	56
Phần 4	62
Phần 5	74
Chương 3: Đưa những cảm xúc này xích lại gần nhau!.....	81
Phần 1	81
Phần 2	87
Phần 3	92

Phần 4.....	95
Phần 5.....	101
Phần 6.....	107
Phần 7.....	116
Phần 8.....	126
Chương 4: Mang một hành động yêu thương đến với trại trẻ mồ côi này!	132
Phần 1.....	132
Phần 2.....	136
Phần 3.....	142
Phần 4.....	151
Phần 5.....	159
Chương 5: Bữa tiệc với Bá Tước Quý !	166
Phần 1.....	166
Phần 2.....	172
Phần 3.....	179
Phần 4.....	186
Phần 5.....	189
Phần 6.....	196
Phần 7.....	206
Phần 8.....	209
Phần 9.....	216

Chương 6: Hãy Ban Bảo Hộ Thần Thánh Của Eris Cho Nàng Thập Tự Quân Nay!	219
Phần 1.....	219
Phần 2.....	228
Phần 3.....	240
Phần 4.....	251
Chương kết: Như thế này mãi mãi.....	257
Ngoại truyện 1: Phù thủy huyền thoại	266
Ngoại truyện 2: Diện mạo thật sự của bạo lực	271
Ngoại truyện 3: Tên trộm tóc bạc may mắn không tưởng	276
Ngoại truyện 4: Một đêm nào đó giữa mùa hè!	282

Mở đầu

Ở giữa Guild Mạo hiěm Giả, Một cô bé với vẻ ngoài giống như Darkness mỉm cười một cách ngây thơ.

“Không phải cô bé rất giống với Lalatina-chan không! Nè em gái nhỏ, em có thể nói cho chị biết ba của em là ai không?

Một nữ Mạo Hiěm Giả bị thu hút bởi nụ cười của cô bé nhường người qua khỏi Darkness với một vại bia trong tay.

“Agh, nó không phải việc của cô đồ say xỉn! Oi Kazuma, nhanh chóng làm cái gì đó với mấy người này đi!”

Darkness, người với khuôn mặt đỏ bừng vừa bởi vì rượu vừa bởi vì bị xấu hổ, quay sang phía tôi tìm kiếm sự giúp đỡ....

“Cô ta cười kìa!”

“Nếu như anh không muốn bị đánh đến chết thì câm đi!”

Darkness nhanh chóng chụp lấy tôi khi tôi giơ ngón tay chỉ về phía nữ Mạo Hiěm Giả đang to mò.

Chứng kiến cảnh tượng đã xảy ra ngay trước mắt, cô bé bắt đầu cười khúc khích.

Những người với vẻ ngoài ồn ào vây quoanh nụ cười của cô bé, nhập tâm đến mức họ có thể sẽ bị cảnh sát bắt cứ lúc nào.

“Nè Kazuma, Không phải đã đến lúc chúng ta quyết định lần này ai sẽ là V.I.P à!?”

“Ý cô là M.V.P? Nhận tiện, không phải đó chắc chắn là tôi à!?”

Sau khi tôi phản bác lại Aqua, người đang trong tâm trạng tốt, Megumin cao giọng với vẻ đắc thắng thể hiện trên khuôn mặt.

“On? Không phải em, người đã cho tất cả thấy nghệ thuật bí mật của Hồng Ma Tộc, rõ ràng là một MVP à?”

“Không phải em chỉ trộn vài nguyên liệu lại với nhau à? Không cần phải nhắc, nhân viên pha chế của Guild chắc chắn kiểu gì cũng làm tốt hơn em.”

Megumin phồng má lên một cách buồn bã trước câu trả lời của tôi.

“Oi oi, Nếu em có vấn đề gì với nó vậy thì sao chúng ta không hỏi nhân chứng nha. Chúng ta có thể để cô bé quyết định lần này ai là người đã cống hiến nhiều nhất. Chà, không phải tất cả chúng ta đều biết câu trả lời của cô bé sao. Nó chắc chắn không phải ai khác ngoài tôi!” Tôi nói trong khi chỉ vào bản thân mình.

Sau đó, tôi quay qua cô bé đang được giữ bởi cánh tay của Darkness người là lý do cho việc tổ chức tiệc tùng ở trong Guild.

“Vậy thì, em nghĩ ai là số một?”

Nghe thấy câu hỏi của tôi, cô bé đang ở trong vòng tay của Darkness ngược lên nhìn cô ta—

Chương 1:

Hãy làm cho đứa trẻ ốm yếu bất hợp pháp này trở nên thoải mái

Phần 1

Mang bầu không khí của một người được giao cho một nhiệm vụ quan trọng, Aqua nói.

“Tôi phải nói với tất cả mọi người.. tôi cần phải để tất cả mọi người ở Guild biết....”

“C-Chờ đã, Aqua, dừng lại một chút! Để tôi giải thích!”

Darkness có một đứa con gái.

“Đầu tiên tôi phải báo cáo với chị gái ở Guild, sau đó tôi cần phải nói với tất cả mọi người của giáo phái Axis.

Rồi tôi sẽ đến chở quầy tạp hóa, ông hàng thịt, bà lão hàng xóm...”

“Aqua! Đừng vội đưa ra kết luận! Sau cô không nhìn kỹ lại đứa trẻ này trước!?”

Nhìn cách Darkness tuyệt vọng tìm cách để thuyết phục Aqua, người nhìn như cô ta sẽ phóng đi như một tia chớp bất cứ lúc nào, Đôi mắt tôi đặt lên đứa trẻ vốn là ngọn nguồn của toàn bộ sự việc.

“...‘Mommy’?”

Cô bé giật mình run rẩy sau khi nghe những lời tôi nói.

Ánh mắt của mọi người dồn vào cô bé, nhìn kiểu gì cũng rất giống Darkness. Chắc chắn đang nghĩ là cô ta đã làm điều gì rất sai trái, cô gái trong câu hỏi tỏ ra một vẻ mặt khó chịu.

Về tuổi của cô bé, cô bé chắc chắn nhỏ tuổi hơn em gái của Megumin, người mới một lúc trước còn ở nhà tôi.

Trước mặt cô bé, Megumin nói với một giọng bình tĩnh nhất mà em ấy có thể làm được.

“V-v-với, một quý tộc, việc có một đứa con khi còn trẻ gần như là một nghĩa vụ. Nhưng điều này thật tuyệt! Khuôn mặt, mái tóc, ánh mắt mọi thứ đều giống với chị! Cô bé chắc chắn sẽ trở thành một tiểu thư vô cùng xinh đẹp.”

“Megumin, không phải điều đó! Có lời giải thích thỏa đáng cho trường hợp này, chỉ là, làm ơn, nghe chị nói!”

Vừa mới một lúc trước.

Bằng cách hoàng thành một mớ nhiệm vụ chất đống tại Guild, chúng tôi thề kiểm soát để giải quyết rất nhiều vấn đề gây nên những việc khó chịu trong thị trấn.

Ngoài ra, chúng tôi cũng đã quản lý được việc giải đáp những thắc mắc những mong đợi về những Mạo Hiểm Giả của Axel đã được Megumin phỏng đại ở trong thư. Bằng tất cả các quyền, chúng tôi nên trở lại với cuộc sống bình thường của mình.

Nhưng.....

“Đó là một trong những niềm đam mê khác của cô, đúng không? Tuy nhiên, một việc như thế này thật không thể nào cười được...”

“K-k-không, nó không phải-“

Bất chấp bằng chứng không thể chối cãi, cô bé nhìn giống hệt Darkness đang đứng bên cạnh cô bé, cô ta vẫn kiên quyết từ chối chấp nhận nó.

“...Nghĩ về điều đó, nó khá là hợp lý. Với tính cách của cô, không thể nào mà cô vẫn còn là trinh nữ ở tuổi này! Con điếm! Cô đã để tên khốn nạn nào lừa cô!?”

“Đừng để tôi giết anh! Làm như một tiêu thư quý tộc có thể vướng vào một mối quan hệ dễ dàng như vậy!”

Con nhở này! Cô ta vừa nói cái gì sau khi bao nhiêu lần xém vượt rào cùng tôi?

....nhưng, đứa trẻ thì vô tội.

Tôi ngồi xổm xuống trước mặt cô bé vừa cười vừa trán an nhóc ấy.

“Tên em của em là gì, tiểu thư?”

“A-Ah, đợi đã, Sylphina, để chị-!”

Khi Darkness đên cuồng cố gắng ngăn em ấy cai, cô bé, người đang xoay ngón tay mình một cách không thoái mái, nói với một giọng nhỏ nhẹ.

“Dustiness ford Sylphina.”

“Cô bé có thể là ai khác ngoại trừ con của cô?”

“Không, con bé em của họ tôi! Đương nhiên là chúng tôi có cùng họ vì con bé em họ tôi.”

Darkness tuyệt vọng nài nỉ trong khi lắc tôi, cô ta sắp khóc đến nơi rồi—

“—Sylphina, những người ở đây là đồng đội của chị, em có thể thư giãn ở đây. Được rồi, tự mình giới thiệu đi.”

Sau đó chúng tôi bằng một cách nào đó khi có thể bình tĩnh trở lại, bọn tôi ngồi xuống uống trà mà Megumin đã pha trong khi nghe Darkness giải thích.

Con bé, người đang ngồi giữa sofa một cách yên lặng cho đến bây giờ lập tức đứng dậy sau khi nghe lời nói của Darkness.

“Em là Sylphia, em là em gái của m....Lalatina-sama. Rất vui được gặp mọi người.”

Sau khi giới thiệu bản thân, cô bé nắm lấy hai mép váy của mình rồi cúi chào một cách hoàn hảo.

Tác phong của con bé hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài của mình.

Nó chắc chắn bởi vì cô bé nhận được sự giáo dục khi là một quý tộc.

“Rất vui được gặp em. Tên của anh là Satou Kazuma, anh là bạn đồng hành của mẹ em và đang làm việc như một Mạo Hiểm Giả ở thị trấn này. Em có thể gọi anh là Onii-chan hay bố.”

“Anh đang nói điều vô nghĩa gì vậy? Bố của Sylphina vẫn còn sống!”

Ngồi đối diện hai tiểu thư nhà Dustiness, Megumin và tôi chụp đầu vào nhau rồi thì thầm thảo luận.

“Kazuma, Kazuma. Anh nghĩ như thế nào? Với em cô bé nhìn như một phiên bản nhỏ của Darkness vậy.”

“Cô bé có khuôn mặt, mái tóc, đôi mắt, nhưng vẫn còn điều gì đó. Nếu cô bé thật sự là con gái của Darkness, anh chắc là cô bé rất khỏe.”

“Này, tôi có thể nghe thấy đấy, anh biết không? Tôi đã nói con bé là em họ của tôi! Lý do con bé gọi tôi bằng mẹ vì tôi đã chăm sóc con bé từ khi mới lọt lòng...!

Sylphia cười khúc khích khi nhìn thấy trò hề của chúng tôi.

Để ý thấy điều đó, Megumin ho lên một tiếng để lấy lại bình tĩnh.

“Em là Sylphina, đúng không? Chị là Megumin. Như em có thể thấy, chị là một Hồng Ma Nhân và là pháp sư mạnh nhất ở Axel.”

“Megumin-sama...”

CHỊ LÀ
MEGUMIN.
NHƯ EM
CÓ THỂ THẤY,
CHỊ LÀ MỘT
HỒNG MA NHÂN
VÀ LÀ PHÁP SƯ
SỐ MỘT Ở AXEL.

MEGUMIN

Em là Sylphia.
Rất vui được
gặp mọi người.

SYLPHIA

DARKNESS

CON BÉ LÀ
EM HỌ TÔI,
DUSTINESS
FORD SYLPHINA.
VÌ MỘT SỐ
LÝ DO MÀ
CON BÉ ĐÃ
CHUYỂN ĐẾN
SỐNG TẠI
THỊ TRẦN NÀY....

ĐẦU TIÊN
TÔI PHẢI
BÁO CÁO VỚI
CHỊ GÁI
Ở GUILD,

SAU ĐÓ
TÔI CẦN PHẢI
NÓI VỚI TẤT CẢ
MỌI NGƯỜI CỦA
GIÁO PHÁI AXIS.

AQUA

Có lẽ vì nghĩ rằng mấy câu tự giới thiệu hoành tráng của không phù hợp với một đứa trẻ, Megumin tự giới thiệu một cách bình thường.

Syphina tự chất vấn bản thân mình. Có lẽ cô bé đang thấy tò mò về cái cách đặt tên kì lạ của Hồng Ma Tộc.

Khi cô bé đang không biết mình có nên coi cái tên của Megumin vừa giới thật hay đùa, Darkness đặt một tay lên đầu cô bé.

“Xin để tôi giới thiệu một cách đường hoàng. Con bé là em họ tôi, Dustiness ford Sylphina. Vì một số lý do mà con bé đã chuyển đến sống tại thị trấn này....”

Theo như lời giải thích của Darkness, Sylphina mất mẹ từ lúc còn rất nhỏ, Nên cô bé đã xem Darkness người đã chăm sóc cô bé từ nhỏ là mẹ của mình.

Nói về điều đó, mẹ của Darkness là chị của mẹ Sylphia. Mẹ cô bé mang một lượng lớn sức mạnh ma thuật và kháng phép, nhưng cũng mang sức đề kháng yếu ớt nhận được từ huyết thống nhà Dustiness, Sylphina cũng không phải là ngoại lệ.

Mặt khác, Darkness đã thừa kế đầy cả sức đề kháng mạnh mẽ từ cha mình và khả năng kháng phép cực cao từ mẹ mình, trở thành hình tượng hoàng hảo của nhà Dustiness.

“Cùng một khuôn?”

“I-im đi, Kazuma. Anh có vấn đề gì với nó à? Đừng có gián đoạn câu chuyện của tôi cho tới khi tôi nói xong!”

Gân đay, quân đội Quỷ Vương hoạt động khá tích cực, và nó sẽ là một gánh nặng khủng khiếp nếu như cô bé phải lặp đi lặp lại việc di tản.

Do đó, theo lời mời của Công Tước Dustiness, cô bé đã chuyển tới thị trấn an toàn nhất quốc gia, Axel.

Và sau khi biết được Darkness đang ở trong biệt thự này, cô bé đã đi đến đây chơi.

“Tôi thấy rồi, câu chuyện dùng để che đậy này khá là chi tiết.”

“Đúng vậy, đúng là tới giờ nó vẫn giữ kín được mọi thứ.”

“Câu chuyện đó không phải để che đậy! Nhìn tuổi của con bé xem!
Tôi phải bao nhiêu tuổi để có được đứa con chừng này tuổi?”

Nhìn vào bộ dạng kích động của Darkness, Sylphina phát ra một tiếng cười khúc khích khác.

“X-xin lỗi. Đây là lần đầu em thấy m.... Lalatina vui vẻ như vậy.”

“Chị không có vui! Nghe kỹ đây, Sylphina, em không nên trở nên thân thiết với gã này. Nó sẽ thành một vấn đề lớn nếu như em bị ảnh hưởng bởi hắn ta như Iris-sama đã bị.”

Khi cô ta nói điều đó, cô ta giấu Sylphina ra sau lưng, như là muốn bảo vệ cô bé khỏi tôi vậy.

“Em nói tên của mình là Sylphina, đúng không? Mẹ của em có thể nói điều đó, nhưng cô ta đã lao vào onii-san khi anh đang tắm, và còn lén vô phòng ngủ của anh vào buổi tối....”

“Đừng nghe lời anh ta, Sylphina! Hey, Megumin, Giúp chị nói vài lời đi!”

Lấy tay chụp lấy hai tai của Sylphina, Darkness nhìn Megumin với ánh mắt nài nỉ.

“Anh ấy không hăng là nói dối, đúng không?”

“Me-Megumin!?”

Ngay khi đó

Sylphina, người lúc nào cũng cười vì trò hề của chúng tôi, đột nhiên ho dữ dội.

“Sylphina, có phải em đã đi bộ từ nhà của gia đình chị đến biệt thự này? Em không nên trực thúc ép mình như vậy. Chị sẽ nói với ba em, em nên nghĩ lại đây tối nay. Đây, em nằm lên sofa đi.”

“dạ, xin lỗi, M..-Lalatina.”

Nhin vào cô bé đang cố sửa lại cách nói của mình kể cả khi đang ho, Darkness nở ra một nụ cười hiền dịu.

“Gọi bằng mẹ cũng được. Nhưng, gọi chị bằng tên nếu có những người khác ngoại trừ ba người này ở xung quoanh.”

“Vâng, thưa mẹ!”

Nghe thấy những lời cô ấy nói, Sylphina mỉm cười mặc dù vẫn còn đang đau đớn.

Nó chắc chắn là một cảnh cảm động.....

Hai người chúng tôi nhìn vào cảnh cảm động này.....

Đột nhiên, Darkness đung dậy như vừa nghĩ ra một chuyện.

“Ah, nếu nó quá đau, chúng ta có thể để Aqua sử dụng phép hồi phục-”

Cô ấy nhìn quanh phòng trước khi đột ngột dừng lại....

“...nói đi. Kazuma. Aqua đi đâu rồi? Tôi nghĩ nó là một sự yên tĩnh không hề bình thường. Cô ta biến mất từ khi nào?”

Tôi đưa ngón cái về phía cửa chính sau lưng tôi.

“Oh, cô ta đã lén ra ngoài cửa ngay khi chúng ta bắt đầu nói chuyện.”

Phần 2

Nhìn thấy Darkness phóng đi mất, Sylphina lẩm bẩm,

“...Mommy đi rồi.”

Hình ảnh Sylphina ngồi trên sofa được lấy chăn quấn lại làm cho cô bé giống như một đứa trẻ kém may mắn được sinh ra trong một gia đình hỗn loạn. Tôi không thể làm gì ngoài cảm thấy thông cảm với cô bé.

“Bỏ đứa trẻ ở lại đây một mình... Cô ta đang nghĩ cái gì không biết...”

“Sylphina, đúng không? Darkness sẽ sớm quay trở lại thôi, vậy sao em không chơi trò chơi với bọn chị trong khi chờ đợi nhỉ?”

Chắc chắn nhò vào kinh nghiệm đối phó với trẻ con nhò vào Komekko, Megumin mỉm cười dịu dàng với Sylphina.

“Chắc chắn rồi!”

Với một chút biếu cảm lo lắng, Sylphina nở ra một nụ cười yếu ớt—

.

“—Anh về rồi.”

Megumin nói khi em ấy bước qua cánh cửa.

“Mừng anh về nhà, chồng yêu. Tình hình bên ngoài thị trấn như thế nào?”

Sylphia nói với một nụ cười, trong khi vẫn còn quấn mình trong chăn.

Như các bạn đã đoán, bọn họ đang chơi trò chơi gia đình.

“Tình hình bên ngoài thị trấn? Chả, có hơn 20 con rồng đang bay vòng vòng ngoài đó, nên anh nghĩ anh sẽ đi ra xử lý bọn chúng. Nó còn không đáng để coi là làm nóng người nữa.”

Nghe những gì ‘Người cha Megumin’ nói, Sylphina, ‘người mẹ’, quay mặt qua phía tôi rồi nói,

“Nghe thấy chứ, Kazuma? khi nào con lớn, con phải trở nên tuyệt vời giống như cha mình!”

Đúng vậy, tôi đang đóng vai con trai của họ

Tôi đã sắp đặt cái kịch bản để có một người cha là một Mạo Hiểm Giả cực mạnh.

Đáng lẽ ra, tôi phải là người đóng vai người cha, và Megumin sẽ là người đóng vai người mẹ, nhưng.....

“Con không muốn làm những công việc nguy hiểm như Mạo Hiểm Giả. Con sẽ trở thành thương nhân, người thỏa thuận với những người khác và trở nên giàu có bằng cách đó. Con không muốn làm những việc gây nguy hiểm đến tính mạng.”

“Eh?”

Sylphina đang bị sốc, chắc chắn cô bé không hề mong đợi điều này.

“C-con không thể làm vậy, Kazuma! Con đang nói gì thế!? Con mang dòng máu của người anh hùng huyền thoại! Vẫn còn rất nhiều người đang chịu đau khổ bởi vì Quý Vương! Là mẹ của con, ta sẽ không để con làm việc đó! Anh yêu, làm ơn hãy giúp em khuyên bảo thằng bé!”

Oh, Giờ tôi là hậu duệ của một chuyen binh huyền thoại?

Sylphia trao cho Megumin một biểu cảm rác rối, cầu xin sự giúp đỡ.

“Được rồi, bình tĩnh, Sylphia. Điều đó đúng là một cách nhìn thực tế cho tương lai. Kể cả khi thằng bé có tài năng trong chiến đấu, như là một phụ huynh, anh thật sự không muốn đặt đứa trẻ của mình vào nguy hiểm. Mọi chuyện không phải đều ổn miếng sao con trai chúng ta có thể sống một cuộc sống hạnh phúc sao?”

Nghe thấy Megumin nói những điều hợp lý trong một lượt, Sylphina gật đầu, nhưng cô bé có vẻ vẫn có chút gì đó không chắc chắn.

“Đ-Đúng là, nó khá đúng.... Vậy thì, Kazuma, con nên nhắm tới việc trở thành một người vĩ đại như là một thương nhân, sau đó con hãy

dùng sự giàu có của mình để hỗ trợ những người hùng không may mắn."

Điều này chắc hẳn cũng là do cô bé nhận được sự giáo dục của quý tộc. Cô bé có thể vẫn còn nhỏ, nhưng Sylphina vẫn đặt cho tôi những mục tiêu đúng đắn đáng ngưỡng mộ.

Tuy nhiên....

"Con thà sẽ sử dụng nguồn vốn và mối quan hệ của mình để móc nối với vài tiểu thư quý tộc ngu ngốc, để thu được quyền lợi và địa vị. Sau đó con sẽ tận hưởng cuộc sống nhàn nhã trong khi tắm mình vào sự tôn kính của mọi người."

"Anh yêu, Kazuma...thằng bé—! Con trai chúng ta đã trở thành một tên tội phạm!"

"Bình tĩnh nào, Sylphina, thằng nhóc này lúc nào cũng như vậy... Tuy nhiên, Kazuma, lừa tình những tiểu thư quý tộc không phải là điều mà con nên làm. Là một dân thường, địa vị vô cùng khác biệt của hai người chắc chắn sẽ ngăn cản con có được một tình yêu thật sự. Vì vậy, con nên tìm kiếm một cô gái bình thường, một cô gái có đức tính tốt, dẽ tính và thông minh nhưng nghèo khó."

Tại sao tôi cảm thấy có một sự liên kết ở đây nhỉ?

"Con đã nghe những gì mà bố vừa nói, đúng không Kazuma!? Để cho bố con thất vọng là không ngoan đâu đấy!"

Nói ra điều đó, Sylphina xoa đầu tôi từ trên ghế sofa.

Nhin thấy tôi bị một đứa trẻ giảng đạo, Megumin quay mặt lại mà rung rẩy.

Xem ra em ấy đang cô gắng nhịn cười.

“Trong trường hợp đó, tối nay con muốn ngủ cùng bố. Con muốn bố kể cho con nghe những câu chuyện phiêu lưu của mình cho tới khi con chìm vào giấc ngủ.”

“Eh?”

Megumin đơ cái mặt ra bởi sự trả đũa đột ngột của tôi. Sylphina vỗ tay của cô bé như đồng ý với đề nghị của tôi.

“Nghe giống như một ý tưởng tuyệt vời. Anh yêu, hãy ngủ với con tối nay và dạy cho thằng bé những điều cần thiết để trở thành một Mạo Hiểm Giả. Em sẽ ngủ với mẹ....Lalatina-sama tối nay.”

Sylphia vừa nói vừa mỉm cười mong đợi.

Xem ra cô bé đang tìm lý do để được ngủ chung với Darkness.

Nhin cô bé đang ngồi ở đó cùng một cái chăn được quấn lên cho tới cổ, với một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô bé. Tôi không thể không tự hỏi bản thân mình, sau cùng tôi tự hỏi, liệu mình có phải là một tên Lolicon.

Không, cái mà tôi đang cảm thấy là bản năng của người cha. Nó chắc chắn không phải là bất cứ cái gì sai trái.

Có vẻ như Megumin có cùng suy nghĩ với tôi, trước khi tôi nhận ra, em ấy đã tới xoa đầu Sylphina.

Nhìn xuống một Sylphina đang bối rối, Megumin lầm bẩm.

“Có một đứa con cũng không quá tệ.”

Chỉ mục khoảng khắc sau khi em ấy nói điều đó, Megumin đã cũng tinh lại và bắn qua cho tôi một làn sóng xua đuổi.

“Đừng có suy diễn những gì em vừa nói, Em chỉ đang nói là tạo ra một người thừa kế cho thân xác phàm tục của mình không phải là ý tưởng tôi...”

Như nhận thấy những lời cảm thán của mình không bình thường đến mức nào, em ấy tuyệt vọng tìm cách che đậy bằng việc nói ra mấy lời lẽ chuunibyou.

“Nếu em muốn một đứa con, anh có thể giúp em bất cứ lúc nào em thích.”

“Anh đang nói cái điều khủng khiếp gì trước mặt một đứa trẻ thế!?”

Phần 3

Tối hôm đó.

“Sylphina, chị nghe là họ đã chơi cùng con hôm nay? Mọi người chơi trò gì vậy?”

Sau khi trở về cùng Aqua từ thị trấn, Darkness nhẹ nhàng hỏi cô bé khi cô bé đang ăn món ếch nướng bằng nĩa.

“Dạ, họ chơi trò gia đình với con.”

Nghe được giọng của Darkness, Sylphia nở một nụ cười rạng rỡ trong khi đang chiến đấu với món thịt ếch. Có vẻ như cô bé vẫn chưa cảm thấy quen thuộc với âm thực địa phương của Axel.

Khi nhìn cặp đôi này, họ giống với hai chị em hơn là mẹ và con—
“vậy, cô đã làm gì?”

— Tôi thầm vấn Aqua người đang quỳ ở sân sàn để tự kiểm điểm bản thân mình.

Aqua phỏng một tràng lời thế như cô ta đang chờ đợi tôi hỏi câu này.

“Nghe tôi này, Kazuma! Tôi chỉ truyền bá thông tin tới Guild và những nơi khác, Và rồi Darkness trở nên giận dữ đến không ngờ! Tôi bị bắt bằng một cách bạo lực bởi Darkness đến mức mà tôi phải dùng hồi phục lên bản thân, cô ta đe dọa sẽ dùng quyền lực của gia tộc mình để cấm tất cả cửa hàng bán rượu trong thị trấn bán rượu cho tôi. Tôi chỉ nói ra sự thật! Cậu có nghĩ cô ta đã làm quá lên không!?”

“Sao cậu không nghĩ tới cảm giác của tôi khi được chào với ‘Chúc mừng vì đã có con’ khi bước vào Guild!? Cảm giác khi tôi bị chọc ghẹo bởi mấy tên say xỉn và phải để nhân viên Guild干涉 họ lại! Họ thậm chí còn hỏi bố của đứa trẻ là ai....”

Nghe thấy điều đó, Sylphina cúi đầu một cách thông cảm.

“Tất cả là tại con, xin lỗi Mommy... đã khá lâu rồi, nên con có một chút chút phấn khích và...”

“Ah, nó không phải là lỗi của con, Sylphina! Mẹ thích trẻ con rất nhiều và không bao giờ nghĩ về con như một sự rắc rối! Chỉ bởi vì bọn họ cứ chọc ghẹo mẹ và bắt đầu cá cược trên việc bố của đứa trẻ là ai...”

Sau đó, Không hiểu sao Darkness lại lườm tôi.

“Kazuma được bỏ phiếu nhiều nhất, vị trí thứ hai là tên quý tộc nhìn như một con gấu, kẻ đã biến mất không một dấu vết. Người tiếp theo là ai? Đúng vậy, một tên tội phạm tóc vàng nào đó mà tôi không thể nào hình dung ra!”

“Có một chút lúng túng khi bản thân tôi phải nói ra điều này, nhưng không phải cái danh sách đó chả có gì ngoại trừ những tên kì quặc à?”

“Im đi! Tôi không muốn nghe điều đó từ anh!”

–Sau bữa tối, mọi người vây quanh Sylphina và nói về những cuộc mạo hiểm của họ. Aqua thậm chí còn để Sylphia chơi với cái máy chơi game mà cô ta trân quý. Cùng với nhau, chúng tôi chia sẻ khoảnh khắc yên bình và hạnh phúc này...

.

.

.

Sau đó, khi tôi đang chơi cái máy cầm tay mà tôi giật được từ Aqua, thì tiếng gõ phát ra từ cánh cửa.

“Kazuma, anh vẫn còn thức chứ? Em có thể vào không?”

Megumin cất lên một giọng lo lắng từ phía sau cánh cửa.

“Ủ, anh còn thức, nhưng anh thực sự không muốn để em vào. Sau cùng, lý do duy nhất để em vào trong này là để chơi đùa với cảm xúc và hy vọng của anh trước khi thả cho anh một quả banh buồn bã.”

“Cái quái? Đừng có nói như em là một con điếm chuyên thao túng người khác! Em chưa bao giờ có ý định chơi đùa với cảm xúc của anh!”

Chà, vậy thì em là địa ngục của sự cảm dỗ.

Từ bên dưới chiếc chăn, tôi nhẹ nhàng đặt máy chơi game xuống và nhìn chăm chăm vào Megumin xuyên qua khe nứt trên cánh cửa.

“Vậy, có chuyện gì? Em muốn ngủ cùng với anh à?”

Tôi nói một cách mỉa mai khi chuyển sự chú ý của mình về lại trò chơi—

“Đúng vậy, em muốn ngủ cùng với anh tối nay.”

Nghe Megumin nói như vậy một cách đột ngột, tôi trở nên sững sốt.

Và nhân vật Aqua đã nuôi nấng trong suốt không biết bao nhiêu ngày vất vả đã bị xé ra từng mảnh bởi lũ quái vật.

Phần 4

“Nhìn này, anh sẽ không bị dính một trò hai lần. Anh không giống với Aqua người không bao giờ học hỏi được từ kinh nghiệm của bản thân. Đừng nghĩ anh là một tên sẽ đổ gục một cách ngu ngốc vì mấy lời lẽ ngọt ngào của em chỉ vì anh là một tên tuổi teen còn trinh.”

Đúng vậy, tôi vẫn còn có những succubus-san yêu quý cho chuyện đó.

Tôi đã phải cam chịu một đêm không ngủ vào tối qua sau khi em ấy nói về việc trở thành một mối quan hệ trên mức bạn bè nhưng thấp hơn người yêu, nhưng tôi sẽ không mãi trở nên ngu ngốc.

“Anh đang nói về cái gì vậy? Không phải anh mới là người muốn ngủ cùng em tối nay à? Có phải anh đã quên những gì mình nói khi chúng ta chơi với Sylphina?”

Tôi ném cái máy chơi game đi như đáp lại những lời bức tức của Megumin.

Tôi đã nói điều đó.

Đúng vậy, tôi có nói điều đó, chắc chắn tôi có nói!

...Không, chờ đã. Chưa đến lúc để hoảng loạn!

“C-Cái gì? Tại sao anh cứ đắn đo hoài vậy? Gần đây anh đã gửi cho em không biết bao nhiêu loại tín hiệu, Vậy mà anh vẫn còn làm bộ à?”

Nghe có vẻ bối rối, Megumin tiến lên gần thêm vài bước trong khi nói điều đó

“Anh không có làm bộ. Anh chỉ thất vọng vì mình đã trở thành một nam nhâm vật điển hình từ mấy trò chơi mà luôn bị cắt bỏ trong khi

đang phát triển. Đó là lý do tại sao anh lại giận dữ. Anh đang ở trong độ tuổi hoạt động tích cực nhất, em biết không? Em và Darkness đã tìm thấy thứ gì thú vị khi trêu trọc một tên trai tân như anh? Em nên biết là nó rất đau đớn cho một chàng trai khi bị đưa vào một hoàn cảnh như vậy để rồi không có chuyện gì xảy ra."

"Er, Tốt thôi, cá nhân em, em chỉ muốn thú nhận cảm xúc và làm khắt khít hơn mối quan hệ của chúng ta. Em không nghĩ nó sẽ khiến anh đau buồn. E-Em xin lỗi vì điều đó..."

Nhin thấy tôi đột ngột bùng nổ, Megumin toát mồ hôi lạnh và cũng nói ra lời xin lỗi mặc dù vẫn còn đang bối rối.

"Nếu như em hiểu điều đó, vậy thì đi đi. Cảm ơn em vì nói những thứ kì lạ, nhò vạy mà nhân vật Aqua đối xử như con trai mình đã chết. Nếu như anh không nhanh chóng và đưa nó trở lại thời điểm giống như của cô ta trong tối nay. Cô ta sẽ bắt đầu la hét om sòm vào sáng ngày mai."

"Không, Chờ đã, em thật sự có vài thứ quan trọng cần nói với anh trong tối nay, vậy nên, làm ơn đừng đuổi em đi! Thực ra, nếu như anh tiếp tục đối xử với em như là em không quan trọng bằng cái game đó, em thực sự sẽ trở nên giận dữ đó!"

Đối mặt với thái độ cổ chấp của Megumin, tôi đẩy mình dậy khỏi giường và nhìn vào em ấy.

"Cái gì? Anh không thật sự quan tâm đến việc ngủ chung hay ở cùng nhau qua đêm nữa. Anh sẽ lại bối rối và lúng túng, cuối cùng nó chỉ là một cuộc tra tấn tinh thần kéo dài, cho một người đàn ông trẻ tuổi

như anh. Anh thà ngủ một mình hơn là làm một trái banh buồn bã như lần trước.”

“...Đúng vậy, là lỗi của em khi bỏ anh lại sau khi làm cho anh hi vọng, nhưng em thật sự không mong đợi việc anh sẽ dùng nó làm một cái có lớn.... Không, được rồi, hãy bỏ việc ngủ chung sang một bên. Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?”

.....

“Ồ, đúng là khá phí phạm, và cũng như khá là cô đơn...”

“Anh thật là phiền phức, Kazuma! Đằng nào đi nữa, em sẽ tự cho phép mình đi vào!”

Megumin đóng cánh cửa lại khi cô bé đã vào trong, và không nói một lời đi thảng đến rồi ngồi lên giường tôi.

Vừa mới tràn đầy tinh thần, Giờ Megumin chỉ nhìn chăm chăm xuống sàn và giữ im lặng.

Có vẻ như em ấy định nói gì đó, và gương mặt em ấy đột nhiên chuyển thành màu đỏ.

“Này, thôi đi! Tại sao em lại đỏ mặt lên như vậy? Nếu như em có điều gì muốn nói, vậy thì phun nó ra đi! Tại sao mấy người cứ phải khăn khăn làm những điều có hại cho trái tim tôi cơ chứ? Nó Thật sự khiến anh khôn thoái mái, em biết không!?”

“C-Chờ đã, Đừng có hối thúc em như vậy! Chúng ta sẽ bắt đầu với một cuộc nói chuyện nhỏ, được không? Có rất nhiều thứ mà chúng ta có thể nói. Đừng bỏ qua các giai đoạn quá nhanh, chúng ta có thể bắt đầu với những cuộc nói chuyện bình thường và tiếp tục từ đó!”

Với khuôn mặt trở nên hoàn toàn đỏ chót, Megumin buột miệng nói những lời đó mà không ngẩng đầu lên.

“Này em đang chơi trò gì đó!? Tới phòng ngủ của người khác vào đêm khuya, rồi bảo là nói một chút chuyện với họ!?”

Có lẽ vì đã nhận ra lời nói của mình ngu ngốc như thế nào, đôi mắt của Megumin bắt đầu ánh đỏ lên.

“Er-oh, đúng rồi! Chuyện gì thực sự đã xảy ra giữa anh và Iris? Kể cả khi bọn em không phiền khi không làm rõ nó bởi vì sự xuất hiện của Komekko, Em vẫn rất quan tâm với việc cái gì đã khiến anh bỏ rơi bọn em và ở lại Thủ Đô.”

Chết tiệt, lôi mấy vẩn đẽ xưa lắc xưa lơ ra, thứ mà tôi đã rất cố gắng để chôn vùi.

Vào lúc đó, tôi nói tôi không thể nhớ rõ chi tiết vì chịu tác dụng khá lâu của thứ thuốc đó và tôi đã không nói với họ toàn bộ sự việc....

“Nó chỉ là, em biết đấy, người mà anh đã luôn luôn coi là em gái, Iris, Khóc và ôm chặt anh không chịu để anh đi. Em ấy thậm chí còn nói ‘em thích onii-chan nhiều lắm’ với đôi mắt đẫm lệ, và những thứ như ‘em yêu onii-chan’ và ‘iris sẽ chết nếu onii-san không ở lại thủ đô’, nên cho dù là một người vô tình như anh cũng trở nên cảm động”

“Tại sao ý chí của tên này lại yếu đuối như vậy? Vói lại, thật sự cô ấy đã nói những điều như yêu anh và sẽ chết nếu như anh không ở lại?”

Thuốc xóa trí nhớ chắc đã khiến não của tôi thêm vào vài chi tiết, nhưng nó là cách mà sự việc diễn ra.

....Chờ đã.

Tôi đột nhiên nhó ra một điều và nhảy ra khỏi giường một cách bạo lực.

“AAHHHHHHH, chết tiệt!”

“T-Tại sao anh làm mấy việc đột ngột như vậy? Đừng có làm mấy âm thanh ồn ào khi đã trễ như thế này!! Sẽ ra sao nếu có người đến để kiểm tra!?”

“Không, Iris! Anh đã quên mất Iris! Trước khi anh đã bị ép phải uống thuốc xóa trí nhớ, Iris nói với anh là viết thư cho em ấy khi anh nhó ra mọi chuyện. Nói là em ấy sẽ mãi chờ đợi!”

Chết tiệt, tôi phải gửi nó đi càng sớm càng tốt.

Iris có thể mất hết hi vọng với thế giới này và làm điều gì đó dại dột.

Tôi hối hả tiến tới cái bàn và chuẩn bị viết—

Megumin kéo mạnh áo của tôi từ trên giường.

“Chuyện gì? Anh đã nhó ra một việc rất quan trọng nhờ vào cuộc nói chuyện nhỏ của em. Nó rất khẩn cấp, thế nên đừng có ngán đường anh.”

“Ngay lúc này hiện đang có một cô gái trẻ ở trong phòng ngủ của anh, Và anh thì đi viết thư cho một người con gái khác ngay trước mặt cô ấy? Anh thật siêu phàm đấy, đúng không nhỉ? Nhân tiện...”

Vẫn còn giữ lấy áo tôi, Megumin ngẩn đầu lên và hỏi một cách kiên quyết,

“Anh còn nhớ những gì em đã nói hồi tối hôm qua không?”

Đôi mắt em ấy sáng rực lên với cường độ mà trước giờ tôi chưa từng thấy, nó rất hợp với khuôn mặt đang đỏ đến tận tai của em ấy

“Về việc ở giữa bạn bè và người yêu?”

Không bao giờ tôi có thể quên được điều đó.

Bởi vì những gì em ấy nói, đêm qua tôi hầu như không thể nào ngủ được.

Nghe thấy câu trả lời của tôi, Megumin gật đầu, Mặt của em ấy vẫn đỏ như thế.

“Chính xác là nó. Ước muốn của em là trở thành trên bạn bè nhưng thấp hơn người yêu. Tôi nay em đến để nghe câu trả lời của anh.”

...Eh?

“Tôi hôm qua là một lời thô lộ à? Khi anh nhìn thấy em rời đi mà không thèm nghe anh nói gì, anh tưởng em chỉ đang sử dụng những thủ đoạn cám dỗ thông thường và khiến ảnh trở thành một quả banh buồn bã một lần nữa.”

“Anh nghĩ em là loại con gái gì vậy hả, Kazuma? Em sẽ không bao giờ chơi đùa với tình cảm của bất kì ai như vậy!”

Nếu như em muốn nói điều đó, vậy thì ngừng ngay việc đùa giỡn với anh bằng những từ ngữ và tiếp xúc cơ thể trước khi bỏ rơi anh và làm anh khô héo.

“Vậy câu trả lời của anh là gì?”

Nói ra điều đó, em ấy đưa đôi mắt đang ánh lên sắc đỏ của mình lại gần tôi hơn...!

“Nè. Em đang ở gần quá đấy! Mắt em gần quá—eh, chờ đă, vì thế, Anh định nói là ‘hãy đi ra ngoài’, chúng ta có thật sự đang chính thức ở trong mối quan hệ nào không? Ngay từ đâu, Chính xác thì ‘trên bạn bè những thấp hơn người yêu’ nghĩa là gì? Không phải tốt hơn là chúng ta cứ thẳng thắn như những cặp đôi bình thường à? Tại sao chúng ta phải có mối quan hệ mờ ám như vậy? Không phải nó là đoạn quang trọng nhất à!?”

“Không, nếu như chúng ta cứ thẳng thắn mà trở thành người yêu, anh thử nghĩ về nó xem, chúng ta có thể cư xử bình thường một cách không có vấn đề gì trước mặt mọi người không? Hơn là cứ đi thẳng vào vấn đề này, em nghĩ chúng ta nên thực hiện nó một cách từ từ, từng bước một, từng centimet một....”

Có lẽ chỉ vì vừa mới nhận ra những lời nói của mình xấu hổ đến mức nào, Megumin đột nhiên trở nên bồn chồn.

“Tại sao em lại hành động như một thiếu nữ chứ? Em làm cho anh nỗi da gà đấy, dừng lại đi!”

“Em là một thiếu nữ! Kể cả về độ tuổi hay những thứ khác, Em hoàn toàn là một thiếu nữ! Chính xác thì cho tới bây giờ anh đang xem em là cái gì hả!?”

Em ấy lúc nào cũng thẳng thắn về những vấn đề này, vì vậy thái độ của em ấy lúc này làm tôi hoàn toàn bất ngờ.

“...Em có thể trở nên tuyệt vọng một chút không? Anh nghĩ nó không giống lăm, nhưng em không phát triển một thứ giờ đó phức tạp như Yandere hướng về Iris đúng chứ? Bình tĩnh và nghĩ về nó đi, Ngay cả anh cũng không rác rưởi đến mức ra tay với một cô gái trẻ như vậy.”

“Anh khá là tro trẽn để nói điều đó đấy, sau khi bỏ rơi bạn em và ở lại Thủ Đô. Đúng vậy em đã trở nên tuyệt vọng, em chỉ có thể nói ra điều này ngay lúc này bởi vì em đang bình tĩnh. Khi lần đầu anh nói anh sẽ không trở về, em gần như đã khóc lên đấy. Em không thể nói như vậy là đủ, nhưng đừng khiến em lo lắng như vậy nữa.”

Ánh sáng trong đôi mắt của em ấy tăng lên như hướng ứng sự căng thẳng đang gia tăng bên trong em ấy.

“...và em biết rằng mình là một đại pháp sư chẳng ra gì. Vì vậy nếu một cô gái mạnh mẽ hơn và có nhiều điểm giống với em xuất hiện.....!”

Em ấy bám vào cổ áo của tôi khi nói lên điều đó.

Đẹt. Đây là sự tấn công của sắc đớ!

“A-Anh hiểu rồi! Anh đã sai! Đó hoàn toàn là lỗi của anh, anh thật lòng xin lỗi! Anh xin lỗi!”

Kể cả ngay sau khi nghe lời xin lỗi của tôi, ánh đỏ trong mắt Megumin vẫn sáng lên rực rỡ và không hề giảm đi một chút nào.

“Vậy, anh có muôn trở thành trên mức bạn bè thấp hơn người yêu với em không?”

Megumin nói với khuôn mặt nghiêm túc—một chút giận dữ.

Có chuyện gì với điều đó? Có khi nào em ấy chưa bao giờ thổi lộ điều gì lanh mạng hơn điều này trong quá khứ.

Hơn là thổi lộ, Giọng của Megumin giống như đang đe dọa hơn. Em ấy vẫn tiếp tục đưa mặt đến gần hơn.

Trước khi trả lời tôi phải xác nhận một chuyện.

“Khi em nói ‘trên mức bạn bè thấp hơn người yêu’ thì chúng có thể làm đến mức nào? Không phải nó quá trong sáng sao? Em hiểu điều anh vừa nói phải không.”

Nghe lời tôi nói, Megumin cúi đầu xuống với khuôn mặt hoàn toàn là một màu đỏ.

“Em biết, em biết, được chưa? Nghĩ về điều đó, chúng ta cũng chưa làm bất kì điều gì đúng không? Được rồi, vậy hãy làm nó đi. Tối nay muộn quá rồi, vậy sáng mai thì sao?”

Tối nay quá trễ?

Vào sáng ngày Mai?

“Chờ đã, không phải mấy điều như thế thường được làm vào ban đêm sao?”

“...Chờ đã Kazuma, em nghĩ chúng ta đang nói về hai vấn đề khác nhau. Chính xác thì anh đang đòi hỏi điều gì? Em nghĩ chúng ta từng gặp phải vấn đề giống như thế này, vậy sao chúng ta không cùng lúc nói ra suy nghĩ của mình khi đếm đến 3 nỉ?”

Một, hai....

“Sản xuất em bé.”

“Hẹn hò.”

Tôi hiểu rồi. Đúng vậy, nghĩ về điều đó, chúng tôi chưa bao giờ có một cuộc hẹn hoàn chỉnh.

“Này”

Đối diện với biểu hiện chua chát của Megumin, tôi đấm vào tay mình khi vợi việc đã trở nên có nghĩa—

“Đúng vậy, Chúng ta chưa bao giờ có một ngày hẹn hò đúng nghĩa. Nó sẽ là một vấn đề nếu chúng ta bỏ qua bước đó và đi tiến thẳng đến việc trở thành ng yêu...”

“Sản xuất em bé!? Được rồi, không phải là em không đồng ý với những mẹ nói hôm qua, nhưng cho tới khi anh đồng ý chịu trách nhiệm.... Bị bắt buộc phải làm đám cưới bởi vì mang thai nghe có vẻ hợp với chúng ta hơn...”

“...Nghe thấy cái từ ‘Đám cưới’ Làm anh có một chút lo lắng. Anh không hiểu tại sao...”

Giờ em ấy nhắc đến nó, tôi nhớ đúng là có những việc như vậy từng xảy ra.

Lúc đó tôi bị mê hoặc bởi sự quyến rũ của Megumin, và nói về vấn đề nuôi dậy con cái trong khi đang ôm chặt em ấy.

“Lúc đó và lúc này là hoàn toàn khác nhau. Bởi vì em nói với anh một vài vấn đề khiến anh thức trắng cả đêm qua, nên sau khi chơi với Sylphina, anh đã đi ra ngoài và trả phí cho một giấc ngủ ngắn đặc biệt”

“Cái giấc ngủ ngắn gì mà anh vừa nói là gì vậy? Em không hiểu gì hết!”

Con trai đôi khi trải nghiệm được ‘Sage mode’

Tên tôi là Kazuma.

Hiện tại, tôi là một người đàn ông Không dễ dàng gì bị ảnh hưởng bởi sắc đẹp hoặc cảm xúc khi chấp nhận những trách nhiệm nặng nề.

“Megumin, năm nay em bao nhiêu tuổi? Em đang chuẩn bị sang 15 tuổi đúng không? Khi anh nghĩ đến điều đó, thay vì nghĩ đến việc ‘sản xuất em bé, kết hôn’, chúng ta nên bắt đầu với việc làm những việc bình thường cùng nhau nhiều hơn. Hãy nghĩ đúng cách về nó, cả hai chúng ta chưa từng hẹn hò bao giờ, đúng không? Vậy, nếu chúng ta đột ngột có con rồi kết hôn, nó sẽ kết thúc một cách khủng khiếp cho chúng ta và con cháu chúng a.”

“Anh là người đem chuyện sản xuất trẻ em ra nói đấy!”

Megumin nói một cách kích động.

“Không, đợi đã, nghiêm túc đây, nghĩ về nó đi. Giờ anh nghĩ về nó, chúng ta vẫn chưa hiểu rõ về nhau đúng không? Coi nào, Megumin, Không phải em nói là mình đã hoàn toàn trưởng thành à? Anh yêu em, vậy nên hãy sản xuất em và kết hôn về cơ bản nó không phải là suy nghĩ rất trưởng thành à.”

“Chỉ vì anh đem vấn đề đó ra! Thật là, anh bị làm sao vậy? Chẳng lẽ anh chỉ nghĩ đến điều đó sao, Kazuma!? Anh hành xử kì lạ đủ rồi đấy, nhưng hôm nay anh đặc biệt....!”

Thế rồi, sau khi nhìn thấy tôi vẫn giữ vẻ ngoài bình tĩnh kể cả trong thời điểm này, Megumin có vẻ đã biết chuyện đang xảy ra với tôi.

Sắc đỏ dần dần biến mất khỏi mặt em ấy khi em nhìn vào tôi với.....

Ánh mắt giống hệt Darkness khi cô ấy phát hiện ra tôi đang nhìn cô ta đi trong biệt thự mà chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng. Đó là cái ánh mắt thể hiện ra một sự thiếu thốn trọng.

“Tôi nên làm gì với tên này...? Tỏ ra xa lạ ngay lúc chủ để chuyển ra khỏi hai chữ tình dục. Em không mong đợi anh trở nên quá lố như thế này.... Sau khi đã tiến xa như vậy với em, sau tất cả những gì mà anh đã làm với em lúc đi thăm hiểm, mỗi quan hệ của chúng ta chỉ ở mức vừa với ấm lên, và chỉ cần như vậy là đủ để anh muốn quan hệ!? Làm sao anh có thể trở nên lạnh như băng ngay sau khi mong muốn sinh sản của anh bị dập tắt...!”

“Hey, em chờ đã! Chúng ta gần như đã tắm chung, ngủ chung và ôm nhau. Đừng có đặt mọi chuyện theo cách đó! Nếu như em muốn diễn đạt nó, sao em không làm việc gì xứng đáng để được đối xử như vậy”

“Nếu anh vẫn tiếp tục nói về mấy thứ vô nghĩa như thế, vậy thì em phải chuẩn bị làm việc mà mình phải làm.”

Ouch, ánh mắt đó. Là ánh mắt khi nhìn thấy một tên rác rưởi.

Cuối cùng Megumin nói với giọng vô cùng mệt mỏi.

“Anh luôn luôn là người như vậy, đúng không? Kể cả khi biết về điều đó, em vẫn không thể khiến bản thân mình ghét anh. Em chỉ là một người phụ nữ đơn giản, liệu em có thể....”

Kể cả khi em ấy nói ra điều đó, khuôn mặt Megumin vẫn nghiêm nghị như mọi khi. Cảm giác như cái nhìn của em ấy đã hạ xuống từ “nhìn thấy một đống rác” thành “Nhìn thấy một vật khả nghi.”

"Er, đúng rồi... từ lúc bầu không khí của việc thổi lô đã biết mắt từ lâu, giờ chúng ta nên làm gì nhỉ?"

Megumin để cho sự căng thẳng chảy ra từ vai em ấy và ngồi bất động, nhìn thẳng vào tôi như đang chờ đợi câu trả lời.

Nhưng kể cả khi em ấy hỏi tôi 'chúng ta nên làm gì từ lúc này'.....

Thành thật mà nói, nghĩ đến việc ở bên cạnh với Megumin và mọi người trong thời gian dài, tôi chưa bao giờ thật sự xem xét là mình nên chọn route của ai để đi. Từ đâu, tôi đã không thực sự hiểu được cảm xúc của bản thân mình.

Chưa bao giờ để tâm đến việc hẹn hò, tôi còn không có nhiều liên hệ với những đối tượng khác giới trước lúc này. Tình yêu là gì? Cảm giác tròng cagy si ai đó ra sao? Toàn bộ những đó là...

....

Eh?

Chuyện gì vừa xảy ra? Có phải tôi vừa vô thực thử tưởng tượng về tương lai.

Tôi đã từng nghĩ đến việc đột ngột làm đám cưới rồi có những đứa trẻ để chăm sóc sẽ tàn phá tất cả mọi thứ, nhưng khi tôi đặt megumin vào vị trí ghế phụ, tôi đột nhiên chẳng còn quan tâm đến mấy thứ đó nữa.

Ngay cả bây giờ, Nơi mà cả đồng thứ lóng léo vẫn chưa được giải quyết, tôi vẫn hết lòng mong đợi về việc đi hẹn hò với Megumin.

Đi ra ngoài và dùng thời gian để nói chuyện hết cả ngày, và tôi sẽ
“Này, Megumin, từ lúc chúng ta có thời gian rảnh, sao không mang
theo đồ ăn trưa, tìm hột cái hồ xinh đẹp ở đâu đó rồi khiến nó dậy
sóng với explosion nhỉ?

...eh?

Chuyện gì vừa xảy ra?

Nó là cái quái quỷ gì?

“Nè, Nè Megumin, tệ rồi! Anh có thể thật sã roi vào lưới tình của em!”

“Anh là một tên rác rưởi! Anh thật sự là một tên rác rưởi! Chắc chắn,
khẳng định, chính xác, hoàng toàn là một tên rác rưởi! ‘có thể thật sự
đã roi vào lưới tình của em’!?! Cái đó là một lời thô lộ à!? Anh không
chọn được từ ngữ một cách cẩn thận được sao!?”

Em không nên mong mỏi điều đó từ một tên trai tân.

Hiện giờ tôi đang tự đá bản thân mình và đổ mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy biểu cảm bối rối của tôi, Megumin nói.

“....Haizz. Anh đúng là người lúc nào cũng làm rối mọi chuyện lên
nhất là khi đó là chuyện quan trọng. Thật là.... Được rồi, em đúng là
có nói thích cái sự không thể nào nắm bắt được đó của anh, thế nên
em không thể trở nên giận dữ kể cả khi em muốn vậy...”

Giọng Megumin cứ như một kẻ thua cuộc, nhưng cùng lúc đó tôi vẫn
có thể thấy trong ánh mắt em ấy đó là điều làm ấy thích thú nhất.

Tôi bắt đầu thư giãn sau khi nhìn thấy gương mặt em ấy, chỉ để bị em
ấy liếc nhìn với một ánh mắt chót chóc ngay lúc tôi vừa thở ra.

X-xin lỗi!

“...Vậy thì, chúng ta nên làm gì trong tương lai? Đúng vậy...uh...Về
mối quan hệ của chúng ta...sau hôm nay...”

Megumin nói với chất giọng mang theo một chút lo lắng.

Khuôn mặt em ấy có hơi đỏ hơn một chút và giọng thì nhỏ.

Er...

“Ch-chúng ta nên làm gì? Hmm, thành thật thì anh chưa bao giờ có
kinh nghiệm với thứ tuyệt vời này trong cuộc sống của anh. Nếu như
em bất chợt hỏi anh phải làm gì khi đi hẹn hò với một cô gái, anh chắc
chắn sẽ chẳng có chút đâu mối nào. Vậy nên, nếu mối quan hệ của
chúng ta thật sự là cái hon mức bạn bè nhưng thấp hơn người yêu,
anh nghĩ mình sẽ không hoàn toàn hoảng hốt. Anh thật sự vui hơn
mình nghĩ. Em có thể có một số thói quen kì quặc, nhưng sau tất cả
em thật sự là một cô gái xinh đẹp.... thế nên, um... anh phải nói... mối
quan hệ như vậy...có ổn...kh..ông?”

Nghe câu trả lời của tôi

“...V-vậy thì được rồi... tạm thời cứ như vậy đi....C-công thêm, bằng
cách này, nó sẽ không quá khó xử với mọi người....”

Xem ra em ấy lại đỏ mặt vì được gọi là ‘xinh đẹp’, Megumin thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm và nói một cách nhỏ nhẹ.

Nhìn em ấy như thế này, tôi cũng cảm thấy hơi ngại.

Cái quái gì thế này, hiện giờ bọn tôi khá giống như khuôn mẫu của mấy cặp đôi.

Chết tiệt, điều này thật tệ. Cái cảm giác sảng khoái và ngọt ngào này khiến cho tim tôi đập thình thịch.

Oh, đúng rồi, chúng tôi nên làm sao với Darkness và Aqua?

Chúng tôi có nên nói với họ không?

Mọi chuyện sẽ diễn biến thế nào trong tương lai?

Hơn mức bạn bè nhưng thấp hơn là một cặp....

Có khi nào nó vẫn ổn nếu chúng tôi cư xử như một cặp?

Và tôi có thể làm đến mức nào trong vai trò người yêu? Giới hạn nằm ở đâu...?

Ngay khi tôi lo lắng về những chi tiết đó, Megumin nói với tôi, “Đúng rồi, vậy thì, trước khi chúng ta chính thức trở thành người yêu, tốt nhất là nên giữ bí mật với Aqua và Darkness... và đương nhiên, để cho nó không bị lộ, hiện tại chúng ta không nên làm bất cứ hành động trưởng thành nào.....”

“Eh?”

Ghi chú

Dust bạn của Yunyun :))

Chương 2:

Ban sự tuyệt vọng cho những tên mới nổi này!

Phần 1

“Trả cậu ta lại đây! Schneider mà tôi đã cẩn thận chăm sóc và nuôi nấng.... Trả lại cậu ta cho tôi, cái tên NEET khốn kiếp kia!!”

“Tôi đã chơi lại đến đoạn đó rồi, nên hãy để cậu ta yên nghỉ đi! Cậu ta chết rồi, tôi không thể làm gì được hết! Schneider đã đi đến thế giới khác và hoàn toàn khỏe mạnh. Ai biết được, có khi, bây giờ cậu ta còn đánh bại cả Quỷ Vương và đang có một cuộc diễu hành vừa được ném hoa trong danh dự nữa kìa.

Sáng hôm sau.

Như đã mong đợi, Aqua bắt đầu la hét om sòm tại sảnh chính, chổ mà chúng tôi thường dùng để thư giãn, tức giận vì việc mất đi nhân vật mà mình đã trau chuốt một cách cẩn thận. Và đó là cách mà một ngày mới bắt đầu.

“...Thật không? Có thật là Schneider đang sống rất tốt ở thế giới khác không?”

“Đúng vậy, cậu ta đã lập nên một dàn harem toàn là gái đẹp và sống một cách hạnh phúc, vậy nên không cần phải lo cho cậu ta.”

Megumin bước xuống cầu thang khi tôi đang nói ra những lời an ủi dành cho Aqua.

“Chào buổi sáng. Lạ nhỉ? Hôm nay hai người dậy sớm dẽ sợ.”

“Đúng vậy, hôm nay chị đã đưa Darkness và con của cô ấy ra ngoài để chơi cùng Zell đại đế. Chị nghĩ đây là lần đầu cô bé tiếp xúc với một con rồng. Nhìn cô bé căng thẳng như vậy rất là dẽ thương đó.”

Chắc chắn là cô bé lo lắng vì sợ sẽ lỡ tay giết chết nó hơn bất kì điều gì khác.

“Nói về điều đó, em không thấy con bé ở đây. Sylphina đi đâu rồi?”

“Darkness dẫn con bé xuống thị trấn rồi, cô ta nói rằng muốn để Sylphina chơi với những đứa trẻ cùng tuổi.”

Darkness có vẻ rất quan tâm tới con bé. Nó gần giống như cô ấy là mẹ của con bé vậy.

Megumin nở ra một nụ cười ấm áp khi nghe thấy điều đó.

‘Nếu là vậy, em mong con bé sẽ nhanh làm quen với Axel.’

Lò đi Megumin, Aqua, người đang nằm ườn ra trên ghế sofa, ném cho tôi một câu hỏi.

“Nhân tiện, tôi biết Megumin thường thức dậy khá sớm, nhưng tại sao hôm nay anh cũng dậy sớm vậy, Kazuma-san.”

Bình thường, từ đần độn không đủ để nói về Aqua, nhưng cô ta lại trở nên thấu thị vào mấy trường hợp như thế này.

Tôi thức dậy sớm bởi vì đang mong đợi buổi hẹn hò đầu tiên với Megumin, nhưng tôi không thể nói nó ra ngay trước mặt cô ta.

“Chính xác thì, Megumin có vẻ cũng dậy sớm hơn bình thường...”

Nghe những lời nói của Aqua, Megumin nhảy dựng lên vì bất ngờ và né đi ánh mắt của cô ta.

“C-Chị đang nói cái gì vậy!? Em lúc nào cũng thức dậy vào giờ này!
Chị nghĩ như vậy bởi vì chị và Kazuma thường xuyên thức dậy trễ đó!
Cộng thêm, hôm nay thời tiết rất là hoàn hảo cho một cuộc explosion.
Vậy nên đương nhiên em phải thức dậy sớm rồi!”

Nghe những lời Megumin điên cuồng phun ra đó, Aqua ngây người nghiên đầu qua một bên.

Có thể nào Megumin cũng mong chờ việc hẹn hò nhiều như tôi không?

Đúng vậy, hẹn hò.

Buổi hẹn hò đầu tiên của tôi với một cô gái.

Lúc còn ở Alcanretia, tôi đã đi dạo nhiều lần với Darkness, và cũng đã cùng Megumin đi thực hiện rất nhiều chuyến explosion, nhưng những lần đó bầu không khí lại khác. Vậy nên nó không tính.

Khi tôi và Megumin lén liếc nhìn nhau.

“Ohoh... tôi thấy rồi, vậy đó là chuyện đã xảy ra với hai người.”

Aqua nhe ra một nụ cười ranh mãnh. Cô ta lúc nào trở nên sắc bén vào mấy thời điểm không cần thiết như thế này.

“C-Cái gì? Chị đang muốn nói gì hả, Aqua?”

“Cô tốt nhất nên bỏ cái điệu bộ nhe răng cười một cách ngu xuẩn đó đi, nếu không tôi sẽ dẹp nó đi dùm cô.”

Mặc kệ lời nói của hai chúng tôi, Aqua lấy hai tay che cái nụ cười hờ hênh của cô ta lại rồi nói.

“Hai người dậy sớm để ăn bit tết cóc còn thừa của bữa tối hôm qua đúng không? Chà, tệ thật, là người dậy sớm nhất, đúng vậy, tôi, đã ăn hết nó rồi!”

Oh, Aqua vẫn là Aqua.

....Chờ đã.

“Cô làm cái gì cơ! Tôi có lý do để để dành nó! Tôi định dùng nó để làm Sandwich và đem nó theo hôm nay! Đó là lý do tại sao tối hôm qua tôi lại cẩn thận chuẩn bị nó! Tại sao lúc nào cô cũng phải gây rắc rối cho tôi hả?”

“Sao? Tôi ăn nó rồi đấy, giờ tôi chẳng làm gì với điều đó được hết! Cậu trả nêu giận dữ vì cái gì hả? Nếu cậu muốn sandwich, tôi sẽ vui lòng giúp cậu làm vài cái.”

Hiểu được vì sao mà tôi lại chuẩn bị nó. Aqua lập tức nói vài câu với dáng vẻ hối lỗi.

“Dù sao thì, hai người định đi đâu mà lại mang theo sandwich? Nếu hai người đi ra ngoài chơi, tôi cũng muốn đi.”

“.....”

Phần 2

“EXPLOOOOOOOOOSION!”

Âm thanh của phép explosion vang lên ngay trên cái hồ tọa lạc gần Axel.

Vụ nổ mạnh mẽ đã làm cho nước ở trong hồ tách ra, và đợt sóng xung kích đã tạo ra những con sóng lớn đập thẳng lên bờ.

Một lượng lớn nước bị thổi văng lên trời và rơi xuống chỗ chúng tôi tạo thành sương mù. Phản ứng với ánh nắng buổi sớm, nó đã tạo ra một cái cầu vồng ngay trên hồ.

“Hôm nay điểm số expolison là 95 điểm! Không chỉ mạnh mẽ, mà sương mù được tạo ra bởi vụ nổ đã khiến cho không khí buổi sáng càng trở nên tươi mát, và còn phải thêm vào một cầu vồng đã xuất hiện như trang trí cho màn trình diễn. Điều còn thiếu duy nhất là ứng dụng thực tế. Nếu như có bất kì cách nào để ứng dụng nó, nó sẽ giành được nhiều điểm hơn.”

Nghe thấy đánh giá của tôi, Megumin nở một nụ cười mãn nguyện khi em ấy đố gục xuống đất.

“Nó không có ứng dụng thực tế nào ngoài việt áp dụng lên mục tiêu là quái vật. Nó vẫn là điểm số cao nhất mà em đã nhận được trong khoảng thời gian qua, nên em nghĩ hôm nay như vậy là tốt rồi!”

Megumin nói với một biểu hiện hài lòng.

Tôi khuỷu xuống và sử dụng Drain Touch, truyền cho em ấy một lượng mana để có thể tự mình đứng lên.

Sau đó, tôi để ý thấy một điều.

“Này, chờ đã, phát explosion đó đã giết một lượng lớn cá. Hãy đi bắt một vài con và nướng nó. Lượng sandwich bít tất cóc ít hơn anh nghĩ, nhưng chúng ta có thể dễ dàng nướng đống cá đó để thay thế. Tuyệt vời, làm tốt lắm Megumin!”

“N-Nó có nghĩa là...”

Nhận được mana từ tôi, Megumin đứng dậy và trao cho tôi ánh nhìn mong đợi.

“Explosion của hôm nay đáng 98 điểm!”

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn anh rất nhiều!!”

Nhìn Megumin rơi nước mắt khi liên tục cảm ơn tôi, tôi cũng bắt đầu rơi nước mắt khi gật đầu đáp trả.

Và người đang nhìn từ chúng tôi thì遠く....

“Nè, đây là việc ngu ngốc mà mấy người thường làm khi không có tôi à?”

Aqua nhận xét một cách thô lỗ trong khi đang tọng sandwich vào miệng.

“Thứ lỗi cho tôi, Aqua? Cô nói ngu ngốc nghĩa là gì!? Đây là một bước tiến vô cùng quan trọng cho việc xây dựng tiết mục. Như là một người sành Explosion của tôi.”

“Đúng vậy, Aqua! Gần đây, Điểm số mà em nhận được từ vụ nổ thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng, sức khỏe, và rất nhiều thứ khác cho đến hết ngày. Explosion không phải là trò chơi!”

“Tôi không hiểu và tôi không muốn hiểu, nhưng tôi biết rồi. Đây là một trong những việc mà tốt nhất tôi không nên dính vào.”

Có vẻ như Aqua đã biết học tập từ sai lầm của mình.

Tuy nhiên....

“Nè, Megumin, đây là một buổi hẹn hò, đúng không?”

‘Em không biết. Em không biết việc hẹn hò chính xác là phải làm gì... Đem theo đồ ăn trưa, đi đến một nơi xinh đẹp với một người nào đó và làm một cái gì đó vui vẻ cùng nhau.... không phải hẹn hò là như vậy à?’

Tôi hiểu rồi, thì ra đây là hẹn hò.

Tôi cảm thấy nó chẳng khác gì cách mà chúng tôi thường dành thời gian cho nhau, chắc là do tôi tưởng tượng ra thôi.

Lý do mà tôi không cảm thấy lâng mang chắc chắn bởi vì Aqua đang ở đây.

Bọn tôi đúng là có một chút xấu hổ vào ngày đầu tiên hẹn hò, Vậy nên Aqua cũng được mời đi theo, nhưng trong tương lai, chắc chắn.....

“Mấy cái sandwich ngày ngon thật đó. Nè, cậu có muốn làm một giấc ngắn sau khi ăn cá nướng không? Ah, hôm nay đúng là một ngày đẹp trời cho việc dã ngoại. Chúng ta nên gọi cả Darkness và Sylphina đi cùng vào lần tới.

Aqua nói trong khi đang xiên mấy con cá mà cô ta bắt được ở trong hồ trong khi chuẩn bị đi nướng.

Ah... Không phải nó.

Cái này không phải hẹn hò, mà là một chuyến dã ngoại dành cho gia đình!

Phần 3

Chúng tôi đang trên đường trở về nhà sau chuyến dã ngoại gia đình....

Người cảnh vệ đang canh cổng gọi chúng tôi ngay khi chúng tôi xuất hiện phía bên ngoài Axel

“Này, mọi người là những Mạo Hiểm Giả đúng không? Vừa mới có một thông báo khẩn. May mắn nhanh chóng đến Guild đi?”

— Tại Guild Mạo Hiểm Giả.

Được đặt nằm giữa thì trấn, tổng hành dinh của toàn bộ hoạt động tiêu diệt quái vật.

Nó là pháo đài của những Mạo Hiểm Giả là cơ quan mà bọn họ đặt niềm tin của mình vào đó.

Nghe theo lời nói của tên cảnh vệ, chúng tôi đã có mặt tại sảnh, nhưng....

Đối diện với sảnh Guild...

“Được rồi, những Mạo Hiểm Giả, làm ơn hãy xếp hàng ở đây. Đây là một cuộc triệu tập khẩn cấp. Xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.”

Quý cô của Guild người thường đứng phía sau quầy đang hét lên về phía những Mạo Hiểm Giả vừa mới xuất hiện.

... Huh?

Chúng tôi đã vội biệt thự lấy hết trang bị của mình và nhanh chóng tiến đến vì nhiệm vụ khẩn, nhưng tại sao họ lại bảo chúng tôi xếp hàng ở đây khi đang trong tình trạng khẩn cấp?

Khi tôi vừa nghĩ về nó, tôi nhận ra những nhân viên của Guild cùng những người công chức bắt đầu bao vây mình, như là đang lập thành rào chắn xung quanh chúng tôi, những Mạo Hiểm Giả.

Chính xác thì...

Nó khá giống như là họ đang cố ngăn chặn bọn tôi trốn đi.

Tình huống khả nghi này bắt đầu réo lên hồi chuông báo động giữa các Mạo Hiểm Giả.

....Chỉ là, cái gì đang diễn ra vậy?

“Nè, có chuyện gì đó không ổn. Chúng ta có nên trốn đi không? Giác quan thứ 6 của tôi đang nói rằng tốt nhất là chúng ta nên đi khỏi đây càng nhanh càng tốt.”

“Thật là một sự trùng hợp, Kazuma. Tôi cũng có cảm giác không ổn. Nó chắc chắn là do linh cảm nữ thần của tôi.”

Nghe những lời Aqua nói chỉ làm tăng thêm cảm giác không thoải mái của tôi.

Vào lúc đó, một người xuất hiện ngay trước bọn tôi.

Đó là Darkness, người đã biến mất vào buổi sớm để đưa Sylphina đi đâu đó.

“Hai người hãy thư giãn đi. Nếu như hai người không phá luật, không có điều gì xấu sẽ xảy ra với mấy người, vậy nên hãy thư giãn.”

Darkness nói trong khi giấu một tay sau lưng mình.

....Hmm, thật ra.

“Cô có biết việc khẩn cấp gì đang diễn ra không?”

Tôi hỏi Darkness người đang giấu một tay ra sau lưng.

Toàn bộ mạo hiểm giả đều trang bị đầy đủ, ngoại trừ Darkness người chỉ mặc một cái áo đen và một chiếc váy bình thường. Tôi không thể giúp bản thân mình khỏi việc hỏi cô ta đang có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Darkness không trả lời tôi

Xung quanh tôi đây ấy những lời thì thầm khó chịu.

Một bầu không khí căng thẳng nhanh chóng giáng xuống tất cả Mạo Hiểm Giả đang tập trung ở đây.

...Nhưng chúng tôi là những Mạo Hiểm Giả cảnh giác tốt nhất.

Guild Mạo Hiểm Giả do chính phủ thành lập cho những Mạo Hiểm Giả.

Nó được thiết kế một cách ổn định để hỗ trợ cho chúng tôi.

Chúng tôi có nghĩa vụ hoàn thành công việc được nhận từ Guild, và gui cũng giúp chúng tôi mỗi khi vướng vào rắc rối.

Vậy nên không có lý do nào để Guild và Mạo Hiểm Giả phải mang mối quan hệ đối đầu với nhau.

Nếu như đã không có lý do gì để chúng tôi chống lại đối phương, thì cũng không có bất kì lý do nào để chúng tôi trở thành kẻ thù.

Đó là những ý kiến phổ biến mà mọi người xì xào nãy giờ, và cùng với nó bầu không khí căng thẳng đang đè nặng mọi người bắt đầu giảm bớt.

Ngay lúc đó.

“Tôi có một yêu cầu khẩn cấp dành cho tất cả mọi người. Chính xác, đó là một nhiệm vụ khẩn. Vì chỉ còn một tháng nữa là đến lúc tổng kết tài chính. Đúng vậy hôm nay là ngày cuối cùng mà mọi người có thể đóng thuế.”

Quý cô của Guild đứng đối diện với nhóm những công chức đã tập trung ngay phía trước chúng tôi với nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

“Một trong số những Mạo Hiểm Giả ở đây chưa chịu đóng thuế.”

Toàn bộ những Mạo Hiểm Giả có mặt tại đây đứng sững lại vì sốc.

“C-c-cái gì đang xảy ra? Cái quái gì đang xảy ra? Này, Aqua cái gì-”

“B-b-bình tĩnh. Bình tĩnh đi, Kazuma. Cứ bình tĩnh. Tôi chắc chắn là họ chỉ nhầm lẫn một chút thôi!”

Những Mạo Hiểm Giả người đang muốn bỏ trốn sau khi nghe những lời từ quý cô của Guild đã bị giữ lại bởi hàng dài nhân viên guild và những công chức đã vây kín họ như một bức tường.

Một số tìm cách bỏ trốn, một số thì khóc và phần còn lại thì nổi điên.

Tuy mọi người đều có những biểu cảm khác nhau, nhưng tất cả đều có một điểm chung, và tất cả Mạo Hiểm Giả hiện đang có mặt ở đây cùng thét lên một tiếng hét thống khổ.

“Đúng vậy, trước kia chúng tôi chưa bao giờ nói đến điều này với mọi người. Dương nhiên chúng tôi sẽ không nói. Mạo Hiểm Giả nói chung đều gặp khó khăn về tài mặt chính. Vì vậy, cho đến nay chúng tôi đã miễn cho các bạn số...Không, cho phép các bạn không phải trả thuế khi xem xét đến hoàn cảnh kinh tế của mọi người.”

Đứng cách một khoảng xa khỏi những Mạo Hiểm Giả, một người đàn ông nhìn có vẻ như một công chức lên tiếng.

“Guild Mảo hiểm giả vốn được hỗ trợ nhờ vào tiền thuế. đương nhiên, nó bao gồm cả tiền thưởng cho việc đối phó với quái vật. tuy nhiên bởi vì mọi người kiếm được tiền bằng cách tiêu diệt quái vật không có nghĩa là mọi người sẽ được miễn phải đóng thuế. Chúng tôi đơn giản là không thu nó vì hiểu cho tình hình tài chính của mọi người. Nhưng năm nay mọi người đã kiếm được kha khá....đúng vậy, phần thưởng cho việc đã hạ con Kowloon Hydra.... Cho đến lúc này, mọi người đã được cho phép không phải đóng thuế bởi vì sự cảm thông của nhà nước. Nhưng chắc chắn, sau khi thu được một khoảng tiền lớn như vậy, mọi người nên làm trọng nhiệm vụ của mình với nhà nước, đúng chứ?

Sau khi nghe được những lời đó, tất cả Mạo Hiểm Giả định chống lại đã rơi vào yên lặng.

Nó chỉ là một điều đã được đoán trước. Sau tất cả nó là lần đầu tiên họ nghe được những điều như vậy.

Cho đến tận bây giờ, những Mạo Hiểm Giả có được đặc quyền được miễn thuế chỉ vì họ đã trở thành Mạo hiểm Giả.

Giờ khi chúng tôi trở nên giàu có, hiển nhiên chúng tôi cần phải trả đầy đủ thuế.

Sau cùng chúng tôi cũng sống ở thành phố này, chúng tôi cũng nên thực hiện nghĩa vụ của mình.

Ngay lúc đó, một Mạo Hiểm Giả đặt câu hỏi.

“Umm, tiền thuế là bao nhiêu?”

Một công chức cúi đầu trước khi trả lời.

‘Toàn bộ Mạo hiểm giả kiếm được hơn mười triệu trong năm nay sẽ phải đóng một nữa thu nhập của mình—’

Toàn bộ những Mạo Hiểm Giả hiện đang có mặt đã tản ra theo con gió.

Phần 4

“Aqua, chúng ta phải làm gì đây? Họ đang ám chỉ điều quái quỷ gì khi nói một nữa? Tôi phải đóng bao nhiêu trăm triệu tiền thuế?

“Tôi không còn đồng nào! Tôi sài hết toàn bộ rồi! Cậu vẫn phải đóng thuế cho dù cậu đã phá sản! Tôi không muốn ngập trong nợ nần lần nữa! Chạy thôi! Chạy thật xa, xa khỏi đây, Kazuma! Việc đóng thuế ở thế giới này rất đơn giản, mọi người phải trả tiền thuế vào tháng đầu tiên của mùa thu. Thu nhập của cả năm sẽ được xếp loại, và lượng tiền phải đóng vào trước ngày cuối cùng vào tháng đầu tiên của mùa thu.”

Aqua nói với cái thằng đang hoảng loạn là tôi đây.

“Nó đúng là khá dễ hiểu. Nói về nó, Không phải hôm nay là ngày cuối cùng của tháng đầu mùa thu à? Vậy chuyện giờ sẽ xảy ra nếu chúng ta bỏ chạy? Chuyện gì sẽ đến nếu chúng ta không đóng tiền vào hôm nay?”

“Thuế sẽ được miễn! Các khoảng thuế sẽ được miễn sau khi văn phòng hết giờ làm việc.”

Nó đơn giản vậy sao?

“Nó có ổn không? Bạn họ sẽ không săn đuổi chúng ta để trả tiền chứ?”

“Cậu đang nói cái gì vậy?”

Aqua kêu lên sau khi nghe thấy sự bối rối trong giọng nói của tôi.

“Tất cả luật lệ trên thế giới này đều được viết ra bởi các quý tộc. đương nhiên họ sẽ đưa ra những điều luật có lợi cho mình. Cho những người dân có thu nhập thấp, thì đóng thuế sẽ rẻ hơn so với việc đi nghỉ để trốn nó, nên hầu hết mọi người đều đóng thuế. Tuy nhiên, với những người giàu và quý tộc thì họ sẽ làm một chuyến du lịch vào khoảng thời gian này, và chỉ quay về vào đầu tháng sau.”

Thật là những người kinh khủng.

Không, chờ đã, kể cả một quốc gia phát triển như Nhật Bản, cũng tồn tại những người sẽ làm điều đó.

Vậy những quý tộc của quốc gia này...!

‘Bạn quý tộc này tham lam đến mức nào!? Bạn rẻ tiền! Tôi cũng muốn làm vậy!’

“C-Chờ đã, cũng có một số những người tốt bụng giữa các quý tộc, đừng có vơ vét cả năm....”

Darkness chen vào với biểu hiện bối rối trên khuôn mặt.

Nói về điều đó, không phải cô ta cũng cần phải trốn à?

Khi tôi chuẩn bị nói ‘không phải cô cũng là một trong những quý tộc giàu có mà phải trả một lượng lớn tiền thuế sao?’, tôi để ý thấy thứ mà cô ta đang cầm trên tay.

Chắc hẳn vì nghĩ là không nên làm người khác bị thương, toàn bộ những Mạo Hiểm Giả quanh tôi đang điên cuồng tập trung tìm kím đường thoát.

Kể cả dưới tình cảnh hỗn loạn này, tôi vẫn không thể giúp bản thân mình tách ánh mắt ra khỏi bàn tay của Darkness.

“Cô đang cầm cái gì?”

“Nó hả? Anh sẽ dùng nó để...”

Darkness nói khi cô ta khóa một tay của mình của mình vào sợi xích sắt xung quoanh tay của cô ta.

Nó khá giống với còng tay của Nhật Bản.

Tôi đã biết Darkness là một kẻ biến thái, nên nó không phải là việc bất ngờ khi cô ta làm những việc như vậy.

“Cô đang làm cái gì vậy?”

Tôi hỏi cô ta với giọng bực bội, nhưng cô ta không trả lời.

Khoan đã, tôi không có thời gian để chơi đùa với cô ta.

Đơn giản mà nói, toàn bộ những việc tôi cần làm hôm nay là tránh khỏi việc bị bắt để không phải trả bất kì đồng thuế nào.

Ngay lúc tôi chuẩn bị tóm lấy Aqua và Megumin để chạy-

“Megumin-san, đúng vậy? Để xem.... thu nhập cá nhân của cô năm nay không quá cao. Cảm ơn vì sự hợp tác!”

....Megumin đã hoàn tất việc đóng thuế.

Có vẻ vì đã chú ý tới ánh mắt của tôi, cô gái mà không có một xu dính túi nhìn về phía tôi rồi nở một nụ cười tự mãn.

Chết tiệt, Vậy là chỉ còn tôi, Aqua và Darkness....

Kaclick

.....

“Cô đang làm cái quái gì vậy?”

Tôi hỏi Darkness với giọng bực tức mà tôi vừa dùng khi nãy.

Cô ta đang làm cái gì vào thời điểm như thế này?

Con nhóc não cơ bắp này thỉnh thoảng đưa ra những suy nghĩ ngu ngốc y hệt Aqua, đó là lý do vì sao mà cô ta thật rắc rối.

Darkness ném cho tôi một nụ cười vô cùng rạng rỡ, và với giọng điệu như đang mồi tôi đi dạo buổi chiều, cô ta nói,

“Trả thuế là nhiệm vụ của công dân. Giờ thì, nhanh lên, chúng ta đi thôi, quý ngài Kiếm-Được-Nhiều-Nhất-Thành-Phố.”

À đúng rồi, cô ta là người tiếp theo sẽ điều hành thành phố này! Chết tiệt!

“Đ-để tôi đi! Chết tiệt! Con khốn.... đồ khốn nạn!”

“Hahaha, không phải chúng ta là bạn thân sao? Đừng có khắc nghiệt thế. Coi nào, đi thôi. Cả cô nữa, Aqua.”

Trong sảnh Guild hỗn loạn, một số Mạo Hiểm Giả định trốn đi, lần lượt từng người, từng người một bị chụp lấy.

Giữa hoàn cảnh điên cuồng đó, Người bị còng tay Darkness nói ra điều đó khi cô ta chụp lấy tay Aqua và bắt đầu kéo cả hai chúng tôi đi.

“Không! Làm ơn, Darkness, để tôi đi! Kazuma-san! Kazuma-san! Làm ơn làm điều gì đó đi!” Aqua hét lên và đánh vào bàn nay mà Darkness dùng để nắm cô ta, nhưng có vẻ Darkness hoàn toàn không để ý đến nó.

Tôi lập tức hé tay về phía Aqua.

“Này, Aqua, hãy buff lên chúng ta! Cái dùng để gia tăng sức mạnh và tốc độ! Nếu cô buff cho chúng ta, chúng ta có thể nâng cô ta lên và lôi ca ta theo cùng! Chúng ta có thể dễ dàng mang theo cô ta nếu chúng ta làm việc cùng nhau!”

“Mu...”

Nghe thấy những lời tôi nói, Darkness lập tức thả tay ra khỏi Aqua.

“...Aqua, Tôi sẽ để cô đi. Cô có thể trốn nếu cô muốn. Đã có những người canh gác được sắp đặt khắp thành phố, nếu như cô có thể tránh khỏi việc bị bắt bởi họ, cô có thể làm những gì cô muốn. Nhưng, đổi lại cho việc để cô đi, cô không được thực hiện bất kỳ phép tăng chỉ số nào cho tên này.”

“Ah, con khốn choi bẩn! Nè, Aqua, đây là trò để cô ta chia cắt chúng ta! Đừng nghe theo lời cô ta, nhanh lên và buff cho tôi!”

“...”

Như để trả lời, Aqua im lặng lùi lại một bước.

Sau đó....

“....R-rất xin lỗi, Kazuma, Tôi nghĩ cơ hội để mình một mình trốn thoát sẽ cao hơn nếu như có một người chiếm được sự chú ý của họ.... Cộng thêm, nếu anh trốn thoát thành công, Mạo hiểm giả giàu có thứ hai trong thành phố này sẽ là tôi. Nếu điều đó xảy ra, số lượng những người thu thuế đuổi theo tôi sẽ tăng lên.....”

Thật luôn, tại sao cô ta chỉ trỏ nên thông minh vào những khoảng khắc như thế này?

“Được rồi, tôi hiểu rồi, Aqua. Nếu cô buff cho tôi, tôi sẽ chỉ cho cô cách an toàn trốn thoát bằng chính bản thân mình. Cô nghĩ như thế nào?”

“...Chỉ một thời gian trước, cậu bỏ chúng tôi và sống một cuộc sống sang chảnh tại Thủ Dô. Nay giờ cậu thật sự mong là tôi sẽ tin tưởng cậu à?

Tôi còn không thể vặn lại.

“Đ-được rồi, ổn thôi, bây giờ tôi sẽ nói cho cô cách đó. Nếu cô nghĩ nó sẽ hoạt động, thì cứ Buff cho sức mạnh hay tốc độ cho tôi, chỉ một trong hai thứ đó cũng được. Chỉ cần buff cho tôi!”

“Tôi... Được rồi, tốt thôi, nói với tôi phải làm cái gì.”

Tôi cẩn thận thì thầm vào tai của Aqua.

“Kazuma, hãy gặp nhau tại biện thự nếu chúng ta có thể trốn thoát. Tôi sẽ buff cả sức mạnh và tốc độ cho cậu!”

Aqua nói khi cô ta thực hiện phép thuật lên tôi.

Sau đó, cô ta cũng tự buff cho bản thân mình trước khi đột phá khỏi vòng vây hỗn loạn này và chạy thẳng về phía thành phố.

“Tôi không biết cậu đã nói gì với cô ta. Nhưng cô ta chắc rất tự tin vào cơ hội của mình.”

Darkness, người đã im lặng nghe cuộc trò chuyện của chúng tôi, Nói một cách thắt thường.

Tại sao cô ta nhìn thoái mái vậy nhỉ?

“Cô đang thư giãn, đúng không? Tôi sẽ không thua cô về mặt sức mạnh sau khi được buff. Tôi sẽ hút hết toàn bộ sức mạnh phép thuật của cô cho tới khi nào cô ngất đi, sau đó tôi sẽ vác cô như vác hành lý rồi chạy mất.”

“Để dành mấy lời đó đi nếu như anh có thể thật sự nâng tôi lên.”

Darkness trả lời với nụ cười không một chút sợ hãi, giơ cả hai tay lên trời như đang thách tôi nhắc cô ta lên nếu tôi muốn. Chấp nhận thử thách này, tôi tiến tới để nâng cô ta lên.....

“U-mm, Darkness-san? Làm những việc như thế này ở chổ công cộng thật là....làm tôi cảm thấy có một chút căng thẳng....”

‘Đừng nói điều đó, Anh cũng làm tôi thấy căng thẳng đó.....’

Khi mặt đối mặt với Darkness, tôi vòng tay qua eo cô ta và thử nâng cô ta lên

” Tại sao cô không hề di chuyển một chút nào?”

Nghe lời tôi nói. Darkness cười lớn như đã chắc chắn phần thắng của mình.

“ha, việc này đã lên kế hoạch được một thời gian rồi. Tôi cơ bản là muốn làm việc này vào đầu tháng, nhưng gần đây quá nhiều việc đã

xãy ra... và khi mọi việc đã bắt đầu lắng xuống một chút, anh tuyên bố là mình sẽ không quay về nhà. Lúc đó anh thực sự khiến tôi đau đầu đấy."

Làm sao việc này có thể xảy ra? Tôi thật sự đã coi thường cô ta.

Tôi chỉ xem cô ta như một tiểu thư quý tộc được che chở. Tôi hoàn toàn đánh giá thấp quyết tâm của cô ta.

"Nhưng chúng tôi đã kiểm soát để làm kịp nó...! Cộng thêm, từ lúc chúng tôi quyết định thực hiện kế hoạch này, tôi biết thế nào anh cũng sẽ thử trốn thoát. Nó là nhiệm vụ của tôi để đóng chặt lại một Mạo Hiểm Giả có thu nhập cao như anh. Để chuẩn bị cho hôm nay!"

"Để chuẩn bị cho hôm nay....! Cô-cô đã tự vỗ béo bản thân mình cho chuyện này đúng không!? Tôi biết cô đã lo lắng như thế nào về đống cơ bắp của mình, nhưng tôi không ngờ là cô còn không thèm đắn đo mà làm nhão nó tới—!?"

Darkness đột ngột kéo tay tôi trước khi tôi có thể kết thúc câu nói của mình.

"Tôi mang theo tạ! Nhìn đi! Tôi cột một đống tạ vào người bên dưới quần áo! Thấy chưa! Anh nhìn thấy nó chưa!?

Darkness không do dự mà mở áo ra để cho tôi thấy cô ta đang mang theo một loạt chì, hoặc thứ gì đó nặng hơn bên dưới.

...Chờ đã, cô ta đã đi bộ đến đây dưới điều kiện đó sao?

Nhưng như thế này rất tệ. Thật sự rất tệ.

"C-Chết tiệt! Quý cô của Guild, tôi tưởng cô đứng về phía mình!"

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi cũng là một công chức. Chúng tôi sẽ không có thưởng mùa hè nếu chúng tôi không làm việc này. Tôi thành thật xin lỗi!”

Tiếc khóc vang vọng khắp hội trường. Một số Mạo Hiểm Giả nhận thấy tôi đã bị bắt.

Những Mạo Hiểm Giả đã đóng xong thuế tập trung lại ngồi gần những chiếc bàn bên cạnh hội trường.

Megumin cũng ở đó, nhẹ nhàng nhấp từng ngụm trà mà nhân viên Guild mang đến cho em ấy.

“Chết tiệt, Tại sao cô lại nghĩ ra một kế hoạch phức tạp như thế này? Tại thời điểm này cô chỉ cần xông vào nhà của mấy tên nhìn có vẻ giàu có và lấy bất kỳ thứ gì nhìn có vẻ giá trị cờ mà!”

“Không, tôi không thể làm điều đó. Mọi người sẽ mua thuốc nổ, rồi bỏ vào những nơi mà nhân viên thu thuế sẽ kiểm tra để nhử họ. Rồi sau khi lọ thuốc phát nổ, họ sẽ kiện những nhân viên thu thuế vì tôi phá hủy tài sản và đòi một khoảng lớn tiền bồi thường...”

Số lượng những Mạo Hiểm Giả đang đấu tranh với nhân viên thu thuế dần dần ít đi.

Điều này không tốt. Sẽ không lâu trước khi đến lượt tôi....

“...Nó không giống như cô có bất kì ý định di chuyển nào. Thật sự không thể đàm phán sao? Biết rõ tính cách của cô, một khoảng hối lộ không thể nào làm cho cô bị thuyết phục.”

Nghe những lời tôi nói, Darkness bất chợt cau mày.

“Đừng có ngu ngốc, Kazuma. Gia tộc Dustiness sẽ không trợ giúp
cũng như dung túng cho bất kỳ hình thức thoái hóa nào. Hãy Đầu
hàng đi—”

“STEAL!”

Tôi chôm một cục tạ khi Darkness đang nói.

Khi tôi không thèm quan tâm mà ném nó qua một bên, Darkness nói.

“.Nè, Kazuma, chiêu Steal của anh thường có tỉ lệ rất cao nhǎm vào
đồ lót của phụ nữ. Đừng làm những việc như thế ngay chở đông
người. Ngung việc chống cự đi và chỉ việc trả tiền thuế—”

“STEAL!”

Oops, trượt rồi.

Vật tôi vừa lấy được là một bộ quần tất màu đen mà Darkness vừa
mới mặc.

Nhin thấy tôi lén nhét thứ đó vào túi mình, Darkness nói nhỏ.

“...Anh nghiêm túc sao?”

“Đúng vậy, tôi đang nghiêm túc đấy. Tôi sẽ làm cô nhẹ hơn bằng mọi
cách có thể. Kể cả khi tôi lột trần cô, sau đó tôi sẽ nhấc cô lên và chạy
trốn.”

.

..

...

....

“An, Kazuma-san anh kiếm được khá nhiều, phải không? Làm hơn
hãy đi với tôi....Ah, Anh ta đang trốn! Kể cả tiểu thư Dustiness người
chịu trách nhiệm cho việc bắt giữ anh ta cũng đang bỏ trốn!?

Cùng với Darkness, Chúng tôi phá vỡ vòng vây được lập ra bởi nhân
viên Guild.

Phần 5

“Aah, tôi đã bỏ trốn... tôi đã bỏ trốn chỉ để bảo vệ phẩm giá của
mình... Kể cả khi đó là nhiệm vụ của tôi, để chắc chắn bắt tên này phải
đóng thuế bằng cả tính mạng của...”

Darkness khóc thút thít, nước mắt thì chực trào ra, trong khi vừa ném
những cục tạ vừa chạy đi bên cạnh tôi.

Tôi thật sự ấn tượng về việc cô ta vẫn có thể chạy trong khi mang theo
một đống tạ như vậy.

Này, dừng việc buồn bã và tiếp tục chạy đi! Không thể tin được là
trước khi rời đi, cô đã vứt chìa khóa của cái còng tay này ở lại biệt! Cô
ngốc à? Chúng ta sẽ ra khỏi thành phố.”

“...Tôi rất lo ngại về chỉ số luck cao ngất của anh. Nếu tôi để chìa khóa
trên người, tôi có cảm giác anh sẽ dễ dàng dùng steal để lấy nó... Dù
sao thì, đã có người cắm chốt ở cổng rồi, vậy nên anh hãy từ bỏ cái kế
hoạch đó đi. Tại sao anh không dừng việc chống đối lại? Tôi nghĩ lúc
anh ngập tràn trông nợ nần nhìn nam tính hơn là khi anh giàu có đấy”

“Câm đi, tôi không cần phải nghe mấy lời đó từ cô!”

Với việc Darkness bị xích cùng với tôi, chúng tôi đang lén qua những con hẻm.

Chúng tôi có thể thoát ra khỏi chuyện này bằng cách đó.

Không thể nào chúng tôi có thể sử dụng cung đường chính.

Ngay từ đầu, hầu hết Mạo Hiểm Giả đều được trang bị đầy đủ. Sau cùng, bởi vì họ đã được triệu tập bởi thông báo khẩn.

Khi họ mặc như vậy, chỉ cần nhìn sơ qua thì ai cũng có thể dễ dàng nhận dạng họ.

Bọn nhân viên Guild và thu thuế chết tiệt. Bọn chúng chắc chắn đã tính trước tới chuyện này.

Tại sao tôi lại quay về thành phố này? Chết tiệt!

Nghĩ lại thì, chính xác là tôi đã bị gửi về, nhưng...!

Cô tốt nhất là nên nhớ lấy vụ đó, white suit! Và đợi anh, em gái nhỏ của anh...!

Ah, tôi muốn gặp Iris.

Tại sao tôi phải lang thang trong cái thành phố vô tâm này, trong khi bị xích cùng với cô ta.

Hiện tại, việc tôi cần làm là câu giờ và kiếm chỗ nào đó để trốn.

Tôi tự hỏi không biết Aqua có thể thành công trốn thoát không.

Megumin hiện giờ chắc đang ở lại Guild mà thư giãn.

Và con nhỏ này.....

“Ha...”

Khi tôi đang bận suy nghĩ về vấn đề này, Darkness thở ra một cách mệt mỏi rồi ngồi xổm xuống, làm ra vẻ như cô ta đã quá mệt mỏi để di chuyển.

“này, không phải cô là cô gái sắt thép người luôn tự hào về sức bền của mình à? Không thể nào cô có thể kiệt sức chỉ vì mới chạy có một lúc, đừng có giỡn mặt với tôi, đứng dậy đi.”

“Anh gọi ai là cô gái sắt thép?... Lalatina-sama là một tiểu thư trang nhã. Cô ấy không thể bước đi được nữa. Hmph!”

Darkness rên rỉ với giọng điệu ngọt ngào mà trước giờ tôi chưa bao giờ thấy cô ta sử dụng. Tôi thô bạo kéo sợi xích nối cả hai chúng tôi.

“...Tôi sẽ đứng dậy và chạy một cách đường hoàng. Vậy nên hãy kéo mạnh sợi xích thêm lần nữa, giống như là anh định kéo lê tôi trên đường... khi mà cái cum này săn vào cổ tay tôi...”

“V-vào thời điểm như thế này, mà cô...”

Khi nhìn Darkness đỏ mặt và lo lắng trước mặt tôi, một nỗi tâm trí tôi đã ngừng nghĩ đến việc trốn chạy và đóng thuế. Thì-

“Tôi tìm thấy họ rồi! Ở đây! Tiểu thư Dustiness đã giữ chân được hắn! Tên đó là một tên sở khanh bạo lực nhất Axel! Gửi thêm nhiều người đến đây! Đừng để hắn thoát!”

Tôi nghe thấy những tiếng hét vang lại từ phía xa.

“Ah, chết tiệt! Đi thôi Darkness! Đừng có hòng giữ chân tôi! Nếu cô bắt đầu làm điều gì đó ngu ngốc tôi sẽ lập tức dùng Steal lên cô!

Sau khi nghe lời đe dọa như vậy.....

“...Ka-Kazuma, sau khi tưởng tượng đến việc anh lột trần tôi trước đám đông lớn như vậy, tôi lại bắt đầu cảm thấy là nó không phải là một trải nghiệm tồi tệ. Tôi có thực sự vô phương cứu chữa thật rồi không?”

“Đúng, đúng vậy! Cô đã vô phương cứu chữa từ cái ngày mà chúng ta gặp nhau rồi!”

Những nhân viên thu thuế đang tràn về phía chúng tôi!

.

—Giờ chắc cũng sắp tối rồi.

Gần tới thời điểm mà những công chức kết thúc một ngày làm việc.

Hiện tại, tôi đang ngồi trên sàn đá lạnh.

Và, đối diện tôi, Darkness đang ngồi trên một chiếc đệm mềm mại với biểu cảm chán nản.

Với một giọng nhỏ nhẹ, cô ta nói.

“...Anh là một tên khốn gian xảo...”

Tôi ẩn với việc làm một tên khốn gian xảo.

“Tôi sẽ cảm thấy vui hơn nếu cô thành thật khen tôi thông minh.”

“Anh là tên khốn! Làm sao mà anh có thể sử dụng thủ đoạn dơ bẩn như vậy/ Người bình thường sẽ chỉ nghĩ đến việc trốn ra khỏi thành

phố... Giờ tôi phải làm gì đây? Nếu như vụ nãy bị lộ ra, những quý tộc cũng sẽ sử dụng đến điều gì đó tương tự khi họ không kịp trốn thoát."

Darkness nói một cách giận dữ.

"Đó là vấn đề của đất nước.... ngay từ đâu, cô nên sử dụng vị trí của mình để chèn vào những điều luật có thể khắc phục được lỗ hổng này, với việc đó mọi chuyện sẽ được xử lý một cách khéo léo."

Tôi nói với Darkness trong khi ôm lấy đầu gối của mình.

Hiển tại, bọn tôi đang ở nơi an toàn nhất trong toàn bộ thành phố này.

Nơi có thẩm quyền nhất thành phố, nơi mà có những người là đồng minh của mọi công dân tuân thủ pháp lật và giam giữ mấy tên tội phạm nhân danh công lý.

Đúng vậy, chúng tôi hiện đang ở trong nhà giam của đồn cảnh sát.

"Những bộ phận khác nhau của chính phủ thường không hòa hợp với nhau. Vấn đề này luôn xảy ra ở bất kỳ quốc gia nào mà cô đặt chân đến."

"Anh là tên khốn gian xảo! Anh đúng là một tên khốn gian xảo! Đồ chết tiệt!"

Khi chúng tôi đang bị truy đuổi bởi nhân viên thu thuế, Tôi xông vào đồn cảnh sát gần nhất và sử dụng steal lên bất kì nữ cảnh sát nào.

Tôi bị bắt bởi tội ăn cắp và hành động không đứng đắn nơi công cộng.

Tôi sẽ để cho trí tưởng tượng của bạn làm việc với thứ mà tôi đã đánh cắp.

'Uuu.. Làm sao mà mấy tay cảnh sát có thể cứng đàu như vậy... Họ cũng được hỗ trợ nhò tiền thuế.... Họ vui vẻ trao còng tay cho tôi khi tôi hỏi họ, sao họ không thể linh hoạt hơn một chút...? Và anh! Mấy hôm trước , anh thậm chí còn gọi cảnh sát bắt Aqua chỉ để lấy lại ngôi nhà, còn bây giờ anh cố tình phạm tội nhẹ để thoát khỏi nhân viên thu thuế! Anh là cái thứ gì vậy hả...!

Darkness than thở với vẻ mặt đau khổ.

"Ah, nó thật là không may khi tôi bị xích lại với cô. Cảm ơn cô, có vẻ như chúng ta tối nay sẽ không thể về nhà."

"Im đi!"

Sau khi bị bắt, tôi liền bị ném vào nhà giam bắt chấp những phàn nàn của nhân viên thu thuế.

Nhân viên thu thuế và cảnh sát đã phải thảo luận với nhau một hồi lâu, nhưng cuối cùng bên phía cảnh sát vẫn từ chối việc giao tôi cho họ.

Tôi không biết có phải vì sự hiện diện của Darkness, hay do đây là lần đầu tiên tôi phạm tội, họ nói với tôi là chúng tôi sẽ được thả sau khi chấp nhận thẩm vấn....

Cuộc thẩm vấn đã kết thúc từ lâu, và giờ họ đang bận với công việc bàn giấy.

Nhờ vào việc đó, có vẻ như tôi sẽ được về nhà trong tối nay.

Bởi vì sự thật là tay của hai chúng tôi bị còng với nhau, kể cả khi cô ta không phải là tội phạm, Darkness không có lựa chọn nào ngoài việc bị

nhốt trong phòng giam cùng với tôi. Thật là, sao họ không cho cô ta một cái ghế để ngồi nhỉ.

Một thời gian trôi qua, mặt trời nhanh chóng chìm sâu dưới đường chân trời.

Một giọng nói gọi tôi và Darkness.

“Ra ngoài đi, anh đã được thả. Tôi sẽ đưa anh về nhà.... Xin lỗi vì đã làm phiền tiểu thư Dustiness vậy nên, mời đi lối này.”

Chương 3:

Đưa những cảm xúc này xích lại gần nhau!

Phần 1

Tiếng clakn chói tai liên tục đập vào tai tôi.

Darkness đang hành xử giống như một con nhóc vụng về, Cô ta thường ăn những bữa ăn của mình một cách thanh lịch mà không phát ra bất kì tiếng ồn nào.

Không biết có phải Darkness đang bồn chồn vì vấn đề gì đó không, nhưng cô ta đang làm ra những âm thanh ồn ào một cách khó chịu với dao nĩa của mình.

Hiện tại, chúng tôi đang ở giữa bữa tối.

“Kazuma-san, anh có thể đưa cho tôi chai nước tương không?”

“Ah,vâng...”

Tôi cầm lấy cái chai với tay trái của mình và chuẩn bị đưa nó cho Aqua thì....

“Ah!”

Tiếng hét của Darkness làm tôi nhận ra là tay trái mình vẫn còn đang bị xích với tay phải của cô ta.

Khi tôi chuyển chai nước tương sang cho Aqua, tay của Darkness cũng bị kéo theo tay tôi.

“Ah, xin lỗi...”

“K-Không, không sao...”

Nghe thấy lời xin lỗi của tôi, Darkness trả lời với một giọng nhỏ nhẹ.

“Cảm ơn”

Aqua không hề chú ý đến những việc vừa xảy ra, chỉ đơn giản cảm ơn tôi khi cô ta nhận được chai nước tương.

Cô ta đã khóc suốt buổi tối sau khi bị chấn thương tâm lý bởi những nhân viên thu thuế, nhưng giờ biểu hiện của cô ta hiện giờ hầu như không còn vết tích gì về những việc đã xảy ra.

Bằng cách cô ta đập mặt vào bữa ăn của mình, nó gần giống như cô ta đã quên hết toàn bộ biến cố đó.

Tôi gần như ghen tị với cái cách cô ta nhanh chóng hồi phục về lại phong thái bình thường của mình.

Nếu cô ta là người bị xích chung với tôi.....

“...T-tôi no rồi...”

Chắc là vì quá bồn chồn, Darkness nhẹ nhàng nói ra điều đó sau khi chỉ ăn một chút đỉnh, từ phần ăn của mình, một chút sắc đỏ nổi lên trên mặt cô ta.

Megumin phản ứng lại với Darkness.

“..Hai người bồn chồn vì chuyện gì cơ chứ? Chúng ta đã quá hiểu rõ nhau sau một thời gian dài đồng hành, đúng không? Sau khi trở thành những người bạn thân thiết như vậy, việc ngủ chung cũng chẳng phải vấn đề gì lớn lao? Nếu chị lo lắng vì việc ở một mình với anh ta, em và Aqua có thể tham gia cùng chị. Nó sẽ khá vui khi bốn chúng ta cùng ngủ với nhau, đúng không?”

“Xin hãy làm vậy...”

Không hề nhận ra nó, tôi và Darkness trả lời gần như là cùng lúc.

Nghe thấy điều đó, ánh mắt của Darkness hướng lên.

“...Nè, là một phụ nữ, việc tôi muốn Megumin ngủ cùng mình thì còn có thể chấp nhận được... nhưng vì lý do gì mà một tên đàn ông như anh cũng muốn điều tương tự? Cho đến cuối ngày hôm nay, tôi vẫn còn là một cô gái, vậy nên mấy lời đó nghe rất là khó ở đối với tôi.”

Để đáp lại, Darkness nói ra vài thứ khá là khó chịu.

“Không, tôi biết là không thể nào tôi sẽ làm bất cứ điều gì nếu như ngủ chung với cô. Tôi cũng muốn Aqua và Megumin ở bên để tránh khỏi những hiểu lầm không cần thiết. Hiểu rõ nhân cách của cô, cô chắc chắn sẽ ôm lấy tôi trong khi ngủ và cuối cùng thức dậy với việc vài chiếc xương trên người tôi bị bẻ gãy.”

“A-Anh đang nói cái quái gì vậy? Cái thế giới nào mà một người có khả năng làm những việc như vậy trong khi ngủ có tồn tại hả?”

Thay vì dành một đêm vừa ngủ vừa phải cảnh giác, tôi thà để Megumin và Aqua cùng tham gia với chúng tôi.

Đằng nào thì, cả bốn chúng tôi đã từng ngủ chung lúc đi du hành, còn Aqua thì thậm chí còn từng ngủ cạnh tôi hồi bọn tôi còn sống trong chuồng ngựa. Vậy nên chuyện mà bốn chúng tôi ngủ chung một phòng chả phải chuyện gì to tát.

“Oh, nói về điều đó, Tôi nghĩ đây sẽ là lần đầu tiên cả bốn chúng ta ở chung một phòng trong biệt thự này. Thấy thế nào nếu tôi làm cho mọi người vui vẻ với một vài câu chuyện ma trước khi chúng ta đi ngủ?”

“K-không, tôi nghĩ là tôi không cần nó...”

“Đ-đúng vậy, nơi này từng bị ám đó, chị biết không? tốt nhất là chúng ta không nên kể chuyện ma ở những nơi như thế này.”

Nghĩ lại cái lần hỗn loạn được gây ra bởi những ác linh vào ngày đầu tiên chúng tôi chuyển vào đây, Tôi và Megumin trở nên run rẩy.

....Thì.

“Nghiêm túc à, cậu tự gọi mình là Mạo Hiểm Giả nhưng mà lại đi sợ một vài câu chuyện ma? Thật không có gì lạ mà chúng tôi nhận được những đơn kiến nghị về việc những mạo hiểm giả gần đây trở thành những tên hèn nhát. Tôi thật sự mong là các anh có thể trở nên đứng đắn.”

Darkness bực tức nói lên điều đó.

....Hmm....

“...Nghĩ về điều đó, Cô đã nói là những Mạo Hiểm Giả gần đây đã trở nên lười biếng... và đơn kiến nghị? À đúng rồi, gia tộc của cô hiện tại đang điều hành thành phố này, đúng không?

Như để trả lời cho câu hỏi của tôi, Darkness nói.

“Tôi chắc chắn là anh đã dự tính tới tình hình này. Giờ đây, khi các Mạo Hiểm Giả của thành phố nay đã trở nên giàu có, họ không còn muốn tiếp nhận nhiệm vụ nữa. Chúng tôi bằng cách nào đó đã giải quyết tất cả các nhiệm vụ được chất đống trong thời gian dài. Trong khi hiện tại, số lượng của bọn quái vật gần thành phố đang đều đặn tăng lên. Bây giờ, với việc này, tất cả mọi người sẽ làm việc chăm chỉ hơn một chút-”

“Khoan, chờ chút đã. Cô đang nói về vụ việc xảy ra ngày hôm nay bởi vì toàn bộ những Mạo Hiểm Giả trong thành phố đã trở thành NEET? Vậy thì lý do cho việc triệu tập khẩn cấp lần này, và việc lần đầu tiên bất kì ai trong số chúng tôi nghe đến việc trả tiền thuế sau khi được miễn đóng sau một thời gian dài là bởi vì....”

Darkness cười khúc khích.

“Có vẻ như anh đã hiểu. Mọi chuyện sẽ trở nên khác đi nếu như họ tiếp tục bảo vệ thành phố như họ đã làm từ trước đến giờ, nhưng ở đây không cần phải gia hạn hay đặc biệt suy nghĩ cho cái đám NEET đó. Chiến dịch đặc biệt này là để cùng lúc tăng tiền viện trợ và xử lý cái đám NEET trong thành phố. Những nhân viên của Guild hẳn sẽ vui vì điều này. Chúng tôi đã quản lý để tăng doanh thu của thuế, và đồng thời chúng tôi cũng đã thắp lên một ngọn lửa mới cho những Mạo Hiểm Giả đang sống một cách nhàn nhã và lười biếng. Tôi chắc chắn số lượng quái vật xung quanh thành phố từ giờ sẽ bắt đầu giảm xuống. Nhưng đừng lo, món tiền mà chúng tôi lấy từ những Mạo Hiểm Giả sẽ được dùng lên chính những Mạo Hiểm Giả--”

“Đừng lại một chút!”

Tôi đột ngột đứng dậy, kéo theo sợi xích đang nối cả hai chúng tôi.

Đương nhiên, Darkness cũng bị kéo lên cùng với tôi.

“Cái gì? Cô đang nói việc tôi bị dí vòng vòng khắp thành phố trong suốt nữa ngày trời là vì lý do ngu ngốc đó? Để đá mẩy tên Mạo Hiểm Giả lười biếng và mới trớn nên giàu có trở lại làm việc?”

Kể cả khi tôi dễ dàng được tha do lần đầu phạm tội, nhưng tôi vẫn bị bắt. Và nghĩ về cái người đã khiến tôi trở thành tội phạm đang đứng ngay trước mặt tôi....

“Thật là vô nghĩa! Anh có ý gì khi nói nó là một điều ngu ngốc? Lao động và đóng thuế là nhiệm vụ của công dân sống trong đất nước này! Có gì sai khi thu lại tiền thuế của chúng tôi từ những người không muốn làm việc? Đất nước này không cần những tên NEET! Người có thể làm việc nhưng từ chối không muốn làm, những kẻ đó nên được ném vào bãi rác!”

“Tại đây đang có một thành viên trong tổ từ chối cuộc sống mà tôi đã dẫn dắt cho đến thời điểm này!”

Tôi và Darkness bắt đầu vật lộn với nhau. Nhìn thấy hai chúng tôi cãi nhau. Megumin nói với giọng bức túc.

“...Nó không giống như sẽ có gì xảy ra giữa hai người, nên em nghĩ em sẽ để hai người ngủ một mình tối nay. Và khi hai người đang ở trong tình cảnh này, nắm lấy cô hội mà trở nên thân thiết thêm chút đi.”

Phần 2

Ăn tối xong thì chắc chắn là phải....

Đúng vậy, đương nhiên là phải đi tắm. Đó là phong tục của toàn bộ người nhật.

“Đừng có giõn mặt! Người nhật cần phải đi tắm mỗi ngày nếu không người của họ sẽ khô lại và chết đi đấy! Tôi không giống như lũ quý tộc giàu có mấy người chỉ việc lấy nước hoa mà che đi mùi cơ thể! Nếu như cô hiểu điều đó thì đừng có đứng đó mà cản đường!”

“A-Anh đang nói cái gì thế! Kể cả chúng tôi, những quý tộc cũng tắm rửa hằng ngày! Cái quốc gia nào mà quý tộc ghét đi tắm có tồn tại hả?.... Chỉ là, nghĩ về tình cảnh của chúng ta, tôi nghĩ tốt nhất không nên đi tắm mà chỉ nên lau chùi cơ thể mình....”

Darkness mạnh mẽ phản đối ý kiến của tôi.

“Sau khi bị dí chạy đi khắp nứa thành phố, giờ tôi đang mồ hôi đầy người đây, tôi chắc chắn sẽ chết nếu như không đi tắm! Nó không giống như tôi bắt cô tắm cùng, nên cô cứ đi mà lấy khăn ướt lau người trong khi tôi ngâm mình trong bồn tắm.”

“K-Không, đi tắm có nghĩa là anh sẽ khỏa thân... trong khi tôi lau người với tình trạng bán khỏa thân thì anh sẽ hoàn toàn khỏa thân đấy....”

Trong khi chúng tôi đang cãi nhau...

“Giờ là lượt của em! Bài phép: ma pháp đầm lầy. Với cái này, quái vật của Aqua sẽ không thể làm gì trong ba lượt.”

“...Uuu, chị lại không thể làm gì lần nữa. Bỏ qua.”

Megumin và Aqua đang chơi bài ở trong phòng khách và phớt lờ đi cuộc cãi vã của chúng tôi.

“Tôi không có vấn đề gì với việc nhìn cô khỏa thân, nên không sao đâu. Thật ra thì tôi có thể coi nó như là một phần thường, nên cô không cần phải để tâm.”

“Nhưng tôi để tâm! Anh có biết xấu hổ không? Tại sao không thử nghĩ xem tôi sẽ cảm thấy gì khi nhìn thân hình lõa lồ của anh?”

“Lượt của em. Bài phép: Explosion. Đối thủ của em ngay lập tức bị tan xác.”

“Waah! Megumin, em thật sự lạm dụng mấy lá bài phép đó đấy! Đây là lần thứ ba mà chị đã thua mà không thể làm bất cứ thứ gì rồi!”

Mặc kệ hai người chỉ lo chơi mà không thèm quan tâm đến thế giới xung quoanh. Mang theo một bộ đồ để thay, tôi lôi Darkness người vẫn còn đang phản kháng đi về phía phòng tắm.

Tôi đã chuẩn bị trước bồn tắm trong khi Aqua và Megumin còn bận rộn làm bữa tối rồi....

Tôi nhanh chóng cởi đồ.....

“....Tôi phải làm gì với nó nhỉ? Tôi không thể cởi áo trong khi tay vẫn còn bị còng..... Cắt nó thôi, đằng nào thì cái áo này cũng rách rồi.”

Nói ra điều đó, tôi lập tức dùng một con dao găm và cắt phăng nó đi.

“...Anh thật sự không quan tâm đến việc mình khỏa thân khi tôi đang ở cạnh anh à?”

Mặc kệ việc Darkness phản đối, tôi lột sạch hết tất cả mọi thứ, giờ trên người tôi chỉ còn lại cái còng tay và một chiếc khăn.

Mặc khác, Darkness chỉ mang theo một chiếc khăn nhỏ rồi đi vào phòng tắm bằng chân không.

Có vẻ như cô ta chỉ định lau người trong khi tôi ngâm mình trong bồn tắm.

Tôi vui vê đi vào phòng tắm còn Darkness thì xấu hổ đi theo sau tôi.

Darkness ngồi đối lưng với tôi trong khi tôi đang tắm sơ qua trước khi lao vào bồn tắm. Trong khi vẫn còn mặc bộ đồ công sở, cô ta nhúng chiếc khăn của mình vào nước ấm rồi xấu hổ luồng tay vào trong bộ đồ để lau mình.

Tôi nhanh chóng tắm sơ qua rồi bước vào bồn tắm.

Đương nhiên, Darkness, người bị còng chung với tôi cũng bị buộc phải đi theo.

Ngồi lên một góc đã bị ướt sũng của bồn tắm, cô ta ngâm bàn tay phải đang bị còng của mình vào trong bồn.

Cô ta di chuyển bàn tay của mình giống như đang khuấy một nồi nước.

“Anh nghĩ, liệu những Mạo Hiểm Giả sẽ ghét tôi chứ?”

Cô ấy thở dài.

“...Ai biết được? Từ đâu, làm gì có ai biết là việc đó được thực hiện dựa theo mệnh lệnh của cô. Đúng không? Cộng thêm, họ đã được miễn thuế trong suốt thời gian qua, nên tôi nghĩ lạ họ sẽ không ghét

cô lầm đâu. Một lần nữa, tôi lại thoát được, thế nên tôi không nên là người nói ra điều đó.”

Darkness thở dài một cách mệt mỏi khi nghe thấy điều đó.

“...Tôi cũng không muốn làm điều này. Nhưng thành thật mà nói, tình hình tài chính của quốc gia này tệ đến mức chúng tôi phải dùng đến cách đi mượn tiền của Elroad. Số tiền mà chúng tôi lấy từ họ hôm nay sẽ được trả về cho họ bằng nhiều phương pháp khác nhau... Nếu những Mạo Hiểm Giả làm việc của mình một cách nghiêm túc, tôi cũng không muốn phải làm nó...”

Thật là vô lý.

“Cô nói lao động là nghĩa vụ, nhưng có gì sai để không phải làm việc sau khi đã kiếm được đủ số tiền để sống một cách thoải mái? Công việc của những Mạo Hiểm Giả vô cùng nguy hiểm, cô biết không? Cũng có những ý kiến tương tự ở quê hương tôi, làm việc và đóng thuế là nghĩa vụ của mỗi công dân, nhưng kể cả như vậy, vẫn có rất nhiều người chọn cuộc sống của một NEET giống như tôi. Ít nhất cô không thể để chúng tôi tự do trong việc chọn một công việc mà mình muốn làm à?”

“Tôi ngạc nhiên là quê hương của anh chưa sụp đổ đấy.... Tôi nên nói về nó như thế nào nhỉ, có một dạng giải trí được gọi là truyện tranh từ nơi anh đến, đúng không? Tôi nhớ anh có nói là, nếu mình có tài năng trong nghệ thuật anh có thể sống một cách dễ dàng bằng cách vẽ truyện tranh thường xuyên.... Vậy là có những người vẽ truyện tranh để kiếm sống. Nếu vậy, không phải cuối cùng anh ta trở nên vô cùng giàu có bởi vì việc bán truyện à. Nếu như người đó nói là, anh ta

không hề quan tâm đến việc hoàng thành bộ truyện của mình vì anh ta đã kiếm đủ tiền để sống một cách thoả mái trong suốt quảng đời còn lại, thì nó có phải là một vấn đề không?"

...Ồ, chắc chắn là có vấn đề.

... nó sẽ là một vấn đề vô cùng lớn.

Tôi sẽ không nói ra tên, nhưng đúng là có khá nhiều tác phẩm đang trong trình trạng nguy hiểm bởi những người như vậy.

"Bất kì công việc nào cũng đi kèm với một loại trách nhiệm. Đây là thành phố của những tân binh. Để giúp cho những Mạo Hiểm Giả mới vào nghề có thể bước đi một cách vững vàng, chúng tôi đã xây dựng rất nhiều cơ sở trong thành phố, được thiết kế chỉ để hỗ trợ cho họ. Họ nhận được những đối đãi đặc biệt vì họ được mong đợi là sẽ bảo vệ người dân và đất nước này. Những người từng đi du hành và cựu Mạo Hiểm Giả đều giữ lấy trách nhiệm của mình trong tâm trí kể cả khi họ đã trở nên giàu có, nhưng những tân binh ở thành phố này thì có một chút.... Tôi không biết tại vì sao. Nhưng có một trường phái tư tưởng kì lạ giữa những Mạo Hiểm Giả trong thành phố này, và đó là ngọn nguồn của sự việc."

...?

"Và nó là?"

Tôi hỏi một cách thờ ơ trong khi dạng hai chân của mình trong bồn tắm.

“Ah, vì một vài lý do, những câu nói ngu ngốc như “nếu bạn làm việc, bạn là một kẻ thay bại” đạo này đã được phổ biến giữa các Mạo Hiểm Giả trong thành phố này.

“...”

Tôi nghĩ là tôi biết chính xác tên nào đã lan truyền mấy câu như vậy.

“...Có chuyện gì sao? Sao tự dung anh lại trở nên im lặng? Có vẻ như anh biết chuyện gì đã xảy ra. Vậy anh có điều gì để nói không? Sao anh không chia sẻ nó với tôi?”

“...Không, tôi không...”

Đó chính xác là những điều mà gần đây tôi đã chia sẻ với những Mạo Hiểm Giả khác.

Phần 3

Sau khi ra khỏi phòng tắm, điều đầu tiên đập vào mắt tôi là Aqua vừa khóc vừa trèo lên người Megumin.

“Một ván nữa thôi! Lần này sẽ là lần cuối, vậy nên chơi với chị thêm một ván nữa thôi!”

“Em không muốn. Sẽ chẳng có gì khác biệt kể cả chị có thử nó bao nhiêu lần. Chị không phải là đối thủ của em. Vậy, như đã hứa, chị phải đáp ứng một yêu cầu của em, được chứ?”

Xem ra cô ta đã hoàn toàn bị vùi dập trong trò đánh bài.....

Nó khá ổn để nói, Megumumin là nhà vô địch không thể đánh bại trong những game chiến thuật như bài và cờ vua.

Đúng như mong đợi từ một Hồng Ma Nhân những kẻ nổi tiếng về trí tuệ của mình, nhưng tôi vẫn mong em ấy dùng nó vào những việc thực tế hơn.

“Chà, cho dù vẫn còn sớm nhưng chúng ta nên đi ngủ thôi. Bằng cách đó chúng ta có thể dậy thật sớm vào ngày mai rồi đi tìm chìa khóa. Mong là chúng ta có thể tìm thấy nước trước khi cần vào nhà vệ sinh vào buổi sáng.”

“....N-nghe được đó.”

Darkness đỏ mặt đồng ý.

Chúng tôi vừa mới thay phiên nhau đi vệ sinh, nhưng Darkness đã bắt tôi phải hát thật to để tránh phải nghe bất cứ âm thanh nào phát ra trong khi cô ta đang hành sự.

Tôi cảm thấy Megumin đã bắt tôi làm gì đó tương tự lúc mà biệt tự còn bị những ác linh chiếm giữ.

Tôi đã khăng khăng rằng nếu cô ta thật sự muốn sự riêng tư đến như vậy thì tự đi mà hát, nhưng cuối cùng tôi vẫn là người phải làm việc đó.

Bởi vì tôi thấy yêu cầu của cô ta quá vô lý, nên tôi đã cố tình dừng lại vài lần trong khi hát để chọc cô ta. Khi tôi làm việc đó, cô ta đã đứng ở sau tôi rồi lắc tôi như điên để đáp trả.

Rồi mọi chuyện đúng như mong đợi, sau đó tôi và cô ta lại tiếp tục đánh nhau. Tôi có quá nhiều kinh nghiệm để vượt qua mấy chuyện ngu ngốc như thế này rồi.

Tối nay đi ngủ sớm thôi và đi tìm cái chìa khóa vào sáng sớm ngày hôm sau trước khi bọn tôi cần phải đi vào nhà vệ sinh.

“Ờ thì, giờ bọn tôi đi ngủ đây. Hai người có chắc là không muốn tham gia không, Aqua? Megumin?”

“Hai người có thể ngủ một mình tối nay. Nhìn cách mà hai người đối xử với nhau hồi nãy, nó không giống như sẽ có bất cứ tai nạn gì có thể xảy ra giữa hai người. Chính xác thì, nó sẽ tốt hơn nếu hai người cải thiện mối qua hệ của mình đến mức mà những tai nạn đó có thể xảy ra. Đã đến lúc mà hai người nên cư xử như người lớn rồi.”

Megumin nói với biểu hiện không hài lòng. Giống như em ấy đã quá mệt mỏi với cuộc cãi vã của chúng tôi.

Trái tim tôi lệch đi một nhịp khi em ấy nhắc đến hai từ “Người lớn”. Đó có phải là dấu hiệu của sự hỗn loạn bên trong tim mình.

Megumin thật sự ổn với điều này sao? Không phải chúng ta hiện đang ở trên mức bạn bè à?

....Nhìn Darkness đang đứng bên cạnh tôi, có vẻ như không phải chỉ có một mình tôi đang suy nghĩ quá nhiều.

Từ cách mà cô ta đỏ mặt, Darkness chắc chắn lại đang tưởng tượng tới mấy cảnh dâm dục. Tôi cắt đứt suy nghĩ của cô bằng việc kéo cái còng tay rồi nhanh chóng tiến về phía phòng ngủ.

Nhân tiện, tôi không thể nào mặc áo bởi vì cái còng tay trên cổ tay trái.

Vậy nên, hiện giờ, tôi đang ở trần.

Không khí bên trong biệt thự khá ấm áp, nên không việc gì phải lo đến chuyện mình sẽ bị cảm nếu như tôi quấn mình lại trong chăn.

Như bình thường, tôi ngủ trong phòng ngủ của mình.

Bởi vì tay trái của tôi đang bị còng với tay phải của Darkness, tôi phải nằm ở nůa bên phải của chiếc giường.

Tôi gục lên giường ngay khi vừa bước vào phòng.

“...Đừng có làm bất kì động thái kì quặc nào chỉ bởi vì cô có thể thấy bỗng ngực trần gợi cảm của tôi.”

“Làm như tôi muốn ấy! Anh là ông trùm của việc quấy rối tình dục. Tôi mới là người phải lo lắng về việc anh sẽ cố gắng chà sát bản thân mình vào tôi đây.”

Tôi quay lưng lại với một Darkness không lành mạnh và nói.

“Ngủ ngon.”

Này! Cái gì? Anh thực sự chỉ ngủ như vậy sao? ....A-anh... ngủ....thật à?

Nghe thấy những lời của Darkness, tôi kéo chăn lên quá đầu mình.

Phần 4

...Tôi ngủ được bao lâu rồi nhỉ?

Có vẻ như tôi đã trở mình được một lúc trong khi ngủ, vậy nên hiện tao tôi đang mặt đối mặt với Darkness.

Vào lúc tôi mở mắt ra, gương mặt của một Darkness nghiêm khắc đầy áp tần nhìn của tôi.

Đầu tôi đang ở rất gần cô ấy.

Khuôn mặt cô ấy chỉ cách mặt tôi vài centimet.

...Chính xác thì.

“....Cô đang định làm gì vậy?”

“!?”

Tôi vô tình hỏi Darkness người đang cố đẩy mặt mình lại gần tôi.

Người Darkness giật lên một chút khi cô ta nghe câu hỏi của tôi, trong khi mắt thì vẫn đang nhấp nháy nghiên lại....

“...Zzzzzzz.....ZZzzzzz.....”

“Nè, thôi việc giả vờ ngủ đi. Cô chỉ...”

Khi đang nói, tôi cảm thấy có gì đó sau cổ của mình. Tôi lấy tay phải của mình thử chạm vào nó.....

Vì một lý do nào đó, nó thật nhợp nháp.

Vậy có nghĩa là...!

“Cô...! Cô liếm gáy tôi!? Cô đã liếm gáy tôi và làm những trò đồi bại với cơ thể tôi trong khi tôi đang ngủ đúng không!?”

“K-Không! Anh sai rồi! Tôi không làm tới mức đó! Thật đấy, tôi không có làm! Nó không thật sự giống như vậy đâu!”

Như để trả lời, Darkness nhảy dựng lên, mặt cô ta lập tức trở nên đỏ chót và nước mắt cứ như chực trào ra.

Tôi nói trong khi vẫn chụp lấy gáy của mình.

“Cô có ý gì khi nói “tôi sai”? Sao cô không giải thích việc tại sao cỗ tôi nó lại ướt!? Tôi biết sự biến thái của cô đang trỗi dậy, nhưng tôi không bao giờ nghĩ là cô sẽ thử làm điều gì đó với cơ thể không một chút phòng vệ của tôi trong khi tôi ngủ...!”

Darkness giận dữ ra hiệu bằng cách lấy ngón tay ấn lên môi cô ấy.

“A-Anh ồn quá đấy! Không...! Tôi thật sự không làm gì hết! Um, tôi thức dậy thi thấy mặt mình đang áp vào gáy anh! Vậy nên, nước miếng của tôi vô tình nhiều lên nó...! Tôi vốn định lau nó đi, thì lúc đó tôi nhìn thấy anh đang bị xích với tôi và trưng ra một bộ mặt không hề phòng ngự trong khi ngủ.... Vì lý do nào đó, một sự xấu hổ và tội lỗi ập vào tôi.... Sau đó tôi càng lúc càng bị kích thích..... và...!”

Cô ta chắc chắn đang định làm điều gì đó với tôi.

Tôi ngồi dậy và kiểm tra cơ thể mình.

“...Oh, cái thắt lưng của tôi vẫn còn đây... Cô thật sự đã không làm điều gì...”

“T-Tại sao giọng anh nghe có vẻ thất vọng vậy...”

Tôi không biết điều gì đã kích thích cô ta, nhưng làn da của cô ta đỏ lên rõ rệt và hơi thở của cô ta trở nên dồn dập.

“...Tôi đã biết là cô là một con siêu biến thái với một cơ thể vô cùng gợi dục, nhưng tôi thật sự không mong là cô sẽ thử làm điều gì đó với tôi vào ban đêm. Cô cũng đã âm mưu làm gì đó khi mà cô định chuốc thuốc tôi lúc trước, đúng không? Chắc tôi nên thực sự gọi cô là Slutiness.”

“Đ-Đừng có làm điều đó...! ...un...Uuu! ... T-Tim tôi đang đập thình thịch vì bị anh gọi là biến thái và dâm đãng... Tôi thật sự hết thuốc chữa rồi sao.....?”

“Giờ cô mới lo về điều đó à? Cô đã hết thuốc chữa từ cái ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau rồi.”

Tôi dẹp cái đống chăn lộn qua một bên rồi từ từ nằm xuống trong khi nói.

Trông như cô ta vẫn còn xấu hổ, Darkness nói thêm.

“...Nghĩ lại thì, khi lần đầu tiên tôi gặp anh, tôi không nghĩ mình sẽ ở trong vị trí mà sẽ nói với anh về những chuyện通俗 như thế này. Lúc đó tôi là một người con gái kiệm lời, thậm chí việc giao tiếp với

mọi người còn tệ hơn cả bây giờ.... Hơn nữa, tôi cũng đã tự mình, cố gắng tìm cách để giữ khoảng cách của mình với anh..."

Trong căn phòng yên tĩnh và mờ ảo này.

Darkness đã nói những điều đó với tôi.

"Chà, cô là một tiểu thư. Cô gần như là không được tiếp xúc với bất kì ai.... Từ ấn tượng đầu tiên của tôi, cô nhìn khá nghiêm khắc và ít nói. Một người sẽ dạy dỗ tôi – và đương nhiên – không bao giờ cãi nhau với tôi. Kể cả hiện tại khi tôi đang nghĩ là cô là một con nhỏ dâm đãng và hành động kì lạ, thì lúc trước cô vẫn thường đi ngang qua tôi với dáng vẻ chín chắn hơn..."

Nghe tôi nói lúc hướng lên trần nhà, Darkness chỉ có thể cười khúc khích.

"Ấn tượng đầu tiên của tôi về anh đó là, anh có một chút không trung thực, không quá siêng năng, người luôn tránh xa khỏi những giao dịch mờ ám, một người đáng tin cậy, một người quyết đoán và dịu dàng."

Cô ấy nằm lên giường, quay mặt về phía tôi và nói trong khi nhìn vào má tôi.

"Vì một số lý do, tôi cảm thấy cô chính xác là đang muốn nói, tôi là một con súc vật lười biếng, vừa thiếu quyết đoán vừa không đáng tin cậy và sẽ dễ dàng dính vào những giao dịch mờ ám."

"Đó chính xác là những gì tôi muốn nói....?"

Một lần nữa Darkness mỉm cười.

“....Nói đi, Kazuma.”

Cô ấy nói với một giọng điệu nhỏ nhẹ, kiểu như cô ta sẽ dùng nó để nói nhỏ với ai đó..

“?”

Tôi quay đầu về phía Darkness.

“...Anh có thích Megumin?”

Phần 5

Chắc hẳn bên ngoài bầu trời đang phủ đầy mây....

Kể cả khi hôm nay đang lẽ là đêm trăng tròn, nhưng chỉ có một chút ánh sáng luồng cửa được khe cửa sổ.

Có thể do thiếu ánh sáng, mà tôi không thể nhìn rõ biểu hiện trên gương mặt của Darkness.

Tuy nhiên....

“...X-Xin lỗi, có phải tôi vừa hỏi điều gì kì lạ không?.”

Tôi vẫn có thể nhìn thấy một chút sắc đỏ trên làn da mịn màng của Darkness khi cô ta xấu hổ nói.

Nếu như cô đột ngột ném mấy câu hỏi như vậy cho tôi.....

“Ờ thì, không thể nào có chuyện tôi ghét em ấy, vậy nên, đúng vậy tôi có thích em ấy. đương nhiên là cả cô và Aqua nữa.”

“...Anh nói là anh thích tôi ...nhưng không phải là người yêu ...mà là bạn bè, đúng không?”

Trong căn phòng tối đen, Darkness lầm bẩm với chính mình bằng một tông giọng nhuộm màu cô đơn.

...Eh, chuyện gì đang xảy ra?

Tôi có cảm giác là mình biết chuyện này sẽ dẫn đến đâu.

Chính xác thì, tôi có một cảm giác rất xấu.

Kể cả một tên trai tân chưa bao giờ hẹn hò như tôi còn có thể nói.

Tôi không nên để cuộc trò chuyện này tiếp tục.

Chắc chắn nó sẽ không hề có một cái kết tốt đẹp

Cái quái gì đang xảy ra vậy? Tôi là một tên trai tân, Kể chưa bao giờ được nhìn thấy một bầu ngực trần. Đầu tiên là Megumin, giờ tới lượt cô ấy. Làm sao mọi chuyện lại diễn ra như thế này?

Làm sao nó có thể xảy ra? Tôi là một tên chưa hè có một nụ hôn nào với một cô gái, vậy tạo sao tôi lại phải đối diện với cái tình huống như thế này?

Khi tôi đang lo lắng suy nghĩ về việc nên trả lời cô ta như thế nào, Darkness nhẹ nhàng kéo còng trên cổ tay phải của cô ấy.

Nó là một cú kéo nhanh và nhẹ nhàng.

Đương nhiên, bàn tay bị còng lại của tôi cũng tự nhiên đi theo.

“Nói đi... anh thích Megumin ...theo một cách lãng mạng, đúng không?”

Darkness giữ lấy tay trái của tôi bằng cả hai tay trong khi nói.

Tôi nhận lấy cái chạm mềm mại và ấm áp của cô ấy.

Cùng lúc đó, tôi đã cố tìm cho ra một câu trả lời phù hợp.

Mỗi quan hệ mà tôi và Megumin đang có chỉ là, hơn bạn bè nhưng chưa phải người yêu.

Nó vốn là bí mật của hai chúng tôi, nhưng chắc chắn Darkness đã nhận ra nó.

....Có ấy đã nhận ra được sự thay đổi trong thái độ của tôi đối với Megumin....

“...T-tôi không biết. thành thật, tôi không hiểu rõ bản thân mình. Tuy nhiên chắc chắn là tôi không phải không thích em ấy. Tôi nghĩ cô có thể nói tôi thích em ấy theo một cách lãng mạng. Chỉ là ở bên cạnh em ấy tôi cảm thấy khá dễ chịu... Tôi nên nói nó như thế nào nhỉ... Khi tôi ở cùng em ấy—vì một số lý do—tôi có thể thư giãn.”

Tôi nói ra những điều đó mà không dành quá nhiều thời gian suy nghĩ.

Đó chính xác là những gì tôi cảm thấy.

Tôi thường không chú ý tới nó, nhưng tôi biết. Mỗi khi em ấy chọc cười tôi, mỗi khi chúng tôi cùng nhau hoàng thành việc gì đó lớn lao, em ấy lại chiếm thêm một phần nhỏ trong trái tim tôi

Nhìn thẳng vào nhau trong căn phòng thiếu ánh sáng này, tôi nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình cho cô ấy, từng từ, từng từ một.

Tại sao tôi lại làm điều này?

Tôi còn không biết làm thế nào mà mình có thể nói với cô ấy toàn bộ những việc đó mà không hề nói lắp.

Tôi chỉ đưa ra điều đó vì nó vốn đã như vậy

“... Tôi hiểu rồi.”

Cô ấy chỉ thì thầm câu đó như đáp lại, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên ngực tôi.

Với điều đó, Darkness quay lưng lại với tôi.

.....

Sau đó, Darkness chỉ nằm đó một cách im lặng

....Khi tôi nghĩ mình nên nói gì đó như ‘Này, thôi nào và nói gì đó đi’,

“Mọi thứ đều khá là tuyệt vời.”

Darkness đã nói điều đó

Nó có nghĩa là gì?

Trước khi tôi kịp hỏi –

“..Mọi thứ đều khá là tuyệt vời. Aqua thì gây ra lỗi gì đó và không chịu ngừng la hét, sau đó anh sẽ tiến tới và nói ‘cô sẽ như thế nào nếu không có tôi’ rồi chăm sóc cô ấy. Megumin phá thứ gì có với ma pháp của em ấy, anh sẽ với em ấy cùng đi nói lời xin lỗi. Tôi nói ra điều đó ngu ngốc, và anh đến để la rầy tôi...”

Darkness làm một đoạn đột thoại khó hiểu trong khi vẫn còn xoay lưng lại với tôi.

“Gói theo đồ ăn trưa cho tất cả mọi người khi chúng ta đi cùng với Megumin trong chuyến đi thường ngày của em ấy, tới một nơi nào đó gần bờ hồ như anh đã làm sáng nay. Tôi bắt đầu cãi nhau với anh về mấy vấn đề vô nghĩa. Rồi sau đó Aqua đột nhiên muốn đi du lịch ở đâu đó. Nghe thấy điều đó, anh lập tức phàn nàn, nhưng đồng thời cũng xây dựng kế hoạch cho chuyến đi trong tâm trí mình...”

Giọng của Darkness bỗng nhiên có một chút run nhẹ.

Sau đó, cuối cùng anh cũng đồng ý đi nghỉ mát, nhưng tại điểm đến, một thứ gì đó sẽ xảy ra khiến cho mọi thứ trở nên chua chát ...

Tôi nắm lấy vai của Darkness.

“N-Này, cô có sao không? Bình tĩnh.”

Tôi nói trong khi đang cố xoay cô ấy lại.

“...Nhưng, nếu anh trở nên gần gũi với ai đó, mọi thứ sẽ trở nên khác biệt. Mọi thứ sẽ không thể nào giống như bây giờ... Tại sao chúng ta không giữ mọi thứ như vậy? Mãi mãi như vậy... Để trả nợ, anh sẽ dùng tất cả mọi thứ mình có để kiếm tiền.... rồi phải bắt ngò, đối đầu với kẻ địch mạnh mẽ, trong quá trình đó, cuối cùng mọi người chỉ có thể suýt soát thoát ra khỏi nó... Sao mọi thứ không thể giữ nguyên như nó vốn có?”

Nhưng Darkness cứng rắn từ chối việc xoay người lại, mà cứ tiếp tục đoạn độc thoại của cô ta.

....Sau đó.

“Anh muốn có người yêu, đúng không? ....Đâu nhất thiết đó phải là Megumin đúng không?”

Vân quay lưng về phía tôi, Darkness nói mới một giọng dịu dàng.

“K-Không... không phải vì tôi muốn có người yêu...”

Lời nói của tôi nghẹn lại.

“Nếu anh đơn giản chỉ cần một người phụ nữ để thỏa mãn nhu cầu của mình... Tôi có thể trở thành người đó không? Tôi có thể để anh làm bất cứ điều gì anh muốn, không cần biết nó là gì, tôi sẽ chịu được nó.”

Cái con ngốc này đang nói gì vậy?

“Cô đang chọc tôi đây hả? Tôi cũng biết giận đây, cô biết không? Nó không giống như vậy, nó là ....um...”

Lời nói của tôi nghẹn lại thêm lần nữa.

Tôi thật sự muốn điều gì?

....Tôi để ý thấy đôi vai của Darkness đang run rẩy.

‘... Hôm nay cô đang thực sự tỏ ra kì lạ đấy. Thật sự, có chuyện gì đã xảy ra? Coi nào, hãy đi ngủ thôi. Ngủ thôi, rồi ngày mai chúng ta sẽ xử lý việc này...’

Trước khi tôi kịp nói xong.

Darkness đột ngột xoay người lại.

“...Uuuu-”

Khuôn mặt của cô ấy làm tôi bất ngờ.

Cô ấy đang khóc.

Nước mắt đang chảy ra từ khuôn mặt của Darkness.

Darkness nắm chặt lấy bàn tay mà tôi đang đặt lên vai cô ấy.

“Tại sao tôi không thể làm....? T-Tại sao tôi không thể l-làm...?

Giọng cô ấy xen kẽ giữa những giọt nước mắt

Phần 6

Vẫn giữ bàn tay trên vai Darkness người đang khóc như một đứa trẻ.

Tôi định dỗ dành cô ấy, nhưng tôi không thể nói bất cứ điều gì.

Ai biết được chúng tôi đã như thế này trong bao lâu.

Sau khi cô ấy dịu lại, Darkness nhẹ nhàng kéo tay tôi khỏi vai của cô ấy.

“.... Được rồi, nó thật là khó coi.”

Vẫn còn thốn thức, Darkness nói một cách rụt rè với âm lượng chỉ hơn tiếng thì thầm một chút trong khi vẫn nhìn tôi với đôi mắt đỏ ngầu.

Làm sao tôi có thể xử lý được cái tình huống này? Đối phó với mấy đứa con gái đang khóc thì nằm ngoài khả năng của tôi.

Nó hoàn toàn khác với cái kiểu khóc lóc thường ngày của Aqua.

Tôi không thể nói bất kì điều gì để an ủi cô ấy.

Ngay từ đầu, tôi còn không hiểu tại sao cô ấy tự nhiên lại bật khóc. Đó chắc chắn là lý do tại sao tôi vẫn còn là trai tân.

Darkness nhìn chằm chằm vào tôi với đôi mắt sưng húp của mình.

Cô ấy đang đợi tôi mở lời.

Chỉ là tôi nên nói cái gì đây?

Tôi chỉ có thể im lặng nhìn cô ấy trong hoảng loạn. Cúi đầu thấp xuống, Darkness tiếp tục đoạn đtoc thoại của mình.

“....Lúc đó, lúc tôi đã bị bắt đi bởi tên lãnh chúa đó. Nhưng anh đã cứu tôi khỏi nanh vuốt của hắn ta. Anh đã cứu tôi và trao cho tôi sự tự do.... Giờ đây, tất cả những gì tôi muốn là có thể bảo vệ anh, mang đến cho anh một cuộc sống hạnh phúc. Miễn là mọi người có thể tiếp tục sống như thế này, tôi thỏa m....”

...

“Nên cô sẽ hi sinh bản thân mình? Cô bị ngốc à? Nó giống hệt với thứ mà cô định làm với Alderp! Đừng có giải quyết mọi chuyện bằng cách tự tổn thương chính mình! Đừng có nghĩ sai về tôi, Darkness! Tôi không phải là là kiểu người muốn có người yêu chỉ để làm những điều đó, tôi không phải là dạng người sẽ ổn với tất cả những người muốn làm người yêu của mình.... Um... Megumin đã thổ lộ với tôi cũng khá lâu về trước. Kể từ lúc đó, tôi , một cách từ từ, tôi đã không chú ý đến việc.... tôi bắt đầu dành nhiều sự quan tâm hơn cho em ấy. Cuối cùng, tôi nghĩ... ah, tôi cũng yêu Megumin.... Đó là điều mà gần đây tôi mới nhận ra....”

Không biết là tôi đang muốn nói gì nữa. Darkness vẫn cúi đầu mình xuống và tiếp tục lắng nghe.

“....Em cũng ....”

Cô ấy vẫn chưa chịu ngẩn đầu lên,

“...Em cũng thích anh.”

Cô ấy đột ngột nói tới điều đó...

Kể cả khi tôi nghĩ mình biết là chuyện này sẽ đến, tôi vẫn để thoát ra một hơi thở bối rối.

“... Từ đâu, em đơn giản có linh cảm anh là kiểu đàn ông mà em thích... anh... có vẻ ngoài bình thường, biến thái, và có vẻ như là một tên rác rưởi người chỉ muốn sống một cuộc đời lười biếng mà không làm bất cứ điều gì có giá trị. Bất đắc dĩ phải làm việc, và uống rượu từ sáng cho đến nữa đêm, và cuối cùng trở về nhà khi vác theo một đống nợ.... Hehe.”

Oh, đúng rồi, kiểu của cô ấy là những tên tội phạm mà không hề có ý định hối cải.

Ít nhất, tôi có thể nói đây không phải là một lời khen.

“Đừng có quên là em cũng có một phần trách nhiệm trong việc đặt một đống nợ lên anh đấy.”

Darkness mỉm cười rồi nói

“Vậy, em có nên trả lại số nợ đó bằng cơ thể của mình không?”

“Xin lỗi, anh sẽ không bao giờ nói những thứ như vậy thêm một lần nào nữa, xin lỗi.”

Nhin thấy cảnh tôi ngay lập tức hối hận vì sự ngu ngốc của mình, Darkness không thể nhịn được mà cười lớn

Rồi sau đó cô ấy lại tiếp tục cúi đầu xuống.

“... mỗi lần em nhìn thấy anh đối đầu với những kẻ địch mạnh mẽ và chiến thắng chúng, nó luôn khiến em cảm thấy đầy nghị lực và thoải

mái. Cái tên sử dụng ma kiếm kẻ vốn mạnh mẽ hơn và nhiều kinh nghiệm hơn anh. Những Quỷ Tướng mạnh mẽ và cũng mang tầm vóc lớn hơn anh. Nếu em buộc phải đếm những lần anh vượt quá mong đợi của em, nó sẽ không bao giờ kết thúc.... Từ lúc anh ném tiền vào tên lanh chúa thối nát, em đã thật sự bị ám ảnh bởi anh.”

.....

Tôi đoán những lời đó có thể tính như là khen ngợi.

“...Ban đâu anh có thể đã từ bỏ hy vọng, nhưng anh lại nhanh chóng thay đổi. Không cần biết đối thủ của anh là anh, anh, người sở hữu chức nghiệp yếu nhất, mà không có bất kì trang bị mạnh mẽ nào. Chỉ với một cây cung cơ bản và một thanh kiếm với cái tên kì lạ, vậy mà anh vẫn có thể vượt qua mọi chướng ngại, không cần biết nó trông bất khả thi đến mức nào. Sau đó, trước khi mọi người có thể nhận ra, anh đã quản lý để trả hết số nợ khổng lồ đó...”

Những lời của Darkness khiến tôi cảm thấy tự tin hơn gấp mấy lần vào sức mạnh của mình. Thật không thể tin được.

‘em không biết nó xẩy ra từ lúc nào, nhưng đột nhiên anh đã trượt ra khỏi hình tượng đàn ông mà em yêu thích. Mặc dù, gần đây anh vẫn lười biếng không chịu làm việc gì quan trọng cũng như chỉ biết uống suốt ngày.... Không biết từ lúc nào em.... nhưng em không còn cảm thấy là mình còn thích cái kiểu đàn ông rác rưởi mà mình từng thích nữa.’

Chuyện gì đang xẩy ra?

“.... Em thích anh. Lúc đầu bởi vì anh là một tên khốn và em thích những kẻ khốn nạn, nên nó thật là hoàn hảo. Tuy nhiên, sau một thời gian... mẫu người em thích lại chuyển sang anh. Không cần biết anh sẽ trở thành như thế nào, em sẽ luôn thích anh.”

Chuyện gì đang xảy ra? Tệ rồi.

Tôi rất vui.

Tôi thật sự rất hạnh phúc.

“...Em thích anh.... song anh nói là anh yêu Megumin. Kể cả vậy em vẫn thích anh.... và Megumin cả Aqua nữa. Em sợ là những gì mình vừa nói sẽ phá hủy sự hòa hợp giữa tổ đội của chúng ta, nên em đã định giữ giũn nó cho bản thân mình, nhưng....”

Darkness ngắn đầu cô ấy lên.

Và nói trong khi nhìn thẳng vào tôi....

“Hôm trước mẹ của Megumin có nói....Megumin đã bày tỏ như vậy, đúng không? Muốn trở thành nhiều hơn bạn bè?”

....Với đôi mắt đang sưng lên và đẫm lệ.

Khuôn mặt của cô ấy lấp lánh lên bởi những vệt nước.

“Có vẻ như sau cùng em vẫn là một người phụ nữ yếu đuối. Kể cả khi em nghĩ mình cũng thích Megumin.... nó vẫn đau đớn khi em nghĩ rằng em ấy sẽ đem anh đi khỏi em.”

Cô ấy nhìn như một cô bé sợ sệt, gần như là cô ấy sợ mình sẽ mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

“....Kazuma.... Liệu em... thật sự.... không xứng...?”

Cô ấy hỏi một cách lấp bấp, giống như là cô ấy đang sợ phải nghe câu trả lời của tôi.

Ah, thế này thật tệ.

Tôi đang vô cùng hạnh phúc.

Tôi không thể tin được là Darkness thật sự sẽ tỏ tình với tôi. Nó làm tôi thực sự rất hạnh phúc.

....Nhưng kể cả khi tôi cảm thấy vô cùng hanh phúc.

Trái tim tôi vẫn đau đớn khủng khiếp.

“Darkness... um... “

Ngực tôi đau quá.

Thực sự rất đau.

“Darkness, anh không ghét em. Nhìn lại, đây là lần đầu tiên anh nhận được lời tỏ tình của một cô gái lớn tuổi và xinh đẹp như em.”

Nó đau.

Tôi càng nói thì càng cảm thấy đau đớn.

Chết tiệt, tại sao cái thế giới này không giống như mấy game eroge?

Tôi cố gắng kìm nén nỗi đau đến chảy nước mắt đó trong khi nhìn vào khuôn mặt đâm lệ của Darkness, ngăn mặt lên trên, tôi nhìn vào khoảng không vô định.

“...Anh chưa bao giờ từng nghĩ đến việc sẽ có mối quan hệ lãng mạn ở quê hương của mình. Lúc đó, anh luôn nghĩ là mình sẽ mãi mãi là một kẻ độc thân.... việc anh chắc chắn sẽ không bao giờ có cơ hội để nói chuyện đàng hoàng với một cô gái.... và giờ em ở đây, nói với anh là em thích con người của anh. Làm sao anh có thể không hạnh phúc?”

Darkness nhìn chầm chằm vào mặt tôi một cách lo lắng, cố gắng hiểu được ý nghĩa thực sự trong lời nói của tôi.

.....Tái tim tôi rất đau, nó đau đến mức tôi nghĩ mình sẽ bật khóc.

Giống như trong những cuốn light novel, và trong game.

Như trong những bộ truyện harem.

“....Nhưng... anh xin lỗi. Anh đã có một người ở trong trái tim mình. Mặt anh không dày đến mức sẽ nói là ‘anh cũng yêu em’ trong hoàn cảnh này, và anh không đủ kinh nghiệm để có thể đồng thời ở trong mối quan hệ với hai cô gái. Anh không phải một tên rác rưởi. Anh không thể ở bên em.”

Nếu tôi có thể thay đổi thế giới, nó sẽ thật tuyệt nếu tôi có thể thực hiện chế độ đa thê.

Tiến đến một kết cục hạnh phúc mà không phải chọn ai và bỏ rơi ai sẽ thật tuyệt vời.

Nhưng nó chỉ là những ước mơ trống rỗng.

Darkness nhắm mắt lại và nhìn xuống dưới—

— Tôi tự hỏi sự im lặng này đã kéo dài trong bao lâu

Cuối cùng, Darkness bắt đầu nói.

“...Cảm ơn anh đã trả lời em một cách thật lòng.... Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

Trong khi nói điều đó.

Darkness đầy mình dậy và nở một nụ cười khuây khỏa.

Nó là một nụ cười tự tin quen thuộc.

Một nụ cười vừa dịu dàng vừa kiên định.

Như thể mọi lo lắng của cô ấy đã tan biến, Darkness gạt đôi chân của mình sang một bên và đứng dậy. Với một nụ khuôn mặt tươi tắn, cô ấy chống hai tay lên eo.

Sau đó, cô ấy nở một nụ cười duyên dáng và tự tin thêm một lần nữa, trước khi cô ấy hoàn toàn quay lại, khiến tôi chỉ nhìn thấy lưng của cô ấy.

“...Vậy thì, em sẽ rời đi, kazuma. hẹn gặp anh vào ngày mai.... sau cùng, có vẻ như em vẫn còn thích anh. Anh có thể đi theo cảm xúc và lừa dối em, nhưng anh vẫn cho em câu trả lời rõ ràng....”

Nói xong điều đó, Darkness hướng về phía cửa....

Này, đợi đã....!

Tiếng xích sắt vang lên.

Có thể do đầu trở nên quá nóng mà cô ấy đã quên những chuyện đã xảy ra hồi sớm, Darkness hoàn toàn quên mất là chúng tôi vẫn còn bị

còng với nhau. Cô ấy đã cố tỏ ra điềm tĩnh để kết thúc chuyện này, rồi rời khỏi phòng.

“Gahh!?”

Cánh tay phải của cô ấy kéo theo tay trái tôi một cách bạo lực.

Kéo theo cả thân trên của tôi, rồi cô ấy xoay tròn một vòng trước khi đập đầu xuống giường.

.....

Tôi không thể nói là cổ có đau hay không.

Cô ấy chỉ đơn giản là ngừng di chuyển ngay lúc mà mặt của cổ đập vào giường.

“...Này, em ổn chứ...?”

Như thể trả lời, Darkness cúi đầu mình xuống hết cớ như không muốn tôi nhìn thấy khuôn mặt của mình rồi quỳ lên thảm.

Nhin một cách cẩn thận, đôi vai của cô ấy run nhẹ lên.

Sau đó, tôi nhận ra phần đỉnh tai lòi ra của cô ấy đang chuyển sang màu đỏ chót, chắc chắn là phản ứng của việc xấu hổ.....

“... Pfffft!”

“!?”

Tôi không thể giữ tiếng cười của mình lâu thêm nữa.

Từ giờ những đoạn chỉ có Darkness và kazuma nói chuyện riêng với nhau mình sẽ dùng “anh” – “em” nhé

Phần 7

“Em sẽ giết anh! Em sẽ giết anh sau đó tự sát!”

“Để rồi sáng ra sẽ được Aqua hồi sinh, đúng không? Anh hiểu rồi! Là lỗi của anh khi cười em! Nhưng anh không thể nào nhịn được. Nó cũng là lỗi của em đấy! Làm sao anh có thể không cười, khi nhìn thấy một cảnh như vậy diễn ra ngay sau những giây phút căng thẳng?”

Chúng tôi đang ở giữa một trận đấu đến chết khi bị xích với nhau.

“Em đã rất nghiêm túc! Nếu một người phụ nữ thu hết dũng khí của mình để thồ lộ, không cần biết cô ta trở nên ngu ngốc thế nào, bất kì người đàn ông nào cười vào cô ấy đều đáng chết! ...ah, đúng rồi, chúng ta đang nói về anh.... nếu như có bất kì ai làm một điều như vậy, nó chỉ có thể là anh! Nay, ít nhất hãy để em đánh anh một cái!”

Vô lý thật!

“Em.... Nhưng... Bởi vì....! Em đã định rời đi với khuôn mặt nghiêm túc như vậy...! Pfft.... Hahaha....!”

“Em sẽ giết anh!”

Nhớ lại những gì vừa mới xảy ra. Darkness xông vào tôi khi tôi phá ra cười thêm lần nữa.

“A-Anh xin lỗi! Anh hiểu... anh hiểu rồi! Là lỗi của anh! Là lỗi của anh khi cười em! Chỉ một đấm thôi! Anh sẽ nhận một đấm của em nếu như em chịu tha lỗi cho anh!?”

Darkness hạ nấm đấm xuống khi nghe lời đề nghị của tôi.

“...được rồi. Đứng yên đó và nhắm mắt lại, sau đó.”

Cô ấy nói trong khi thở ra những hơi thở nồng nhọc.

Đáng sợ thật.

Thật sự rất đáng sợ.

Chết tiệt, kể cả khi Darkness khỏe đến khủng khiếp, tôi vẫn có thể chịu đựng ít nhất 1 đấm, phải không?

Tôi sẽ chịu được nó...!

Tôi chắc...chắc... có thể chịu nó....!

“Nó tới đây. Anh đã chuẩn bị rồi, đúng không?”

Darkness vẫn giữ ý định của mình, cô ấy đứng trước mặt tôi vào lúc tôi nhắm mắt lại.

Tôi đã quyết định.

“T-Tới đi!”

Khi tôi nói điều đó, có gì đó ấn vào má tôi.

Cơ thể tôi theo phản xạ co giật lên vì sốc ngay lúc tôi cảm nhận được nó, trước khi tôi nhận ra đó là bàn tay của Darkness, đang vuốt má tôi.

Vào thời điểm tôi biết được điều đó, có cái gì đó mềm mại ấn vào môi tôi.

“... !?”

Kể cả khi tôi chưa từng có được hôn ai, tôi biết ngay là thứ gì đã chạm vào môi mình kể cả với đôi mắt nhắm lại.

Vào thời điểm tôi mở mắt ra, tôi thấy được khuôn mặt giận dữ của Darkness, nhưng nó cũng đỏ lên dữ dội, đỏ tới tận tai cùng với tay trái đang đặt lên má tôi.

Sau đó, khi cô ấy tách mình ra khỏi tôi, tôi thoáng nhìn thấy cổ lè lưỡi ra liếm lấy phần vừa chạm vào môi tôi.

“Em...em....!”

Tôi cảm thấy mình nên phàn nàn về điều này, nhưng tôi nên nói gì đây?

Trước khi tôi có thể tìm ra lời để nói, Darkness kéo tay tay trái tôi tới bằng sợi dây xích.

Cô ấy giữ lấy eo tôi đồng thời thì thầm vào tai tôi,

“....Em định lặng lẽ nhận lấy phần thua của mình, nhưng em đổi ý rồi. Em lớn tuổi hơn Megumin, và là một quý tộc. Bắt đầu vào ngày mai, em sẽ tuân thủ các quy tắc và tôn trọng không gian riêng tư của anh, Tuy nhiên, bây giờ thì...”

Sau khi nói những lời làm tôi lạnh sống lưng, cô ấy liền nắm lấy tay tôi rồi đẩy tôi xuống giường!

“Này, E-Em đang làm cái quái gì vậy, Darkness!? Đợi đã! Không, điều này thật tệ! Điều này vô cùng tệ theo bất kì nghĩa nào!”

Tôi đang nghĩ mình nên làm gì trong tình huống như thế này trong lúc bị đè xuống giường bởi Darkness.

Đỏ mặt giận dữ, Darkness thở hổn hển và nói,

“Không phải anh luôn thích thú khi gọi em là Sluttiness hay Lewdness? Em luôn dâm thế này, dâm thế nọ...! Anh nói đúng, em là thứ dâm đãng! Em đã nghĩ lại rồi! Quên việc ngủ đi, em sẽ chơi với anh cho đến khi mặt trời mọc!”

PHẢI RỒI,
EM LÀ
THÚ ĐỒ
DÂM DÂNG!
EM ĐÃ
NGHÌ LẠI RỒI!
TỐI NAY,
EM SẼ
KHÔNG
ĐỂ CHO
ANH NGỦ ĐẦU!

“Được rồi anh hiểu rồi, làm ơn bình tĩnh. A-Anh không nghĩ việc mất đi lần đầu theo kiểu này là điều mà chúng ta nên làm, vậy nên, bình tĩnh đi!?”

Nói xong tôi thử ngồi dậy-

Darkness nắm chặt tay trái của tôi rồi dùng cơ thể của cô ấy đè lên tôi, dán chặt tôi lên giường.

Đương nhiên, điều đó có nghĩa là phần thân trên của tôi đang giang rộng ra khắp chiếc giường.

Giữ lấy tay trái tôi và ghim nó vào đầu giường, cô ấy ngồi dạng chân trên eo tôi.

Điều này không tốt.

Cái tư thế này thật sự không tốt.

“Không, chờ đã, Darkness! Nghiêm túc đấy, bình tĩnh! Dừng lại, đừng làm việc này-!”

Lúc tôi tiếp tục cố gắng thuyết phục Darkness, thì cô ấy đang dùng tay để mân mê gò má của tôi trong khi thở hổn hển.

“Em nhớ là lúc trước anh đã làm việc này với em hồi em còn ở nhà mình..... Có vẽ như tối nay vị trí của chúng ta đã thay đổi nhỉ...!

Thế này thật tệ. Thật đấy, đừng mà!

Việc này có thật sự tệ không nhỉ? Chà, dù sao cái của tôi sẽ làm điều đó chứ đâu phải tôi.

“...? ...Ah?”

Cô ấy chắc chắn đã để ý đến nó, bởi cô ta đang ngồi dạng chân ra trên eo tôi mà.

Darkness la rên với một tông giọng nhẹ nhàng cùng một chút bối rối.

Tuy nhiên, mặc dù là cái của tôi đã gây nên việc đó, Darkness vẫn không hề có ý định leo xuống khỏi người tôi.

Không, đừng để bị mê hoặc! Đừng có xuôi theo cái khung cảnh bí ẩn của mấy cái H-Game này.

Bình tĩnh, Satou Kazuma, ngươi có ý định lừa dối Megumin sao?

Nó chỉ vừa mới xẩy ra vào hôm qua!

Mới hôm qua tôi đã trở nên hơn mức bạn bè với Megumin!

Nếu tôi để cơ thể mình đu đưa theo tình huống này, Tôi sẽ kết thúc bằng việc phản bội Megumin, người đã can đảm thõi lộ cảm xúc của mình với tôi vào tối hôm qua..!

Đúng vậy, mặc dù tôi có thể dùng lý do ‘Darkness đã cưỡng đoạt anh, nên anh không thể chống lại’....!

Mặc dù Darkness trông có vẻ xấu hổ, cô ấy vẫn đẩy mặt mình lại gần hơn trong khi tiếp tục mâm mê gò má tôi với bàn tay trái của cô ấy.

“Đ-đừng làm việc này! Đừng có làm nó, Darkness! Chết tiệc, làm sao mà việc này có thể .....! Sở hữu chức nghiệp yếu nhất, anh đúng là không thể chống lại một thập tự quân như em....!

Tôi tuyệt vọng hét vào Darkness, tôi dùng tay phải đang tự do của mình đê...!

...Cánh tay phải đang tự do?

“Nè, Darkness, tay phải của anh! Tay phải của anh đang được tự do! Nếu em không sớm chẽ ngự tay phải của anh với tay trái của em, anh sẽ trả đũa! Hãy nhớ, anh vẫn còn chiêu Drain Touch!”

“Eh? Ah...!”

Nghe thấy tôi nhắc cô ấy, Darkness vội vã giữ lấy cổ tay phải của tôi và đè nó xuống.

Sao việc này có thể xảy ra? Giờ cả hai tay tôi đều bị khống chế.

Chết tiệt, tôi đã có Megumin ....Làm sao cô ấy có thể đơn giản chơi với tôi theo ý muốn của cô...!

Tôi tuyệt vọng chống lại Darkness và đấu tranh cho sự tự do của mình.....

“...Này, có chuyện gì sao, Darkness? Tại sao em dừng lại?”

“...Eh? K-Không có gì, chỉ là , em đã dùng cả hai tay để đè anh xuống, nên giờ em đang không biết phải làm gì tiếp theo...”

Darkness vừa nói điều gì đó khá là ngu ngốc trong khi vẫn giữ cho hai tay tôi bị ép xuống giường.”Đồ ngốc, cái miệng của em dùng để làm gì!? Anh vốn đã bán khỏa thân! Anh hoàng toàn không có bất kì sự phòng thủ nào với bất kì điều gì mà bây giờ em có thể làm với anh bằng miệng của mình!”

“Ah! Đ-Đúng rồi...”

Run rẩy, Darkness hướng tới cổ tôi với cái lưỡi đang lè ra...!

...Tại thời điểm này, Có lẽ Darkness đang lưỡng lự, lưỡi của cô ấy do dự khi chỉ cách cổ tôi vài centimet.

Đáp lại, tôi hét vào cô ta với giọng đau khổ.

“Chết tiệt, Làm sao anh có thể nhìn em đùa giỡn với anh như vậy hả? Tên của em đúng là giống với tính cách của em Lewdness! Tuy anh sẽ không bao giờ đầu hàng trước em! Nhưng làm ơn đừng có do dự nữa và làm đi!”

“Đ-được rồi! Vậy thì...em làm đây...!

Nói ra điều đó, Darkness bắt đầu di chuyển lưỡi của mình đến gần hơn.....

“Ah, chờ một chút! Phía dưới của anh đang trơ nênh vô cùng chật chöt, nên làm ơn hãy tháo dây nịt của anh ra ! Nhớ rằng em phải nói ‘anh có thể nói là mình không thích nó, nhưng cơ thể của anh thì không biết nói dối nhỉ...!’ trong lúc làm điều đó!”

“Ah, đúng rồi, em hiểu rồi....! anh có thể nói là mình không thích nó, nhưng cơ thể của anh không biết nói dối nhỉ...!

Khi cô ấy nói điều đó, Darkness thả cổ tay tôi ra để lấy tay mình tháo thắt lưng của tôi...!

“Đồ ngốc, Tại sao em lại thả hai tay anh ra hả!? Tiếp tục giữ anh lại đừng có để cho anh phản kháng!”

“Ah! X-xin lỗi!”

Nghe thấy những lời nói khắc nghiệt của tôi, Darkness xin lỗi theo phản xạ.

“Như vậy đó. Rắc tiếc, em phải leo xuống khỏi người anh một chút. Tiếp cận anh từ bên cạnh trong khi đang nằm.... Đúng, như thế. Sau đó dùng tay phải của em ấn xuống cổ tay trái của anh, rồi dùng nó đè lên phải của anh, dùng tay trái của em đưa xuống eo bên phải của anh.... là nó đó . với cách này, tay trái của em đã được tự do, thấy không? Oh, và dùng bộ ngực lớn của em đè ngực anh xuống để anh không thể ngồi dậy....!

“N-Như vậy đúng không....? Đúng rồi, sau đó em sẽ dùng tay phải của mình mò xuống dưới, để .....”

Đi theo sự hướng dẫn mà tôi đã hé lén trong hối hận, Darkness nắm lấy thắt lưng của tôi khi tôi không thể kháng cự mà nằm đó...!

“Ah! Au...au...au! Tại sao em lại siết chặt nó! Em đang lẽ phải tháo nó ra! Tháo thắt lưng của anh ra! Đồng thời, nhớ nói là ‘Ufufu.... nó nhìn có vẻ khá là đau đớn nhỉ....! khi làm việc đó!

“A-ah, đúng rồi! Xin lỗi vì đã trở nên vụng về....! Fu....fufu, nhìn nó có vẻ khá là đau đớn nhỉ....! Đi xa quá rồi đó, en còn chẳng nhớ là anh có nói từ ‘không’ nào hay không nữa....!

“Rất tốt, đó quả là một màn ứng khẩu tuyệt vời!”

Tay trái của Darkness đưa xuống phía dưới và bắt đầu tìm kím trong khu vực đã không còn được thắt lưng bảo vệ....

“Eh? Cái gì đây?”

“Này, nhanh lên! Tiếp đi! Lúc này đừng có dừng lại! Và nhớ là miệng của em đang rãnh lúc em làm lỏng thắt lưng của anh. Hãy nghĩ đến

việc mà miệng của em có thể làm với phần cơ thể phía trên không có phòng bị của anh....!

Đột nhiên, cánh cửa bật ra.

Đứng ở phía đối diện với cánh cửa là Megumin với vẻ không hài lòng và Aqua đang vô cùng mệt mỏi.

Nhìn thấy họ, tôi ngay lập tức hét lên.

“Cứu tôi với! Người phụ nữ này đang chuẩn bị xâm hại tôi!”

“Ahhhh!?”

Phần 8

Sử dụng chiếc chìa khóa mà cô ta có, Aqua mở khóa cái còng tay với một tiếng click.

Aqua đã nhận ra mình có một tầm nhìn đêm tuyệt hảo, có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ một cách rõ ràng như ban ngày. Với khả năng đó, cô ta đã có thể tìm ra chiếc chìa khóa.

Rõ ràng là, Megumin đã dựng cô ta dậy vào giữa đêm và bắt cô ta phải tìm kiếm chiếc chìa khóa mà Darkness đã làm mất.

Và tại sao em ấy phải làm điều đó? Chà....

“Thật là hai người đã vô cùng ồn ào....! Em nói là hai người nên xích lại gần nhau hơn, chứ không phải là bắt đầu đánh nhau lúc nữa đêm!”

Darkness đang quỷ trên thảm trong lúc nghe Megumin la rầy cối.

“...X-Xin lỗi...”

Megumin chống một tay lên hông mình.

Đối mặt với Megumin người đang đứng ở vị thế cao hơn khi cõi đang quỳ, Darkness cúi đầu mình xuống

“Nè, Chị thật sự rất buồn ngủ đó. Chị đã làm việc vất vã để tìm chiếc chìa khoá, vậy nên giờ chị có thể đi ngủ không?

Aqua gần như không mở mắt nổi. Megumin cảm ơn cõi một cách ngắn gọn, sau đó Aqua đi về phòng với bước đi nhìn như một con vịt.

Giờ tôi đã được giải phóng khỏi cái còng tay. Tôi ngồi về góc giường bắt chéo chân lại khi nghe bài giảng của Megumin.

Tôi nói với Darkness, người đang cúi đầu trước Megumin,

“Haizzz, cô đúng là một thứ gì đó. Không chỉ quấy rối tình dục lúc tôi đang ngủ, mà cô còn dám làm những điều như vậy bất chấp sự phản kháng dữ dội của tôi...!

“Ah! Anh, anh là tên khốn...!

Nghe tôi nói vậy, Darkness trao cho tôi một ánh nhìn gay gắt....

....Cùng với Megumin.

“...”

Trước ánh nhìn nhìn xiên qua người của Megumin, cuối cùng tôi cũng gục ngã và quỳ xuống bên cạnh Darkness.

“...Vì một số lý do, anh cảm thấy mình cũng nên quỳ xuống trước mặt em.”

“Vâng, khá là tốt khi anh biết tự giác.”

Nghe câu trả lời của Megumin, Darkness mỉm cười như thể cô ta đang tận hưởng tình cảnh của tôi.

...Đồ nhở mọn.

Nhin vào hai chúng tôi, Megumin thở dài.

“Nghiêm túc đấy, và em đã nghĩ là để hai người ở chung với nhau sẽ đem hai người đến gần nhau hơn.... Darkness, chị đã nói với anh ta nhưng gì mình muốn nói chưa?”

“!?”

Câu hỏi của Megumin làm cả hai chúng tôi vô cùng bất ngờ.

Chỉ là em ấy đã biết được bao nhiêu?

Đúng là bạn không thể coi thường trí tuệ của Hồng Ma Tộc.

Nghiêm túc đấy, Sao em không chịu dùng trí thông minh này vào cuộc sống hằng ngày của mình.

“Er... Um... Megumin, xin lỗi... ”

Darness lầm bẩm trong khi đang quỳ.

Nhin thấy điều đó, Megumin nói.

“Tại sao chị lại xin lỗi? Nó không phải là chủ đề mà em có thể nói bất kì lời nào. Chị nên trân trọng cảm xúc của mình hơn. Sau cùng, bọn em vẫn chưa hoàn toàn là người yêu. Nó không phải là vị trí của em để có thể nói bất cứ điều gì về việc cái tên thiếu quyển đoán này sẽ chọn ai. Vậy, chị đã nói hết tất cả mọi thứ trong lòng mình chưa?”

Trong khi nói những lời trưởng thành một cách kì lạ, Megumin nở một nụ cười hiền dịu với Darkness.

Nghe những lời của Megumin, Darkness ngăn đầu lên và đặt cả hai tay mình lên đầu gối.

Nhìn thấy điều đó, Megumin mỉm cười.

Hai người họ nhìn cứ như là một đứa trẻ đang tự hào báo cáo với mẹ của mình vì con bé đã tự mình làm điều đó, và người mẹ mỉm cười một cách tự hào khi thấy hành động của con bé.

Mặc dù Megumin là người nhỏ tuổi hơn.

Bằng cách nào đó, nhìn Megumin hành xử như thế này khiến ngực tôi có chút nhói lên.

Có thể nào?

Tôi muốn em ấy tỏ ra một chút ghen tuông?

Có lẽ nó đau khi tôi nghe em ấy nói nó không phải là vị trí và em ấy có thể nói bất cứ điều gì về việc tôi sẽ chọn ai.

Chỉ việc đang nghĩ về điều đó đủ để khiến tôi cảm thấy mình đúng là một tên phiền phức.

Như là cảm nhận được suy nghĩ hỗn loạn của tôi, Megumin trao cho tôi một nụ cười như là em ấy đã biết tất cả mọi suy nghĩ đang diễn ra trong đầu tôi và nói,

“Giờ là lúc anh cho mọi người thấy mình đáng tin cậy như thế nào. Để không làm mất đi cảm xúc của em, anh nên làm nhiều việc ngầu hơn như thường xuyên đi săn quái vật.”

Darkness gật đầu đồng ý.

Trong khi Darkness đã nói là cô ta thích một người đàn ông lười biếng và hư hỏng.

Giữa việc thu thuế gần đây và việc này, em ấy đã thay đổi trái tim vào lúc nào?

Tôi nở một nụ cười gượng gạo với hai người và nói.

“Anh đoán là mình không có lựa chọn nào nhỉ...”

Như để trả lời Darkness và Megumin cùng nở một nụ cười hân hoang.

Sau đó....

“Chà, em không nghĩ là sẽ có khả năng nào, nhưng để xác nhận, không có gì đã xảy ra giữa hai người, đúng không?”

Megumin hỏi với một chút lo lắng xen vào giọng nói của em ấy.

....Hmm, lẽ nào sau cùng em ấy cũng có đã có một chút ghen tuông?

“Không, nhờ vào sự chống trả quyết liệt của tên này, chị đã không thể làm được gì.”

Darkness trả lời một cách bình tĩnh trong khi bắn cho tôi một cái nhìn tráo trở.

Bằng cách nào đó, tôi có cảm giác như mình đang bị chơi đùa vậy.

Nhìn Megumin có vẻ nhẹ nhõm, và Darkness nở một nụ cười chiến thắng về phía tôi, tôi không thể nào làm gì được ngoài việc nói ra,

“....Oh, đúng rồi, lúc nãy Darkness đã làm gì với anh trong khi bắt anh phải nhắm mắt nhỉ? Có phải nó là lần đầu... Cô gọi nó là gì...?

“!?”

Mặt Megumin trở nên cứng đờ còn Darkness thì vùi mặt vào giữa hai chân mình.

Chương 4:

Mang một hành động yêu thương đến với trại trẻ mồ côi này!

Phần 1

Sáng hôm sau.

Nhờ vào sự kiện tối hôm qua, tôi cuối cùng đã bị ném đi rồi xoay như chong chóng mà không chớp mắt được tí nào.

“C-Chào buổi sáng. Kazuma. Hôm nay anh dậy sớm vậy.”

Tôi đi xuống bếp để ăn sáng để rồi phải gặp một người cũng mất ngủ giống như tôi. Darkness người vừa mơ màng chào tôi.

“Tôi không có dậy sớm. Cảm ơn những gì cô làm tối qua, tôi đã không thể ngủ được một chút nào. Tại sao cô với Megumin cứ đùa giỡn với một chàng trai tuổi teen như tôi? Trao cho tôi hy vọng rồi lại treo nó ở đó. Cô thật sự thích tôi hay cô chỉ thấy buồn cười khi nhìn tôi đau khổ hả?”

“N-Nó là..... K-Không, đừng quan tâm. Những gì xảy ra tối qua là lỗi của tôi. Tôi đã không suy nghĩ nghiêm túc. Nghĩ về việc tôi đã được an ủi bởi một cô gái trẻ tuổi hơn mình.... Tôi thật sự thất bài với tư

cách một quý tộc.... Làm ơn quên đi những chuyện đã xẩy ra tối hôm qua."

Nói ra điều đó, cô ấy hối hận cúi đầu xuống.

"Làm sao tôi có thể quên được điều đó? Không chỉ là tôi bị còng tay bởi một tiểu thư quý tộc lớn tuổi hơn mình, tôi đã bị lột trần ra và cũng như để cho nụ hôn đầu của mình bị cướp đi mất. Nó không phải là việc mà sẽ thường xuyên xẩy ra, cô biết không?"

"Đó cũng không phải là điều mà tôi muốn đề cập tới! Không, chờ đã, đương nhiên là tôi cũng sẽ không thể nào quên được điều đó!"

Darkness đập bàn với khuôn mặt đỏ chót trong khi nói điều đó. Sau đó, Aqua, người bình thường không dậy vào giờ này vừa xuống cầu thang thì lên tiếng.

"Tại sao cô lại làm ầm ī lên như vậy vào buổi sáng sớm thế? Có phải cô đang hào hứng bởi vì đã dành một đêm ở cùng với tên này? Darkness, cô không nên để bản thân mình mất kiểm soát như vậy. Tôi biết là cô có một số khuynh hướng kỳ lạ, nhưng cô vẫn cần phải tự tôn trọng bản thân mình nhiều hơn nữa đó."

'Cô nói hơi quá rồi đó, Aqua. Nhưng đoán xem, giờ tôi đã biết rõ mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào với một tên con trai ở trong hoàn cảnh đó. Kể từ bây giờ, cuộc sống của tôi sẽ diễn ra khá là kịch liệt, khi mà Darkness và Megumin cả hai sẽ đấu tranh vì sự chú ý của tôi. Sau đó, khi cô bị bỏ lại một mình, cuối cùng cô sẽ cảm thấy cô đơn và vô tình nhận ra cảm xúc thật sự của mình.

Với một họng đầy bánh mì cho bữa sáng, Aqua gật đầu đồng ý với những lời tôi nói rồi trả lời.

“Đó là tôi nên hành động sớm hơn để sửa chữa tên NEET khốn kiếp này?”

“Đương nhiên là không! Cô cơ bản nhỉ nghĩ về tôi như là một người bạn chung nhà, nhưng sau lần này cô sẽ từ từ nhận ra là mình thật sự có một chút mơ mộng về tôi. Nhưng xin lỗi, Aqua, tôi chỉ không thể nào nhìn cô như một đối tác lãng mạn. Tôi chỉ có thể nhìn cô giống như khi nhìn Zell đại đế hay Chomosuke thôi.”

“Này, chờ đã! Tại sao giọng anh làm tôi cảm thấy như mình tình cờ bị đá vậy?”

Hướng về phía hai chúng tôi, những người bắt đầu cãi nhau vào sáng sớm, Darkness, người đang mặc bồ đô như giáo viên cất tiếng nói.

“Này, tôi nay tôi sẽ về trễ, nên mọi người không cần phải chờ hay chờ bữa tối cho tôi. Tôi sẽ ở lại chỗ của cha mình.....”

Darkness nói với vẻ hơi khó xử trước khi bước ra khỏi nhà.

... Bầu không khí gì thế này?

Cô ấy vẫn đang buồn phiền vì những gì xảy ra tối qua?

Ờ thì, sau cùng tôi đã từ chối cô ấy. Nếu cô ta không buồn phiền vì nó thì mới đúng là kỳ lạ.....

... Đúng vậy, tôi còn có nụ hôn đâu của mình.

Nó không giống như chỉ đơn giản là ngủ chung hay nắm tay, tôi đã thực sự hôn một cô gái.

Không, việc này làm tôi thấy mình giống như đang ở trong một chuyện tình kỳ lạ như một học sinh cao trung vậy.

Nhưng ít nhất, tôi đã vượt qua ranh giới của một người con trai và con gái rồi.

“Hey, Kazuma, chuyện gì vậy? Cậu nhìn còn nhếch nhác hơn bình thường đấy.”

Aqua nói ra mấy lời thô lỗ đó và trao cho tôi một ánh mắt ghê tởm.

“Cô vẫn mù như thường. Nhìn thật kỹ vào. Đây là gương mặt của một người sỡ hữu HAREM.”

“Cái đầu mới ngủ dậy của anh thật tuyệt đấy, đúng không, Kazuma-san?”

Oh, nhân tiện...

“Nếu cô rãnh, cô có muốn ghé qua Guild Mạo Hiểm Giả không? Cô không có kế hoạch gì hôm nay, đúng không?”

Tôi có một sự thôi thúc mà bản thân mình cũng không thể giải thích được để đến Guild Mạo Hiểm Giả vào hôm nay.

Sau đó, chà, tôi sẽ không nêu tên người đó ra, nhưng tôi muốn khoe khoang với bọn họ về việc hôn một cô gái và trở thành người lớn.

“Đừng có nói cái kiểu như tôi có rất nhiều thời gian rãnh tôi. Tôi có kế hoạch đấy, hôm nay tôi sẽ đưa Zell đại để đi tiêu diệt quái vật bên ngoài thị trấn và bắt đầu tích lũy điểm kinh nghiệm. Nếu chúng ta bắt đầu giáo dục nó lúc này, thằng bé có thể có khả năng nuốt trọn toàn bộ Lâu Đài Quý Vượng chỉ trong một nhát vào năm sau.”

“Con đường duy nhất mà tôi nhìn thấy mọi thứ kết thúc với con gà đó là nó sẽ bị nuốt trọn trong một nốt nhạc. Đằng nào đi nữa, Megumin đi đâu rồi?”

“Megumin rời đi vào sáng sớm rồi. Em ấy nói cái gì đó về việc thông báo chiến thắng của mình như là một người phụ nữ với Yunyun.”

Vậy là con nhóc này đã đi làm việc mà tôi đang định làm.

Tuy nhiên, khoe khoang về việc chiến thắng với tư cách là một phụ nữ? Bọn tôi vẫn chưa thực sự là người yêu, phải không?

Và em ấy thấy ổn khi nói với Yunyun? Kể cả khi em ấy muốn giữ bí mật với Darkness và Aqua?

Sau khi suy nghĩ một chút về những lời tôi nói, Aqua nhắc con gà của mình lên ngang tầm mắt.

“Oh, đúng vậy, đây là lúc mà Guild Mạo Hiểm Giả trở nên hữu dụng. Tôi nghĩ mình sẽ đi cùng anh hôm nay, Kazuma. Tôi sẽ tìm cái tên nào nhìn có vẻ chán chường để giúp tôi tăng level cho Zell đại đế.”

Tôi thực sự không nghĩ là sẽ có bất kì ai nhẹ dạ đến mức giúp đỡ con gà này tăng level..... nhưng được rồi, vậy thì tiến đến Guild Mạo Hiểm Giả thôi.

Phần 2

Bầu không khí ở Guild Mạo Hiểm Giả trở nên hoàng toàn khác biệt khi so sánh với ngày hôm qua.

“Nhiệm vụ chinh phạt cóc khổng lồ ở đây! Chúng tôi hiện đang cần pháp sư!”

“Chúng tôi vẫn cần hai tiên phong! Một người mặc giáp sắt! Có ai đang rãnh không?!”

“Có vẻ như khá nhiều goblin được phát hiện ở trong rừng! Đó là những con goblin! Những con goblin yêu quý đáng giá cả đống tiền! Để đảm bảo những tân binh không bị quét sạch, chúng tôi định đi với một party lớn hơn bình thường! Bất kì ai đang cần tiền, hãy thoải mái mà tham gia cùng chúng tôi!”

“Bất kì ai có thể đối phó với bọn cỏn, muốn thử chinh phục dungeon với chúng tôi không? Chính sách của chúng tôi là tránh việc đối đầu với bọn quái vật và chỉ đi tìm kiếm kho báu! Những người thuộc lớp đạo tặc luôn được hoang nghênh, bạn sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh!”

Những Mạo Hiểm Già vô công rỗi nghề thường say xỉn và hay lảng vãng xung quoanh quầy rượu đang vô cùng nhiệt tình vào hôm nay.

Nó gần giống với lúc Komekko còn ở đây.

Tôi vỗ lên vai một Mạo Hiểm Giả mà tôi quen thuộc.

“Này, chuyện gì đang xẩy ra à? Tại sao mọi người làm việc chăm chỉ vậy? Nó không giống mọi người chút nào.”

Nếu như mọi người đều làm việc chăm chỉ, nó sẽ khiến tôi cảm thấy tệ khi chỉ có một mình mình thành thoi ở đây.

Nó giống như cái cái lúc mà tôi đổ mồ hôi lạnh khi nhìn thấy mọi người xung quanh học hành chăm chỉ trước kì thi.

“Oh, là Kazuma à. Chà, còn có thể là gì nữa? Vụ đóng thuế hồi hôm qua. Vụ đó đấy. Những người bị bắt bởi nhân viên thu thuế đều bị

mất đi một nữa khoảng tiền mà mình khó khăn lắm mới kiếm được. Chúng tôi chỉ còn cảm thấy được một nhúm nhỏ từ túi tiền của mình khi nó đột nhiên nhẹ đi nhiều như vậy.”

Tên Mạo Hiểm Giả với cái sẹo ở trên mũi thở dài.

À, tôi hiểu rồi, Sau cùng những Mạo Hiểm Giả cơ bản là cảm thấy ví tiền của mình quá lỏng lẻo.

Sau khi đã được trải nghiệm sự sang trọng do sự giàu có mang đến, việc tiêu chuẩn sống của mình bị hạ xuống là điều mà không thể nào mà có bất kì ai có thể chịu được.

Tất cả những Mạo Hiểm Giả đang tuyệt vọng chạy xung quanh để tìm những công việc với tiền thưởng hẫu hĩnh có thể đem họ quay trở về với cách sống đó.

Với cái đà này, việc quái vật gia tăng xung quanh thành phố mà Darkness và nhân viên của hội đã phải lo lắng vì nó sẽ nhanh chóng được giải quyết

“Kazuma-san, Kazuma-san, cậu nghĩ có ai rãnh rỗi để giúp cho Zell đại để tăng vài level không? mọi người ở đây nhìn có vẻ bận rộn.”

“Điều đó còn tùy vào cô sẽ trả cho họ bao nhiêu. Nói về điều đó, cô có chuẩn bị trước phần thưởng không?”

Aqua chuyển Zell đại để sang cho tôi rồi móc ví ra.

“À, tôi có một vài phiếu quà tặng, có thể sử dụng nó ở nhà thờ giáo phái Axis, dành cho việc xưng tội miễn phí với tôi. Anh nghĩ nhiều đây có đủ không?”

“Họ chắc chắn sẽ xé nó ngay lúc cô đưa ra, đừng có dại mà thử. Sau cùng, mọi người đang hoảng loạn vì không có tiền.”

Tuy nhiên, điều này thật rắc rối.

Mục đích chính của tôi đến đây là để tìm cái đám hay cùng tôi la cà rồi khoe khoang về thành tích gần đây của mình....

Vào lúc đó—

“Này, có phải không Kazuma! tôi đã nghe từ những tay thu thuế! Lalatina là chủ mưu của việt đột ngọt thu thuế, đúng không!?”

Một Mạo Hiểm Giả khá thân thiết với tôi đột nhiên hét vào bọn tôi khi chúng tôi đang lảng vảng ở lối vào.

Chắc chắn hôm qua anh ta đã bị bắt. Anh ta có vẻ tức giận khi đến phàn nàn với tôi.

“Này, anh biết chúng tôi cũng bị Darkness dí chạy lòng vòng khắp thành phố mà, đúng không? Anh phàn nàn với nhầm người rồi đấy. Theo lời của cô ta, cô ta làm như vậy để khiến cho những Mạo Hiểm Giả lười nhát quay lại làm việc, và giải quyết vấn đề tài chính của quốc gia đấy.”

Tên Mạo Hiểm Giả đấy còn không thèm giấu đi sự bất mãn của mình.

“Đúng vậy, thật sự là chúng tôi gần đây đã không nhận nhiều nhiệm vụ, nhưng kể cả như vậy, không phải chỉ mới đây chúng tôi đã giải quyết hết những nhiệm vụ chồng chất tại Guild sao...?”

Những Mạo Hiểm Giả xung quanh tôi cũng đồng ý với điều mà anh ta vừa nói và cũng bắt đầu nói ra sự phản đối của họ.

“Cô ta nói nó sẽ giải quyết tình hình tài chính của quốc gia, nhưng ai biết là cô ta sẽ dùng số tiền đó để làm gì? Tôi đã nghe những tin đồn, cậu biết không? Cái cô Lalatina đó bị phát hiện là đang kéo theo một cậu bé và ai biết là cô ta đã dạy cho cậu nhóc cái gì.”

Như để trả lời cho tên vừa mới thả một quả bom xuống—

“Và giờ Darkness cũng đang muốn trở thành một shotacon à? Người phụ nữ đó tham lam đến mức nào chứ?”

Không, tôi khẳng định, kể cả Darkness cũng sẽ không đi qua ranh giới đó... hmm.... có lẽ.....

Vậy còn sự nghiêm túc mà cô ấy đã cho tôi thấy vào tối hôm qua?

Nó gần như khiên tôi rơi nước mắt vì đã từ chối cô ấy, nhưng nếu như cô đang đùa giỡn với một đứa trẻ sau lưng tôi, có khi tôi cuối cùng lại sẽ xuất hiện trước Eris-sama thêm lần nữa.

Sau đó, Aqua đột nhiên nhìn xung quanh một cách phẫn khích—

“Ne, ne, Kazuma, đây không phải là một cơ hội tốt à? Nhìn vào ánh mắt tham lam của mọi người kìa.”

Cô ta nói trong khi nhìn những Mạo Hiểm Giả xung quanh với ánh mắt thương hại.

“Aqua-san, tôi không muốn nghe thấy điều đó từ người đã phát khóc khi làm rót 100eris xuống cổng bởi vì cô định dùng số tiền đấy để đi mua kem.”

“Im đi, tên quê mùa. Nếu như anh tiếp tục lan truyền mấy cái tin đồn thất thiệt đó, tôi sẽ nguyễn rủa anh, mỗi sáng khi thức dậy anh sẽ thấy giường của mình kiểu gì cũng bị ...ướt.”

Aqua nói về phía những Mạo Hiểm Giả những người có vẻ như đang lấy lại được sự bình tĩnh.

“Tôi thấy hành động của Darkness đạo này rất khả nghi. Là người giám hộ của cô ta. Tôi cảm thấy mình cần phải đi giải quyết những vấn đề đã khiến cho cô lo lắng!”

Aqua tự hào dùng hai tảng nâng Zel đại để qua khỏi đâu.

“Tôi cũng tò mò về những việc cô ấy đã làm trong suốt thời gian qua. Nay, không phải mấy người cũng tò mò là cô ấy thường làm gì sao?”

.

.

.

— Tại trại trẻ mồ côi nằm ở ngoại ô Axel.

Những người của nhà thờ Eris thường đem thức ăn đến đây, cũng như những người giàu có đến từ các thành phố khác thỉnh thoảng cũng đóng góp quần áo cũ của mình.

Tôi, Aqua và những Mạo Hiểm Giả đi theo hiện tại đang đứng trước nó.

“Này, ông chú, có thật sự Darkness ở đây không?”

“Đúng vậy, cô không thể nhầm lẫn nó, Aqua-san. Nhiều người từng nhìn thấy Darkness tới đây lúc mặc một bộ đồ khiêu gợi và cười lộ cả răng khi cỗ nhìn thấy đám nhóc chơi đùa. Tôi không nói dối.”

Tôi không hiểu được tại sao lại phải nở nụ cười như vậy khi nhìn thấy đám trẻ, nhưng trang phục khiêu gợi thì chắc chắn là đáng ngờ.

Ngay khi tôi quyết tâm gõ cửa trại trẻ mồ côi.

“lalatina-sama, ngài không nên làm việc này ....nó vẫn còn quá sớm đối với bọn em...”

Điều mà tôi không thể nào phủ nhận được là giọng nói của một cậu nhóc mà tôi nghe được từ phía bên kia cánh cửa.

Phần 3

Đó chắc chắn là giọng nói của một cậu bé thậm chí còn chưa đến tuổi dậy thì.

Giọng cậu bé nghe có vẽ hối lỗi vì đã nói ra những từ đó.

“Em đang nói gì vậy? Điều này nên được học càng sớm càng tốt. Cộng thêm, em sẽ cần biết những thứ này khi em trở thành người lớn. Nên, coi nào, em không cần phải kiềm chế bản thân...”

“N-Nhưng, Lalatina-sama....”

Thật là

Tôi nghĩ nó có thể chỉ là một sự hiểu lầm, nhưng đây chắc chắn là giọng của Darkness.

Tôi cố kìm nén sự run rẩy của mình và đặt một tai lên cánh cửa của trại thẻ mồ côi. Những nam Mạo Hiểm Giả khác cũng bắt chước tôi làm vậy.

Không, không hẳn chỉ toàn là nam Mạo Hiểm Giả.

Một vài nữ Mạo Hiểm Giả cũng tham gia cùng chúng tôi và đặt tai mình lên cửa.

“Fufu, mặc dù em nói như vậy, nhưng em cũng rất tò mò về nó, đúng không? em có thể tiến lên mà chạm vào nó.”

Thật là!

Tôi nghĩ có nhớ cô ta đã nói gì đó tương tự khi cô ta giữ lấy người tôi tối hôm qua.

Chết tiệt, tại sao không có kỹ năng nào giúp nhìn xuyên tường trên thế giới này nhỉ? Tôi thật sự muốn nhìn thấy những việc đang diễn ra bên trong đó!

....Không, khoan đã, vẫn còn quá sớm để nói điều đó.

Nếu như có những kỹ năng giống như ‘Farsight’ trong thế giới này, nó sẽ không phải là kì lạ nếu có những kỹ năng sẽ cho phép bạn nhìn xuyên qua tường.

Lát nữa tôi nên hỏi về điều này.

Không biết là ai vừa phát ra tiếng nuốt nước bọt.

Nó cũng có thể là tôi.

“Đây, tiến lên và chạm và nó. Kể từ bây giờ nó thuộc về em.”

“T-Thuộc về e.....”

Nghe theo những lời của Darkness, cậu bé trả lời với một giọng trộn lẫn giữa lo lắng và hy vọng.

Con nhỏ này, chuyện vì với cái thứ ‘nó thuộc về em’ chết tiệt này vậy!?

Sau khi nói những thứ đó với tôi hôm qua!

... Cô ta đã suy đồi đến mức này bởi vì tôi từ đã từ chối cô?

Cái cảm giác ngực mình đang bị cào xé này là gì?

Có phải tôi đang ghen bởi vì Darkness bị mang đi mất bởi một người mà tôi còn không biết? và đó còn là một tên trẻ tuổi hơn tôi?

Không, đây là điều mà bất kì ai cũng sẽ cảm thấy khi một người bạn nữ thân thiết của họ tìm thấy bạn trai... đúng không?

Đúng vậy, bon tôi thậm chí còn chưa từng h.....

“Vậy, em nghĩ gì về nó?”

“Nó chắc hơn em nghĩ, và nó cũng rất là mềm mại và mịn màng.”

Sau khi nghe thấy những lời của thằng nhóc đó. Tôi cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hay phải nói là, tối biết thằng nhóc đang chạm vào cái gì.

Một thứ mềm mại và mịn màng, và còn săn chắc hơn nó nghĩ, nó chỉ có thể là....

“Đừng chỉ chạm vào nó, sao em không thử ngửi nó đi?”

Này, kể cả tôi còn chưa được làm điều đó.

Cái cảm giác phấn khích không thể nào giải thích nổi này là gì?

Đó có phải là cảm giác của việc bị NTR không?

Tôi không có nhiều sở thích đến như vậy vào lần cuối tôi kiểm tra....

“này, mọi người, cái cửa bị kẹt hay sao vậy? Tôi bắt đầu thấy mệt mỏi vì đứng ở ngoài này rồi, nên tôi sẽ đi vào trong đây.”

Nói ra điều đó, Aqua, vẫn thất bại trong việc đọc bầu không khí như thường lệ. Đi tới để mở cửa.

“này, Chờ đã—!”

Tôi nhanh chóng ngăn cản cô ta, nhưng cô ta đã mở cửa rồi. Và hơn nữa....

“Vậy, em nghĩ như thế nào? Nó là một quyển sách vừa mới được in, nó có một mùi khá thích đúng không? Chị khá là thích mùi của loại mực in này.”

“Em cũng thích mùi của nó, Lalatina-sama...”

Phía sau cánh cửa, một khung cảnh hoài cổ hiện ra trước mắt tôi.

Đúng vậy, nó là một căn phòng gần giống với phòng học trong thế giới của tôi, Darkness và cậu bé mà cô vừa mới đưa cho quyển sách, đang hạnh phúc tận hưởng hương thơm của nó.

.

.

— Toàn bộ những Mạo Hiểm Giả, bao gồm cả tôi, đờ người ra . Trao một vật nhìn giống như một quyển sách cho cậu bé, Darkness cũng không thể nào không sững người khi cổ quay mặt về phía chúng tôi—
“T-Tại sao mọi người lại ở đây...?”

Đó mới là điều mà chúng tôi nên hỏi.

Câu hỏi cần được đặt ra đầu tiên là tình huống này là gì?

Toàn bộ những gì tôi có thể thấy là, một nữ giáo viên trong bộ comple đang trao những quyển sách cho một đứa trẻ nghèo khó trong trại trẻ mồ côi.

“Này, Darkness, cô đang làm gì vậy? Chỗ này nhìn giống như là một trường học.”

Nghe được những điều từ cái người mà một lần nữa lại hoàng toàn thất bại trong việc nhận biết tình huống, Aqua —

“Đ-đúng vậy, là nó. Kazuma đã từng nhắc đến nó, ở một số quốc gia, tồn tại một số cơ sở như thế này, nơi đem đến sự giáo dục một cách miễn phí cho những đứa trẻ. Thành phố Axel đã bắt đầu thực hiện một chương trình giống như vậy. Để mang lại một sự giáo dục đúng đắn cho những đứa trẻ mà gia đình không thể thuê được người hướng dẫn riêng cho con mình....”

Khi chúng tôi đang nghe những lời giải thích của cô ấy thì để ý được, đám trẻ hiện đang có mặt tại đây bắt đầu nhìn chúng tôi với đôi mắt lấp lánh.

Những Mạo Hiểm Giả người mà ngày nào cũng chiến đấu với quái vật chắc chắn có vẻ rất ngầu trong mắt bọn trẻ.

“Có phải cô đã luôn làm những việc như thế này?”

Cô ta nhìn thật giống với một nữ giáo viên khi mặc váy ngắn và áo sơ mi trắng.

....Không, phải nói đây là một dáng vẻ rất tệ cho một giáo viên.

“Hmm, chà, tôi cho rằng anh có thể nói điều đó. Nhân tiện, đây là bộ đồ mà tôi thường mặc, nhưng tôi đã nghe nó cũng giống với đồng phục giáo viên của một số quốc gia...”

Oh, chuyện tốt này chắc chắn là nhờ vào những người dịch chuyên giống như tôi.

“Cha của tôi đã suy nghĩ về việc hình thành một hệ thống giáo dục được khá lâu rồi, vì vậy chúng tôi đã tài trợ cho cuộc thử nghiệm tại Axel bằng chính tiền trong kho bạc của gia tộc nhà Dustiness.”

Nghĩ lại thì, đúng là cha của Darkness được cho là một chính khách đáng gờm ở quốc gia này.

Tôi được biết là ở đây không hề có bất kì trường học nào ngoại trừ cái ở làng Hồng Ma. Nhưng có vẻ như mọi người ở quốc gia này đã thật sự tiếp thu ý kiến của của những người được mang đến đây từ thế giới của tôi và bắt đầu thực hiện chúng.

Khi tôi đang bắt đầu ngưỡng mộ nó thì—

“Thành thật mà nói, đây không phải là những việc mà tôi thường để cho mọi người thấy, nên khi mọi người tìm ra được điều này, thì đúng là nó có một chút xấu hổ....”

Darkness ngượng ngùng nói ra điều đó trước những Mạo Hiểm Giả đang dàn hàng đối diện với cô ta.

“Nhân tiện, mọi người đến đây để làm gì?”

Chúng tôi đến đây để làm gì? Đó chắc chắn là để tìm cô.....

...Không, tôi không thể nói điều đó.

Chắc tôi không nên nói với cô là bọn tôi đến đây để thăm dò cô ta, bởi vì chúng tôi nghi ngờ Darkness có thể đã sử dụng tiền thuế để lập ra một dàn harem toàn là những cậu bé cho riêng mình. Làm sao tôi nó thể nói ra những điều quá đáng như vậy?

Tôi chắc chắn không phải là người duy nhất mang những suy nghĩ đấy.

Toàn bộ những Mạo Hiểm Giả hiện đang có mặt đồng thời đảo mắt đi, và cái tên đứng cạnh tôi bắt đầu huých vào sau lưng tôi như muốn nói ‘Này, nói cái gì đi chứ.’

“Nên...um.. Cô biết chúng tôi đã bị đánh thuế như thế nào vào hôm qua đúng không? Chúng tôi lo ngại về việc toàn bộ số tiền sẽ đi về đâu, thế nên chúng tôi đến đây để kiểm tra. Ah, Sau khi thấy được toàn bộ số tiền mà mình khó nhọc kiếm được, được sử dụng để hỗ trợ cho sự giáo dục của bọn trẻ, giờ tôi cảm thấy mình đang tràn đầy động lực để tiếp tục làm việc. Mọi người thấy tôi nói có đúng không?”

“Đúng vậy, như đã mong đợi ở Lalatina!”

“Đúng là, cái tên Lalatina không chỉ để trưng!”

“Cô thật sự rất ngầu, Lalatina!”

“Cô thật sự rất dễ thương, Lalatina!”

“Câm đi! Đừng có mà gọi tôi là Lalatina! Đám mấy người muốn ăn đấm đúng không!?”

Tôi để ý thấy thằng nhóc mà hồi nãy đang ngửi sách đột ngột xuất hiện bên cạnh một Darkness đang đỏ mặt. Nhóc ấy đang ôm chặt quyển sách vào ngực mình với một biểu cảm có lối xuất hiện trên khuôn mặt.

Cũng để ý thấy nhóc ta, Darkness cúi mình xuống phía trước mặt cậu nhóc.

“Có chuyện gì sao? Đừng quan tâm đến bọn chị, nha?”

“Nhu-Nhung, em nghe được là thức ăn và quần áo được mang đến trại trẻ mồ côi, và những quyển sách này được mua từ những đồng tiền kiếm được từ các Mạo Hiểm Giả....”

...

Sau khi nghe thấy những lời của cậu nhóc, toàn bộ Mạo Hiểm Giả có mặt tại đây roi vào im lặng.

Darkness nở một nụ cười dịu dàng với cậu nhóc.

“Ừ, đúng vậy. Những Mạo Hiểm Giả này đã phải đánh nhau với quái vật cả ngày lẫn đêm để bảo vệ bọn em, và họ còn trích ra một phần tiền họ kiếm được để giúp cho những đứa trẻ mất đi gia đình như các em. Vậy nên em phải biết ơn cảm xúc của họ và thật lòng quý trọng quyển sách đó.... được chứ?”

“....Dạ, em hiểu rồi. Em cảm ơn tất cả mọi người, cảm ơn rất nhiều.”

Cậu bé cảm ơn chúng tôi với một nụ cười như vậy đó, và cái tình cảm đó được vang vọng lại bởi tất cả bọn trẻ đang có mặt trong phòng học. Toàn bộ những Mạo Hiểm Giả, bao gồm cả tôi trong đó, đều xúc động đến rơi nước mắt.

Sau đó, hướng về bọn trẻ,

“Chị có vài điều cần bàn bạc với những Mạo Hiểm Giả, nên bọn em hãy học tập một cách im lặng cùng với sách của các em trong khi bọn chị nói chuyện nha.”

Darkness nói điều đó trong khi ra hiệu cho chúng tôi đi ra bên ngoài.

Phần 4

“...Tôi đã để cho mọi người thấy khía cạnh đáng xấu hổ của mình...”

Darkness nói một cách bẽn lẽn ngay sau khi chúng tôi ra khỏi trại trẻ mồ côi.

“Nói đi, Darkness, có phải trại trẻ mồ côi này thực sự được dựng nên từ số tiền mà cô đã cướp từ chúng tôi?

“Anh nói cướp nghĩa là gì? Đừng làm cho việc đó nghe tồi tệ đến như vậy. Tiền thuế mà mọi người nộp về đã được dùng để hỗ trợ cho những Mạo Hiểm Giả bị thương trong lúc thực hiện nhiệm vụ cũng như những người đã về hưu. Sau cùng thì cái nghề mạo Mạo Hiểm Giả này luôn có một tương lai không ổn định. Với điều này, những Mạo Hiểm Giả đã quá già để làm việc ít nhất có thể có đủ tiền để đảm bảo bữa ăn hằng ngày.”

“L-là vậy sao? Nhưng, những đứa trẻ hồi nãy...”

Đúng vậy, bọn chúng nói về thứ này thứ nọ được tại trợ bởi Mạo Hiểm Giả chúng tôi.

“Gia tộc Dustiness đang đứng ra trả tiền cho sự duy trì của bọn trẻ, nhưng, thật xấu hổ khi tôi phải thừa nhận điều này, về sau chúng tôi đã vướng phải một số vấn đề về tài chính. Số tiền từ việc đánh thuế mọi người đã được dùng để bù vào khoảng thâm hụt đó, đó là lý do.... Nhưng đừng có hiểu lầm! Tôi chắc chắn sẽ trả lại nó! Do có một số người bị thương khi xử lý những nhiệm vụ tồn đọng lúc trước, nên đã xuất hiện một số chi phí bất ngờ...”

Chết tiệt, tôi nên làm gì đây?

Kể cả khi cô ấy nói là bản thân cảm thấy xấu hổ, chúng tôi vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt của cô ấy.

Những Mạo Hiểm Giả xung quanh tôi cũng đang đỏ mặt và tránh đi ánh nhìn của cô.

“Umm...”

Với những Mạo Hiểm Giả đang tập trung tại đây, Darkness—

“Vậy nên, những việc mà tôi đã làm với tiền thuế của mọi người.... nó có chấp nhận được không?”

—nói với một giọng điệu vô cùng biết lối.

“Chà, chúng tôi được nghe là Lalatina đã dạy thứ gì đó cho mấy đứa nhóc! Nên, ờ.... sau khi chúng tôi biết được những đồng tiền của mình được sử dụng cho những việc như vậy, chúng tôi rất... ổn... er, cô biết đấy ..... đúng không mọi người?”

“Ừ, đương nhiên, chúng ta đang nói về Lalatina đấy. Chúng tôi chỉ lo lắng là cô sẽ lặng lẽ cố chịu cái gánh nặng lớn đó bằng chính bản thân mình.”

“Đúng không? Và như đã chúng ta đã lo lắng, Lalatina lại tiếp tục tự đặt áp lực lên bản thân cô ta thêm lần nữa! Đúng không?”

“Chúng ta không phải chiến hữu à? Việc cô mang dòng máu quý tộc chả liên quan gì tới điều này. Nếu cô muốn, chúng tôi thậm chí có thể hộ tống bọn nhóc đi đến trường.”

Thay đổi thái độ mượt dẽ sợ.

Tôi không ở một vị trí mà mình có thể chỉ trích họ, nhưng điều đó khá là tuyệt vời khi họ có thể xoay sở để thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy.

Nghe được những lời từ các Mạo Hiểm Giả.

“Không, nó đã không gây ra cho tôi quá nhiều khó khăn đến như vậy. Nghe được những lời mà mọi người nói với tôi là đủ rồi, cảm ơn tất cả. Sự an toàn của những đứa trẻ với cảnh bình thường khi chúng đến và đi tới ngôi trường này, đã được giao cho nhân viên của một cửa hàng dụng cụ ma thuật nào đó.”

Darkness cho chúng tôi thấy một nụ cười hoàng toàn chân thật khi nói lên điều đó.

“Tuy nhiên... Nghe được những điều mọi người vừa nói thật sự đã khiến tôi cảm thấy có động lực. Cảm ơn mọi người rất nhiều. Tôi đã chắc rằng mọi người sẽ giữ ác cảm của mình sau những việc đã xảy ra ngày hôm qua.”

“Cô đang nói gì vậy, Lalatina!?

“Đúng vậy, Lalatina, đừng có tỏ ra xa lạ như vậy chứ!”

“Làm sao chúng tôi có thể nghi ngờ cô, Lalatina”

“Umm, nó làm tôi rất hạnh phúc khi nghe mọi người nói vậy, nhưng tôi thật sự mong rằng mọi người hãy ngừng gọi tôi là Lalatina...”

Để nỗ lực che đậy động cơ của họ, những Mạo Hiểm Giả liên tục khen ngợi Darkness, người đang dùng cả hai tay để giấu đi khuôn mặt xấu hổ của mình.

“Này, không phỉa là nó hơi khác với những gì mà cậu từng nói à? Darkness, tôi nói với cô, trước khi chúng tôi đến đây, Kazuma đã nói với mọi người-“

Vẫn không thèm để ý đến hoàng cảnh, Aqua đã bị vô hiệu hóa bởi những Mạo Hiểm Giả gần đó trước khi cô ta có thể tiết lộ bất kì thông tin quan trọng nào.

“Này, anh đang làm cái gì đấy! Thôi đi!”

Aqua tát vào bàn tay của những Mạo Hiểm Giả người đang vác cô ta lên trong khi đang phản kháng dữ dội.

Để tách sự chú ý của Darkness ra khỏi trò hề của Aqua—

“Tôi đã nghĩ cô chỉ là một quý tộc biến thái. Tôi thật không ngờ cô có thể làm những việc chính trực đến như vậy. Tại sao cô không hành xử như thế này nhiều hơn vào cuộc sống thường ngày của mình? Nếu cô hành xử như vậy, cô sẽ không phải vướng vào việc ‘không ai thèm cưới’ và giờ chắc đã có được vài đứa con rồi.”

“Anh đang nói về cái gì vậy!? Tôi không phải ‘không ai thèm cưới’. Tôi chỉ chọn không làm đám cưới! Nếu tôi muốn, tôi sẽ có rất nhiều đối tượng phù hợp để lựa chọn đấy!”

Nghe thấy những lời giận dữ bung ra từ Darkness, một Mạo Hiểm Giả đập vào tay mình như đã nhận ra điều gì đó.

“Oh, nói về điều đó, Lalatina, tôi nghe nói là cô đã có một đứa con với Kazuma!”

Darkness đã phręt ra khi nghe thấy những điều đó.

“Oh, đúng rồi, chính xác. Chúc mừng, Lalatina!”

“Giờ thì đừng có đi chơi mấy trò dâm dục kì lạ nữa nhé, Lalatina!”

“Không phải nó rất tuyệt sao? Lalatina-chan đúng là có những sở thích kì lạ. Tôi luôn sợ cô ấy sẽ bị bắt cóc bởi mấy tên quái đảng.”

“Tôi đã lo là cô ấy sẽ vô cùng hạnh phúc khi chuyển vào sinh sống trong ổ của mấy con quái vật kì lạ vào một ngày nào đó. Nghe được điều này thật khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm.”

“Kazuma trông có vẻ có tương lai khá là ổn định. Không phải lo về việc cậu ta trở nên nghèo khó và bắt cô đi tìm đồ ăn nếu như cô ở cùng cậu ta!”

Toàn bộ những Mạo Hiểm Giả Bất đầu trao cho chúng tôi những lời chúc phúc.

Mặc dù, đánh giá trên những nụ cười giả dối của họ, nó không giống như họ đang nghiêm túc.

Mọi người chắc chắn chỉ đang chọc ghẹo Darkness, một cuộc trả thù nhỏ cho những việc xẩy ra hôm qua.

“Mấy người! Kể cả sau khi tôi đã đau khổ giải thích tất cả mọi thứ...! mấy người không thèm hiểu bất kì thứ gì!”

Không biết mình đang bị chọc ghẹo, Darkness phản đối trong khi mặt đang đỏ lên tới tận mang tai.

“Chúng tôi biết rồi, chúng tôi biết rõ! Sau cùng, quý tộc nào cũng có những thứ không muốn cho ai biết. Nó vẫn ổn nếu như cô không muốn thừa nhận! Chúng tôi hiểu cảm giác đó như thế nào mà!”

“Tôi hy vọng rằng ngày mà hai người vui vẻ chính thức thông báo thời điểm diễn ra đám cưới sẽ không quá xa!”

“Mấy người không hiểu! Mấy người không hiểu một tí nào hết!”

Darkness tuyệt vọng cố gắng bác bỏ những cáo buộc đó.

“Vậy, nghiêm túc đây, chuyện của hai người diễn ra đến mức nào rồi, Kazuma? Giữa hai người có thực sự diễn ra chuyện gì không?”

“Chúng ta đang nói về Kazuma-san đấy. Không thể nào mà có chuyện gì thực sự đã xảy ra được, đúng không?”

“Đúng vậy, sau cùng anh ta nổi tiếng về việc co vào những giây cuối cùng mà.”

“Tất cả mọi người bằng cách nào đó vẫn còn chưa mất được trinh tiết của mình, mặc dù đang làm công việc khó khăn và hỗn loạn như là Mạo Hiểm Giả, mấy người tốt nhất là quỳ xuống và xin sự tha thứ từ tôi đi! Đừng nghĩ là tôi sẽ mãi ở cùng đẳng cấp với mấy người! Tôi thậm chí đã vượt quá cái ranh giới đó vào tối qua, đúng không, Darkness?”

“Đồ ngốc! Anh đang nói cái gì vậy! Làm sao anh có thể đem chuyện đó ra nói vào lúc này hả!?”

Cuối cùng Darkness lại đào sâu vào chuyện đó hơn là việc phủ nhận nó.

“Cô-Cô ấy không phủ nhận nó! Cô đang đùa đúng không? Lalatina thật sự xác nhận nó!”

“Chờ đã, nghiêm túc à? Lalatina-chan đã thực sự làm điều đó? Này, em đã đi xa đến mức nào? Làm ơn hãy kể chi tiết với onee-chan!”

“Tôi nghĩ Aqua-san chỉ hiểu lầm khi nói là Lalatina có một đứa con...”

“Không! Mọi người hiểu lầm rồi!”

Chứng kiến khuôn mặt của Darkness một lần nữa lại chuyển sang màu đỏ tươi. Tôi quyết định sẽ đốt thêm dầu vào lửa.

“Cái gì mà nhầm lẫn hả? Tôi hôm qua cô đã trói tôi xuống. Lột tôi đến mức bán khỏa thân và đã làm những thứ đó với tôi! Và đó là lần đầu tiên của tôi! Cô nghiêm túc gọi tôi là tên nói dối à?”

“Không, tôi không nghĩ mình là người sai, nhưng-!”

“Đừng nghĩ lần đầu tiên chỉ quan trọng đối với phụ nữ! Đàn ông chúng tôi cũng rất trân quý lần đầu tiên của mình! Nó thật sự không phù hợp với tôi để bị mất đi lần đầu tiên của mình bởi những loại tai nạn đó!”

“K-Không, nó không phải là điều tôi....! Xin lỗi, đó là lỗi của tôi! Lúc đó tôi đã không suy nghĩ kỹ lưỡng! Vậy nên, làm ơn, chúng ta hãy đồng ý là sẽ không nhắc đến nó nữa nha, làm ơn!”

Sau khi nghe hai chúng tôi nói chuyện, những Mạo Hiểm Giả xung quanh tôi dường như đã bị thuyết phục và bắt đầu nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ cũng như ghen tị.

“Đó là tất cả những gì tôi sẽ nói về nó. Tôi sẽ để những gì thật sự xảy ra cho trí tưởng tượng của bạn.”

“Anh thật sự là...! Không, nó không phải, chúng ta chỉ—!”

Chỉ khi Darkness bị dồn vào đường cùng và chuẩn bị giải thích hết tất cả mọi chuyện...

“Oh, nhân tiện, lúc trước tôi đã nhìn thấy một cô bé với mái tóc vàng và đôi mắt xanh nhìn rất giống với Lalatina. Cô bé có phải là đứa con mà cô có với anh ta?”

Một nữ Mạo Hiểm Giả khác hỏi trong khi vô cùng phẫn khích.

Nghe thấy điều đó, những Mạo Hiểm Giả không thể kìm nén sự tò mò của mình nữa, và thêm một lần mở ra cánh cửa của trại trẻ mồ coi...!

“Mấy người, tốt nhất là ngừng nó đi...!”

Khi mà Darkness chuẩn bị dùng đến bạo lực để giải quyết vấn đề trên bờ vực nước mắt....

...Cô ta nhìn những đứa trẻ vốn tràn đầy năng lượng một lúc trước đây, giờ đang nằm vô hồn xung quoanh lớp học.

Phần 5

“—Fuhahahaha! Mấy tên hạ tiện vô lễ các ngươi hôm nay có học hành chăm chỉ không? Ta đã đến để đón tất cả các ngươi! Bây giờ, tất cả những kẻ muốn chạm vào mặt nạ của ta, xin hãy xếp hàng một cách cẩn thận.... hmm, Chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

Một tên rắc rối khác xuất hiện tại trại trẻ mồ côi hỗn loạn này với một nụ cười điên dại.

“Này, tên kia, ngươi làm cái gì ở đây? Hiện giờ ta không có thời gian để đối phó với ngươi, nên ta sẽ từ bi mà để ngươi trốn thoát. Như ngươi thấy, hiện giờ bọn trẻ đang gặp nguy hiểm!” Giờ thì biến đi! Có một con hẻm nằm ở hướng đó, chui vào trong đó và cười cho đã đi!

Trong khi những Mạo Hiểm Giả hối hả chạy xung quanh để đắp chăn lên cho bọn trẻ, Aqua đang vẽ một vòng tròn phép thuật lớn lấy trại trẻ mồ côi làm trung tâm.

“Chỉ là chuyện gì đang xảy ra? Trại trẻ mồ côi đã vô cùng bình yên cho đến lúc này, làm sao mà.... người không thể cảm thấy yên ổn trừ khi nào người mang rắc rối tới khắp mọi nơi mà mình xuất hiện à?”

“Đừng có nói cái kiểu như mọi thứ tồi tệ xảy ra là do ta! Đám trẻ đột nhiên gục xuống mà không có lý do gì. Người ta kẻ đáng nghi nhất! Người đã làm điều gì đó với bọn trẻ, đúng không?”

Vanir đáp trả những lời buộc tội của Aqua.

“Người đang nói cái gì, cái thứ chuyên mang đến xui xẻo? Làm như một kẻ lúc nào cũng nổi tiếng với trẻ con như ta sẽ làm một việc như thế này! Những kẻ duy nhất sử dụng cái loại lời nguyền này chỉ có thể thành viên của cái băng tội phạm lớn nhất, giáo phái Axis và cái thứ như người thôi!”

Ngay sau đó.

“Nhưng việc này thực sự rắc rối. Để nghĩ đến việc bọn chúng ngã xuống vì bệnh Colorin....”

Trong khi tôi đang bận bịu dùng Freeze lên trán những đứa trẻ thì những lời lầm bẩn của Vanir ngay lập tức thu hút sự chú ý của tôi.

“này, Vanir, người biết cái gì đã làm cho tất cả bọn trẻ đổ gục xuống à? Có gì với cái tên dễ thương bệnh Colorin đó vậy?”

Tất cả mọi người đang có mặt tại đây dồn hết sự chú ý vào Vanir sau khi nghe lời tôi nói.

“Mấy đứa hạ tiện vô lễ này đều đã dính phải bệnh colorin.... Nó là một căn bệnh vô cùng đặc biệt. Nó sẽ giữ nguyên tình trạng không hoạt động trong một thời gian sau khi lây nhiễm cho ai đó , nhưng khi kết thúc trạng thái ngủ đông, nó sẽ lập tức phát tán một chất độc hoạt hóa cực nhanh ra xung quanh giống như thế này. Từ cặp mắt có thể nhìn thấu tất cả của ta.... Con bé nằm ở kia chính ra vật chủ.”

Vanir chỉ thảng vào Sylphina đang nằm sụp xuống sàn.

“Có hai cách để chữa căn bệnh này.”

Vanir đang ngồi bắt chéo chân ở trên sàn, đang ánh lên một ánh sáng mờ ảo nhòe vào vòng tròn ma pháp mà Aqua đã vẽ.

Lũ trẻ trông có vẻ đã đỡ đau hơn lúc trước, có lẽ là nhờ vào tác dụng của vòng tròn ma pháp.

“Đầu tiên, điều trị cho đám nhóc ngoài vật chủ thì khá là đơn giản. Liên tục sử dụng phép hồi phục và phép giải độc sẽ giúp chúng khỏe ngay lập tức. Nhưng...”

Lúc đang nói điều đó, hắn ta liếc nhìn vào Sylphina đang nằm bất động trong vòng tay của Darkness.

“Phép giải độc sẽ không có tác dụng lên vật chủ. Chúng ta chỉ có thể kéo dài mạng sống của con nhóc bằng phép hồi phục trong khi làm ra một loại thuốc giải độc đặc biệt.”

“Thuốc giải độc đó là gì!? Làm sao để làm nó!?”

Đáp lại câu hỏi hoảng loạn của Darkness, Vanir gio những ngón tay của mình lên và bắt đầu đếm.

“Có năm loại nguyên liệu cần thiết để làm nó. Hành của vịt cù hành, rễ của mandragora, nước mắt của ma, và còn..”

Những Mạo Hiểm Giả mạnh bạo viết lại chúng khi nghe hắn ta liệt kê các thành phần.

“Và những nguyên liệu cuối cùng là.... Thứ này có thể rất khó khăn để lấy được, nhưng nó là hai cái móng tay của một con quỷ cao cấp.”

“God Blow!”

Thời điểm mà Vanir liết kê ra nguyên liệu cuối cùng, Aqua lập tức đấm vào hắn ta và khiến một phần nhỏ trên cơ thể hắn trở lại thành đất.

“Ngươi đang nghĩ cái gì trong tình huống khẩn cấp như thế này hả!? Giờ sàn nhà đã bị bao phủ bởi đất đấy! Đây không phải là thời điểm mà ngươi có thể làm trò hề!”

“Đúng vậy, ta đấm ngươi vì nó khẩn cấp! Nước mắt của ma thì quá dễ để lấy, chúng ta chỉ việc kể cho mấy con ma vài câu chuyện cảm động. Ngươi không cần bận tâm đến điều đó, nhanh lên và bứt vài cái móng tay của ngươi ra đây!”

Ồ ha, bản thân Vanir là một con quý cao cấp.

Nhưng để đáp lại những lời của Aqua, Vanir chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta đây chỉ sử dụng cơ thể tạm thời để hoạt động trong thế giới này. Ngoại trừ cái mặt nạ, toàn bộ cơ thể của ta đều được làm từ đất.”

Aqua đập tay mình như đã nhận ra sau khi nghe những lời đó.

“Đúng rồi, sao chúng ta không đến thăm mấy cô gái ở cửa hàng đó? ‘Xin thứ lỗi cho chúng tôi, nhưng chúng tôi cần phải rút một hoặc hai cái móng tay của cô’.”

“Đồ đan. Ta đã nói là nó cần móng tay của quý vật cao, ta có nói không? Những thứ non nớt đó còn không hề được tính vào thang điểm.”

Mấy tên này chắc chắn đang nghĩ đến những Succubi làm việc tại cửa hàng.

Nhưng, nếu nó không có tác dụng.....

“Không còn sự lựa chọn nào khác. Được thôi, đã đến lúc dùng tới nghi thức triệu hồi quý vật được lưu truyền qua nhiều thế hệ của Hồng Ma Tộc....”

“Chờ đã, Megumin, Cái tên nhỏ nhen.... Vanir, bộ anh không biết bất kì con quý cấp cao nào khác à? Anh không thể làm gì với cặp mắt nhìn thấu tất cả của anh sao?”

Darkness hỏi khi cô vội vàng ngăn cản Megumin, người đang chuẩn bị làm nghi thức đáng ngờ nào đó.

“...Hmm, chà, ta có biết một con quý cấp cao đang sống gần thành phố này.”

Vanir thận trọng chạm vào mặt nạ của mình.

“H-hắn ta ở đâu.”

Trả lời cho câu hỏi luộn cuống của Darkness , Vanir nói.....

Ghi chú

Em cũng chỉ, là con pet thôi!!!

Chương 5: Bữa tiệc với Bá Tước Quý !

Phần 1

Ở gần lối vào thành phố Axel, Megumin và Aqua ngược lên nhìn chúng tôi khi chúng tôi bước lên chiếc xe ngựa mà Darkness vội vàng chuẩn bị.

Vì hai người họ ở lại lại trong thành phố, họ đã đến để tiến tôi và Darkness đi trong khi chúng tôi đang ở trong những bước chuẩn bị cuối cùng cho cuộc hành trình.

“Cậu có thể dùng Create Water, nên nước sẽ không phải là vấn đề, nhưng cậu có mang đủ thức ăn theo mình không? Còn khăn tay và khăn giấy thì sao? Này Kazuma cậu có biết dựng lều không? Tôi nghe là có những người không thể ngủ nếu như đột nhiên gối của họ bị thay đổi, nên có lẽ tốt nhất là cậu nên mang theo nó bên mình?”

“Cô là ai cơ chứ, mẹ tôi chắc? Cô không cần phải lo lắng cho bọn tôi, chúng tôi là những Mạo Hiểm Giả kì cựu, cô biết không? Level của bọn tôi hiện tại khá cao. Cộng thêm, đây không phải là một hành trình cực khổ, nên cô không cần lo lắng quá nhiều. Oh, và tôi không có cần cái gối.”

Aqua cẩn nhẫn tôi như một người mẹ đang quấy rầy con trai của mình

“Biết làm sao được. Lần này không có tôi đi cùng, vậy nên nhớ cẩn thận đấy. Nếu anh bị giết bởi quái vật, tôi sẽ không thể dùng hồi sinh lên anh. Đừng có nhặt mấy thứ kì lạ mà anh tìm thấy để ăn, được chứ?”

Darkness có vẻ cảm thấy một chút phiền phức bởi sự quấy rầy của Aqua, nhưng cô ấy lại nở một nụ cười ấm áp và trả lời.

“Aqua, chúng ta đã từng đi tới Elroad và cả Arcanretia, nhớ không? Bạn tôi đều đã quen với việc du hành, nên hãy thoải mái một chút nhé.”

“Đó là bởi vì có một tiểu thư quý tộc luôn được che chở, người chỉ biết một chút ít về thế giới bên ngoài như cô đang đi du hành một mình với tên NEET chết dỗi này nên nó mới khiến cho tôi lo lắng.”

Tại sao tôi lại bị nói theo kiểu đó bởi Aqua? Nếu như tình huống của chúng tôi đảo ngược, cô ta là người sẽ làm cho tôi lo lắng nhất.

“Oh, và Darkness cô cần phải đặc biệt cảnh giác trong lúc du hành. Cần thận đừng có để bị tấn công đấy.”

Để đáp trả lại mấy lời phiền phức của Aqua.

“Cậu không cần phải lo về điều đó. Tôi là một thập tự quân, nhận lấy những đòn đánh của quái vật là công việc của tôi, vậy nên đừng lo. Tôi sẽ bảo vệ sự an toàn của Kazuma.”

“Cô đang nói cái quái gì vậy? Tôi đang nói cô cẩn thận với Kazuma để tên nó không thể tấn công cô trong khi hai người đi du hành một mình.”

“Này”

Darkness bắt đầu bồn chồn và lén lién nhìn tôi sau khi nghe những lời của Aqua, Có vẻ như cô ấy muốn đáp trả nhưng không thể tìm ra những lời phù hợp.”

“Đúng vậy, nên cẩn thận để không bị tấn công.”

Cả em nữa à, Megumin?

Thật sự em không có mốt chút tin tưởng nào vào anh sao?

“Anh không nghĩ mình đã làm điều gì để khiến em nghi ngờ là mình sẽ đi tấn công một cô gái... không, chờ đã, anh nhớ là nắm tay một người con gái và việc này việc nọ đã xảy ra ở Làng Hồng Ma, nhưng.... không, xin lỗi, không có gì.”

Nhờ vào ánh nhìn dò xét của Megumin, tôi đã nhớ ra rất nhiều thứ không cần thiết và làm cho câu nói của tôi kết thúc trong do dự.

“Không, Anh đang nói cái gì vậy? Em đang bảo anh cẩn thận đừng để bị Darkness tấn công bởi vì hai người sẽ lại ở riêng với nhau.”

Ah, tôi hiểu rồi.

“Megumin! Đừng có nói cái kiểu giống như chị là một đứa con gái hư hỏng! Em đặt sự tin tưởng vào chị ít như thế n.... không, đừng bận tâm.”

Darkness dường như đã bị áp đảo bởi cái ánh nhìn nghiêm khắc của Megumin. Tôi tự hỏi, có phải cô ấy cũng đã nhớ ra được một đống thứ giống như tôi không?

Đúng rồi, Giờ nghĩ thật kỹ về nó, lần này sẽ chỉ có hai chúng tôi.

Tôi đang bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Và gần đây, hai chúng tôi đã biết rõ hơn về nhau, nên mọi thứ giữa hai chúng tôi đã bắt đầu trở nên khó xử.

Điều này có ổn không?

Việc này sẽ không khiến một trong hai chúng tôi phạm phải sai lầm nào đó trên đường đi, phải không?

Không phải nó khá là nguy hiểm sao? Sau cùng, cả hai chúng tôi đang tiến đến một nơi không quen thuộc. Sẽ ra sao nếu như có chuyện gì đó thật sự sẽ xảy ra trên đường đi? Lần này sẽ chỉ có hai chúng tôi, nếu có việc gì đó xảy ra, thì ở đây sẽ không có ai can thiệp vào nữa.

Trong khi tôi đang bận rộn với những suy nghĩ như vậy, Megumin đột nhiên đưa thứ gì đó cho tôi

“Cái gì đây?”

Có phải nó là một loại vật phẩm ma thuật?

Không, chính xác thì, tôi nghĩ lúc trước mình đã từng nhìn thấy một thứ giống như vậy.....

“Nó là nhà vệ sinh di động và Wiz đang bán giảm giá tại cửa hàng của cô. Nó là một vật phẩm tiện lợi khi anh đang đi du hành, vậy nên hãy giữ nó bên mình”

Tôi hiểu rồi, đúng vậy, kiếm chổ để giải quyết trong khi đang di chuyển đúng là có một chút rắc rối.

Điều duy nhất mà bạn có thể làm là kiếm một chổ kín đáo và vội vã hành sự.

“Trong trường hợp đó, anh sẽ vô cùng biết ơn khi nhận nó.... Không, đợi đã, nói đi, Megumin, anh biết là mình từng nhìn thấy thứ này lúc trước. Nếu theo như anh nhớ nó sẽ có một số sai sót trong việc vận hành....”

“Có vẻ như cơ chế hoạt động của nó là nó sẽ tạo ra một âm thanh ồn ào để che đậy lúc anh đi hành sự. Vậy nên nếu như một trong hai người bị tấn công, làm ơn hãy dùng nó để tạo ra sự hỗn loạn và thu hút sự chú ý về phía mình.”

Ồ, vậy ra nó là một cái còi báo động!?

“...Này, anh không cần thú đó! Tôi sẽ không muốn nghĩ về những việc đó trong khi những đứa trẻ vẫn đang đau đớn!”

Bất chấp những gì Darkness nói, tôi vẫn kết thúc với việc nhét nó vào trong cốp xe. Để đề phòng có gì đó đó xảy ra.

“Vậy thì, em sẽ để lại vấn đề tìm kiếm mấy cái móng tay quý cho anh. Aqua và em sẽ làm hết tất cả những gì mình có thể để chăm sóc bọn trẻ cho tới khi anh trở về.”

Cả hai chúng tôi đều mỉm cười sau khi em ấy nói điều đó.

Megumin và Aqua sẽ ở lại để chăm lo cho lũ trẻ vẫn còn đang ốm.

Hiển nhiên, Megumin đã học được cách làm ra những lọ thuốc hồi phục khi còn ở trong làng. Em ấy sẽ bắt đầu chuẩn bị nhiều thứ khác nhau trong khi chúng tôi đi thu thập nguyên liệu

Tôi đã mua tất cả những nguyên liệu có thể từ những dược sư và cửa hàng ma thuật trong thành phố, và phần nguyên liệu còn lại sẽ được giao cho những Mạo Hiểm Giả đã có mặt tại đó.

Toàn bộ những thứ còn lại đó là móng tay của con quý cấp cao....

“Tôi thật sự muốn gặp hắn ta và cưỡng ép rút móng tay của hắn, nhưng tôi phải chẩn sóc cho lũ trẻ, nên tôi đoán là mình sẽ phải chịu đựng điều đó. Kazuma, cậu tốt nhất là phải tiêu diệt tên đó sau khi lấy được nguyên liệu, nghe tôi nói không?”

“Cô không nghe những gì Vanir đã nói à? Cái tên mà chúng ta đang phải đối phó, mặc dù hắn ta là ác quỷ nhưng hắn ta cũng là một quý tộc của quốc gia này, cô biết không?”

Đúng vậy, chúng tôi đang đi đến lâu đài của một tên quý tộc nào đó của quốc gia này.

Chắc chắn là, những con quý cao cấp đã cải trang thành con người để trộn lẫn với quý tộc.

Darkness có vẻ bối rối khi nghe thấy điều đó, nhưng có vẻ như cô ta sẽ bỏ qua vấn đề này cho đến khi vụ việc của lũ trẻ được giải quyết,

Và đó là lý do, hai người chúng tôi phải đi tới chỗ con quý cao cấp để thương lượng với nó.

“Kazuma-san, Kazuma-san.”

“Cái gì? Cô vẫn còn gì để nói à?”

Aqua đưa cho chúng tôi thứ gì đó sau khi bọn tôi đã leo lên xe.

“Nó là sản phẩm dùng thử mới nhất mà wiz đang chào hàng ở cửa tiệm của cô ấy. Rõ ràng thứ này được làm ra từ khuôn mẫu của thứ gì đó mà cậu từng thử làm. Cậu không thể biết được điều gì sẽ xảy ra trên đường đi, vậy nên hãy mang theo nó để phòng trường hợp bất trắc.

Tôi lấy cái bao cao su giảm giá thứ mà mình từng thử làm và giấu dứ ném nó xuống đất.

Phần 2

Darkness lái chiếc xe ngựa phóng đi rầm rầm trên trường cao tốc.

Cảm giác tò mò ùa đến trong lúc tôi nhìn thấy Darkness đang cầm dây cương.

“Này, Darkness, để cho tôi cầm cương một chút đi.”

Đã được hơn một tiếng kể từ lúc chúng tôi rời khỏi Axel.

Tôi trở nên buồn chán khi cứ nhìn cảnh vật lướt qua, lúc này tâm trí tôi trở nên tò mò và đưa ra yêu cầu đó với Darkness.

“Đừng có ngốc. Muốn điều khiển xe ngựa thì cần phải có kỹ năng. Anh cần phải để ý đến tốc độ và cả sức khỏe của lũ ngựa để chúng không chạy quá nhanh hay quá chậm...”

“Nay giờ việc duy nhất là cô làm chỉ là cầm lấy sợi dây cương. Coi nào, để cho tôi thử một chút. Tôi thật sự rất chán đây.”

Tôi đã ở lại thế giới này được hơn một năm.

Mặc dù, gần đây tôi đã hoàn toàn trở thành một tên NEET, nhưng tôi vẫn....

“Được rồi. Chỉ một chút thôi nhé, được chứ? Đừng kéo dây cương quá mạnh. Cơ bản là anh chỉ việc để lùi ngựa tự xử lý nó.”

“Rồi, rồi, tôi hiểu rồi. Chỉ cần cầm và giữ lấy dây cương rồi cứ dùng nó quất liên tiếp vào con ngựa, đúng không?”

“Đừng có quất nó! Chỉ nên làm điều đó trong trường hợp khẩn cấp! Thật đấy, đừng có làm! Đây không phải là chuyện đùa, đừng có mà quậy phá lung tung như bình thường nữa! Anh có hiểu không?”

Tôi gật đầu trả lời với mấy câu cảnh báo của Darkness.

“....Không có thứ nào nhìn giống như thắt tay hay vô lăng ở đây nhỉ. Và bộ ly hợp nó nằm ở đâu?”

“Anh đang nói cái gì vậy? Đừng có phun ra mấy lời vô nghĩa nữa!”

Tôi đưa tay lên để làm Darkness bình tĩnh khi cô ấy định giật lấy sợi dây cương từ tôi.

“Bình tĩnh đi. Chỉ là trò đùa dại thôi.”

Tôi đùa một chút để làm giảm bớt bầu không khí khó xử giữa hai chúng tôi.

Từ lúc chúng tôi rời khỏi Axel Darkness đã bắt đầu hành xử kì lạ.

Gần đây.... Nói một cách chính xác thì, kể từ lúc Darkness thổ lộ với tôi....

“Trò đùa dì giỏi nghĩa là gì....? Chúng ta sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi cho đến khi nào tới được thành phố tiếp theo, đây là cơ hội để cho tôi tìm hiểu thêm về anh. Tôi đã rất tò mò về anh được một thời gian rồi.”

Cái con này, cô ta đột nhiên trở nên sôi nổi kể từ lúc chúng tôi rời khỏi thành phố.

“Vậy nên, bắt đầu với nơi anh sinh ra đi.”

Bỏ qua lo lắng của tôi, Darkness, người đang ngồi trên ghế hành khách, hỏi tôi một cách hào hứng.

“Tôi đến từ một đất nước được gọi là Nhật Bản. Một cường quốc kinh tế hàng đầu thế giới, và ở đó có đầy những người sở hữu bộ tóc cùng với mắt đen giống như tôi.”

“Nhật bản.... Nhật bản....”

Darkness lặp lại từ đó trong khi liên tục gõ ngón tay lên đầu gối của cô.

“Cô chắc đã nghe cái tên này lúc trước. Gần như là toàn bộ tất cả những người có cái tên kì lạ giống như tôi đều đến từ Nhật Bản.”

Nghe những lời tôi nói, Darkness ngẩng cao đầu lên khi cô ấy liên kết được mọi thứ.

“Đúng vậy, là nó! Toàn bộ những người sở hữu bộ tóc và mắt đen giống như anh có vẻ luôn sở hữu một sức mạnh đáng kinh ngạc. Cái tên Mitsu- gì đó cùng với thanh ma kiếm cũng giống như vậy. Anh ta có một thứ vũ khí mạnh mẽ bất thường.... Làm sao mà anh ta có thể sở hữu một thứ như vậy.... Những người khác cũng thế. Những người

đã khắc tên mình vào lịch sử cơ bản đều có vẻ ngoài giống như anh.
Vậy, nó có nghĩa là....”

Darkness nuốt xuống và nhìn tôi với ánh mắt đầy mong đợi.

“... Đừng nói với tôi là anh cũng sở hữu một kỹ năng hay một sức mạnh đáng kinh ngạc nhé?”

“Tôi không có bất cứ thứ gì như vậy Thứ duy nhất tôi sở hữu là vận may cực cao, thứ đã có từ lúc tôi mới được sinh ra và với một chút trí thông minh cao hơn người bình thường. Tôi cho rằng mình cũng có một chút dũng cảm và trái tim của một Mạo Hiểm Giả....”

Darkness bắt đầu lấy tay quấn tóc, và ánh mắt mong đợi của cô ấy trao cho tôi lúc nãy.....

“Nói cách khác, anh không sở hữu sức mạnh nào, một người đàn ông bình thường...”

Oh, đó là ánh mắt một người sẽ trao cho bạn khi họ thương hại bạn.

“Này, vậy cô nghĩ những thứ gì mà một tên đàn ông bình thường như tôi có thể đạt được! Đừng có thò dài và cũng đừng có nhìn tôi với ánh mắt thất vọng ấy! Một tên bình thường như tôi đã làm được rất nhiều điều đáng kinh ngạc, cô biết không? Cô nên ca ngợi tôi! Tầm cho tôi trong những lời khen ngợi và tán dương tôi đi!”

“Tôi nên nói như thế nào nhỉ, không phải anh gần đây đã có chút thay đổi sao? Có phải bởi vì Aqua đã gây ảnh hưởng lên anh, hay những thứ khác xung quanh anh..... hay anh đã luôn như thế này....”

Con nhỏ này vừa nói những điều không tin được.

“Đừng có gộp chung tôi với mắm đó. Toàn bộ những gì cô ta đã làm là ăn, ngủ, uống, và làm những điều ngu ngốc suốt cả ngày. Đặt tôi ngang hàng với cô ta thì thật là...”

“Nó có khác với những gì anh thường làm không?”

Tôi chuyển ánh mắt của mình qua những con ngựa ở phía cuối dây cương, thứ đang kéo xe của chúng tôi đi với một tốc độ nhanh chóng.

“Nhìn mấy con ngựa này có dễ thương không? Tôi nên nói thế nào nhỉ tôi khá thích ánh nhìn lịch lãm của chúng. Tôi cũng thích mèo và gà, nhưng tôi nghĩ ngựa là con vật mà mình thích nhất.”

“Này, đừng có nhìn sáng phía khác. Nhìn vào mắt tôi này.... Nghiêm túc đấy. Dù sao thì, quay lại chủ đề chính, anh nói với tôi là anh là một chiến sĩ khi còn ở quê hương của mình, đúng không?”

..... Huh?

... Chiến sĩ?

Tôi trao cho cô ta ánh nhìn thắc mắc.

“Này, tại sao anh lại nhìn tôi như vậy? Lúc trước, anh từng nhắc đến việc mình là một chiến sĩ khi còn ở quê nhà? Anh được trao cho rất nhiều biệt danh và có được sự mong đợi từ tất cả mọi người, anh dùng mỗi ngày để đi săn cùng với bạn bè của mình và thách thức những con trùm ghê gớm...”

À, đúng là tôi có nói.

Nghĩ về nó, tôi đúng là có nói những điều ngu ngốc đó, đúng không nhỉ!?

Nếu theo tôi nhớ, những lời đó là khi tôi kể lại khoán thời gian mà mình dùng để chơi Game Online.

“Ừ thì, đúng là nó đã xảy ra, nhưng tất cả đều là quá khứ rồi. Nó giống như là một quá khứ đáng xấu hổ của tôi, vậy nên tốt nhất không nên lôi nó ra.”

“Tại sao? Chuyện đó thì có gì đáng xấu hổ? Đó là những ký ức mà anh đã có với những người bạn thân thiết của mình, đúng không? Đó là những thành tựu đáng ngưỡng mộ. Anh nên tự hào về nó.”

Darkness có vẻ như hiểu lầm điều gì đó và mỉm cười.

“Anh có thấy đó là những điều đáng xấu hổ không? Mặc dù anh đã liên tục đánh bại không biết bao nhiêu Quý Tướng?”

... Cô ta chắc chắn không hề hiểu được nó. Tôi chỉ thành thật kể về những chuyện đã xảy ra trong Game online.

Mà thôi, cô ấy trong có vẻ đang vui, nên tôi nghĩ nó cũng chẳng phải là vấn đề gì quan trọng lắm....

“này, Kazuma, Tôi nhớ anh có nói là mình không thể trở về quê nhà được nữa.... Anh có cảm thấy cô đơn vì không thể gặp lại gia đình mình không?”

Đặt hai tay lên đầu gối, Darkness đột nhiên hỏi tôi điều đó với vẻ mặt ảm đạm một cách lả lùng.

“Tôi chưa bao giờ cảm thấy cô đơn từ lúc mình đặt chân đến thế giới này. Tôi còn không có cơ hội để cảm thấy nó, vì mấy cô lúc nào cũng gây ra mấy chuyện phiền phức. Chính xác thì, tôi chưa bao giờ nghĩ về gia đình mình cho đến lúc này..... Chờ đã, AHHHHHHH!”

“C-Có chuyện gì vậy, Kazuma? Anh phát hiện ra kẻ địch sao?”

Darkness giật mình và bắt đầu kiểm tra khu vực xung quanh khi nghe thấy tiếng hét đột ngột phát ra từ tôi.

“Không, Không phải điều đó! Tôi chỉ vừa nhớ ra! Tôi cho em trai mình mượn 500yen! Nó nói là nó thiếu 500yen để mua dụng cụ cần thiết cho câu lạc bộ, nên tôi đã cho nó mượn! Nó vẫn còn nợ tôi số tiền đó!”

Đáp lại, Darkness hỏi một cách lo lắng.

“Nă-năm trăm yen? Nó có phải là một số tiền lớn không?”

“Chà, nếu chuyển qua thành tiền ở đây, thì nó đáng giá 500 Eris.”

“Thì cứ viết nó ra! Không giống như anh sẽ làm mất một số tiền nhỏ như thế. Tôi nghe nói là anh đã cố hối lộ Rain khi anh chuẩn bị bị ném ra khỏi Lâu Đài. Có vẻ như anh vẫn chưa rút ra được bài học nào từ sự hỗn loạn mà mình đã gây ra lúc còn ở đó. Khi tôi viết thư cho họ để báo cáo việc anh đã hồi phục trí nhớ, Claire-dono và Rain đã gửi cho tôi một bức thư đầy nước mắt viết toàn là lời xin lỗi cùng với vài món quà. Tôi cảm thấy nó quá nặng nề và đã cẩn thận trả lại nó, nhưng....”

Chờ đã, Cái gì?

“Cô nghĩ cô đang làm cái gì với đồng cổng phẩm dành cho người khác hả? Tôi vẫn chưa thể nào bỏ qua cho họ! Nếu tôi gặp họ một lần nữa, Tôi chắc chắn sẽ khiến họ phải hối hận vì đã được sinh ra với thân phận là một người phụ nữ. Tôi đã để dành một vài sự trùng phẹt

tuyệt vời dành cho họ, cái kế hoạch mà thậm chí đến cô còn cảm thấy bị tổn thương."

".. N-nói cho tôi biết đi, những hình phạt tàn nhẫn đó, anh định làm nó đến mức nào? Anh có thể nói cho tôi một vài chi tiết..."

"Câm đi! Đó chắc chắn là những thứ đến cả cô cũng ghét! Ngừng đỏ mặt đi!"

Phần 3

Và cứ như vậy, cuộc hành trình của chúng tôi tiếp tục diễn ra một cách suôn sẻ mà không phải chạm trán bất kì con quái vật, hay chướng ngại phiền phức nào.

"Nghĩ đến việc cuộc du hành của chúng ta sẽ luôn diễn ra một cách suôn sẻ vào những lúc Aqua không có ở quanh đây. Tôi sẽ không ngại mà làm thêm vài chuyến đi giống như thế này."

"Này, Kazuma, tôi không nghĩ là Aqua vô tư thử tạo ra rắc rối khi chúng ta du hành. Tôi hiểu anh cảm thấy ra sao khi có một chuyến đi suôn sẻ như thế này.... Thay vì điều đó, bộ tộc samurai mà anh vừa nhắc đến là gì vậy? Anh có thể nói chi tiết hơn không?"

Kể từ lúc cô ấy nhìn trông rất thích thú. Tôi đã kể những câu chuyện về Nhật Bản cho Darkness nghe trong suốt chuyến đi.

"Cô đúng là cảm thấy hứng thú với Samurai nhỉ? Ừ thì, đúng như tôi đã nói. Họ mang theo những thanh kiếm sắc bén đến đáng sợ, được biết đến trên chiến trường với cái tên Katana, và họ sẽ tự mổ bụng của mình nếu như đánh mất đi danh dự."

“Tự mổ bụng?”

Đánh giá từ sự ngạc nhiên của cô ấy, có lẽ không có gì giống như **seppuku** ở trong thế giới này.

“Đúng vậy, nếu họ xúc phạm chủ nhân của mình, họ sẽ tự mổ bụng. Nếu họ thua trận, họ cũng tự mổ bụng, nếu họ đầu hàng, họ lại tự mổ bụng.”

“Nó không phải có một chút khắc nghiệt à? Nếu như họ mổ bụng lúc họ đầu hàng, vậy không phải từ đầu việc đầu hàng chẳng có ý nghĩa gì hết cả sao?”

Truyền thống của Nhật Bản dường như ngập tràn điều kỳ diệu với người dân sống trong thế giới này.

“Sau cùng, với một Samurai, danh dự là thứ quan trọng nhất. Họ đánh giá cao nó đến mức đủ để họ cố tình tạo kiểu cho mái tóc của mình theo cách có thể khiến kẻ thù cảm thấy sợ hãi. Sau đó, trên chiến trường, họ sẽ đi thu thập thủ cấp của đối thủ và dùng nó như là chiến lợi phẩm.”

“Có phải họ là một bộ tộc săn đầu người không? Nhưng họ không lo về việc họ sẽ tự xóa sổ bộ tộc của mình à? Họ quá sảng sàng để tự mổ bụng....”

Ồ, đúng, sau cùng thì không còn bất cứ samurai nào còn tồn tại trên thế giới.

“Những người khác thì sao? Tôi muốn nghe thêm về những ninja mà anh vừa nhắc đến lúc nãy!”

Có vẻ như không phải chỉ có người nước ngoài mới thích ninja, những người ở thế giới này cũng vậy.

“Những Ninja chỉ hoạt động về đêm. Sử dụng bóng tối để che giấu bản thân mình rồi đột nhập vào những pháo đài và hạ gục con mồi của họ. Oh, và tôi cũng nghe là họ sử dụng độc dược nữa.”

“Tấn công khi che giấu bản thân trong bóng tối, Tuyệt vời trong kỹ năng đột nhập vào những pháo đài và sử dụng độc dược.... Họ thực sự rất đáng sợ nhỉ....”

Tôi có cảm giác cô ấy đang hiểu lầm điều gì đó, nhưng.....

“À, và trong mấy cuốn truyện tranh, họ có thể phóng ra sét và lửa hay vài thứ gì đó và họ cũng có thể thở ra lửa và sét trong khi chiến đấu.”

“Hả? Họ cũng có thể sử dụng hơi thở ma thuật sao? ..... Họ còn làm được điều gì nữa?”

Vậy là đúng rồi, Cô ta chắc chắn đang hiểu sai vấn đề.

“Kỹ năng nổi tiếng nhất của họ chính là ‘phân thân’. Họ có thể tạo ra vô số bản sao của bản thân mình.”

“Họ thật sự đáng sợ. Tôi hiểu rồi, có phải họ là những con quái vật lưỡng tính không....?”

Sẽ thật đau đớn nếu như phải giải thích mọi chuyện, nên thôi, cứ để nó như vậy đi.

....Tuy nhiên, có vẻ như bầu không khí kỳ lạ mà chúng tôi vừa có lúc nãy đã hoàn toàn biến mất.

—Đúng vậy, ít nhất là lúc này.

.

.

.

“Thật tuyệt là chúng ta có thể tìm thấy cái hang này. Với nó, chúng ta sẽ không cần phải dựng lều, và chúng ta có thể chặn lối vào lại với cổ xe sau khi dắt m้าย con ngựa vào trong hang. Có vẻ như chúng ta sẽ có một giấc ngủ yên bình vào tối nay.”

“Đúng vậy”

Bên ngoài trời đã tối hoàn toàn, và đây là mùa mà một người sẽ dễ dàng bị cảm nếu họ ngủ ở không gian trống trải ở bên ngoài.

Điều đó có nghĩa là, nó sẽ là một ý tưởng tồi tệ nếu nhóm lửa mà chỉ có hai chúng tôi ở đây.

Có những con quái vật không hề sợ lửa. Sấm sét và lửa không có tác dụng lên bọn chúng, và sự thật là nó còn thu hút sự chú ý của bọn chúng.

“Chúng ta có một số đồ ăn vặt và bánh quy cứng ở đây, vậy nên hãy dùng nó để làm một bữa tối đơn giản cho chúng ta.”

“Đúng vậy.”

Có vẻ như Darkness đang mộng được ăn thử mấy món lương khô này. Cô ấy chắc chắn chưa bao giờ nếm thử nó, người đã được ăn những món cao cấp trong suốt cuộc đời mình.

Chà, Không phải là tôi không hiểu cảm xúc của cô ấy.

Khi bạn nói đến những Mạo Hiểm Giả đang đi du hành, khẩu phần ăn của họ thì chắc chắn là mấy món ăn vặt và bánh quy cứng này.

Kể cả tôi cũng muốn dùng thử nó.

Tuy nhiên...

“Sau bữa tối, hãy trải chăn ra đâu đó trong hang rồi đi ngủ. Tiếc là chúng ta không thể đi tắm, nhưng ít nhất chúng ta có thể lau người mình.”

“Đúng vậy.”

Darkness nói khi mang ra chậu rửa và khăn tắm.

Tôi chỉ biết mù quáng nghe theo những lời Darkness nói.

“Có chuyện gì xảy ra với anh vậy? Anh thậm chí còn nghe theo lời tôi nói?”

Darkness nhìn chằm chằm vào tôi.

“Ü, tôi đây. Tôi sẽ dùng Create Water để tạo ra một ít nước cho cô dùng để rửa ráy, được chưa? Đợi tôi một chút, tôi sẽ làm nó ngay đây.”

“Tôi không có nói điều đó.... tuy nhiên, đúng là tôi cần một chút nước, nhưng....”

Lò đi Darkness đang tò ra một chút bối rối, tôi đưa tay nhấp vào chậu rửa và chuẩn bị sử dụng ma pháp.

“Ah.”

Chúng tôi thốt lên cùng một lúc, khi ngón tay của chúng tôi chạm vào nhau.

Những con ngựa đang nghỉ ngơi phía sau phát ra tiếng sụt sụt.

Những bài hát nhẹ nhàng của đám côn trùng hoạt động trong mùa thu lấp đầy trong không khí.

Khung cảnh xung quanh được chiếu sáng bởi các vì sao.

Tất cả mọi thứ đều rất lãng mạn.....

“K-Không, tôi không cần nước. Sau cùng, tôi đã tắm trước khi rời đi vào buổi sáng!”

“Ờ đúng, tôi không cũng không cần phải tắm rửa! Toàn bộ những việc mà tôi làm hôm nay chỉ là ngồi trên cổ xe, nên tôi không đổ nhiều mồ hôi cho lắm.”

Đúng vậy, nó không giống như tôi đổ mồ hôi đầy người hay những thứ tương tự, vậy nên chỉ ăn tối rồi đi ngủ thôi.

Lúng túng tránh đi ánh nhìn của nhau, Chúng tôi lấy mấy cái bánh cứng và đồ ăn vặt ra.

Tôi đổ đầy mấy cái cốc với Create Water. Sau đó, không thèm quan tâm đến việc nhóm lửa, cả hai chúng tôi chỉ đặt sự chú ý của mình lên những món ăn này với ánh sáng đến từ những vì sao.

“Cứng!”

Cả hai chúng tôi lại cùng lúc hé lén.

“này, Cái quái gì thê? Tôi đã nghe mấy cái bánh quy cứng này khá cứng, nhưng tôi không nghĩ là nó cứng đến như vậy, Làm sao chúng ta có thể cắn nổi nó?”

“Sao anh lại hỏi tôi? .....Không phải tôi là một tiểu thư được bao bọc sao? Tôi biết rất ít về thế giới bên ngoài. Đó là những điều mà anh phải biết rồi chứ.”

Kể cả khi cô hỏi tôi, làm thế quái nào mà tôi có thể ăn cái thứ này?

Thôi kệ đi, tạm thời cứ bỏ thứ này sang một bên.

Giờ hãy bắt đầu với mấy món ăn vặt.....

Darkness bắt chước tôi và bắt đầu cầm lấy mấy món ăn vặt.

“Mặn quá!”

Cả hai chúng tôi lại cùng lúc hét lên thêm lần nữa.

“Này, không phải mấy thứ này quá nguy hiểm để ăn sao? Chúng ta chắc chắn sẽ chết bởi vì tăng huyết áp nếu như chúng ta ăn những thứ này. Chính xác thì, không phải nó chỉ là một cục muối sao?”

“Không phải thứ này nên dùng để bỏ vào canh hay gì đó tương tự sao? Có vẻ như sẽ rất tệ nếu như chúng ta ăn không nó như vậy....”

Tôi bỏ mấy thứ đó vô lại trong túi, sau đó đứng dậy và mang theo cung cung của mình.

“N-Này, Kazuma, anh định đi đâu vào thời điểm này?”

“Tôi là một tên NEET đã lớn lên ở một quốc gia toàn những món ăn ngon lành như Nhật Bản. Không đời nào tôi sẽ ăn mấy thứ này! Đặc

biệt sau khi mức sống của chúng ta đã tăng lên! Tôi tầm nhìn xa, phát hiện kẻ địch và bắn tỉa. Tôi có thể dễ dàng mang về một hoặc hai con thỏ. Tôi sẽ làm một cuộc săn nhỏ, cô hãy ở lại đây mà gom cùi và cỏ khô lại đi. Nếu nó chỉ vừa đủ để nấu ăn, mỗi lần một ngon lửa nhỏ cũng sẽ không đủ để thu hút sự chú ý của bất kì con quái vật nào đâu."

"Anh thật sự đáng tin cậy vào những thời điểm như thế này...."

Phần 4

— Sau khi kết thúc một bữa ăn ngon lành đến bất ngờ, được làm từ thịt thỏ sừng nướng mà tôi bắt được, chúng tôi quyết định đi ngủ sớm, nhưng....

... Tôi không thể ngủ được.

Có phải do tôi hồi hộp vì đang đi du hành, hay do một thứ gì khác?

Mặc dù tôi đã nằm xuống được một khoảng thời gian, tôi vẫn không thể ngủ..

Có phải do tôi đang cảnh giác vì đang ngủ bên ngoài?

Phát hiện kẻ địch không cho tôi bất kì báo hiệu bất thường nào.

Cộng thêm, nếu có chuyện gì đó xảy ra, tôi chắc tiếng hí của lũ ngựa ở trong hang sẽ khiến tôi tỉnh giấc.

Hoặc có lẽ vì tôi không quen ngủ với việc chỉ có một chiếc chăn nằm giữa tôi và nền đất vừa cứng vừa lạnh của cái hang này....

Không, tôi biết chính xác tại sao mình lại bị mất ngủ.

Cũng như tôi đã xoay qua xoay lại biết bao nhiêu lần.

“Kazuma, anh còn thức không...?”

Tôi nghe được giọng của Darkness nói một cách dịu dàng và vô cùng nhỏ nhẹ.

“... Kazuma?”

Giọng nói nhỏ đến mức chỉ có một mình tôi có thể nghe được.

Nếu như tôi đang ngủ, tôi chắc chắn sẽ không hề biết đến nó. Nó nhẹ nhàng đến mức đó đấy.

Tôi có thể đơn giản nói rằng ‘tôi còn thức’, nhưng vì một vài lý do, tôi chọn cách im lặng.

“Có phải anh đã ngủ rồi không...?”

Tôi tiếp tục giả vờ là mình đang ngủ.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng cọ sát quần áo đang trượt ra khỏi người cô, theo sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng của cô ấy.

“Nó ổn rồi, Kazuma đang ngủ.... đúng không?”

Tôi nghe được ‘mình nên chắc chắn điều đó’ mà cô ấy nói ra cùng với giọng điệu y hệt khi cô ấy bò về phía tôi.

Nhỏ này đang âm mưu gì đây?

Cô đang âm mưu làm điều gì trong khi tôi ngủ!?

Liệu ném đi cái thứ mà Aqua đưa cho tôi là một sai lầm?

Tình huống mà tôi sợ nhất....đúng vậy, qua đêm một mình với lại Darkness.

Không phải cô ấy nói là không có khả năng cho những tai nạn như thế này có thể xảy ra?

Sau khi xác nhận là tôi đã thật sự ngủ, Darkness buông ra một hơi thở dài....!

Và, không hề làm gì tôi, cô ấy rón rén đến miệng hang và bắt đầu mò mẫm cái gì đó.

Một tiếng động lớn vang vọng khắp hang động.

“Này, Cô đang làm cái gì vậy! Tại sao cô lại làm ra mấy tiếng ồn như thế này vào giữa đêm thế hả?”

Tôi phóng ra ngoài trong hoảng loạn.

“Không, cái này là, umm, nhà vệ sinh di động đột nhiên phát ra cái tiếng ồn như thế này...!

Darkness, người trông như sắp khóc nói trong khi chỉ về cái hộp đang liên tục phát ra tiếng ồn.

Nó giống như những cái nhà vệ sinh di động hay được lắp đặt tại những công trình xây dựng hồi còn ở Nhật Bản.

“Tôi hiểu rồi. Tôi đã thắc mắc cô định làm gì vào nữa đèn như thế này. Vậy ra cô đã nhịn nó suốt cả chuyến đi à....”

“Đừng có ngẫu nhiên nói mấy thứ như vậy! Và anh còn thức hả!?”

Mặt Darkness đỏ lên đến mức nó đủ để sáng lên ngay cả trong đêm không trăng này.

“Đương nhiên tôi còn thức! Tôi đang ở một mình, trong bóng tối, với một người phụ nữ đã từng tấn công tôi không biết bao nhiêu lần, đang nằm ngủ cạnh tôi. Trong hoàn cảnh như vậy, dĩ nhiên là tôi phải cảnh giác rồi.”

“Ai lại đi làm điều đó trong hoàng cảnh này hả!? Bỏ qua điều đó, chúng ta nên làm gì với thứ này!? Tôi không thể làm cái nhà vệ sinh này ngừng réo lên!”

Cái tình huống này nhìn có vẻ hài hước, nhưng thật ra nó rất thảm khốc.

“Này, quái vật đang tụ tập lại đây! Bạn chúng đang bị thu hút bởi cái tiếng ồn này! Nhận diện kẻ địch đang báo động như điên! Gọi mấy con ngựa dậy! Tôi cảm thấy tội cho chúng vì phải chạy lúc nữa đêm, nhưng chúng ta phải đi! Grah, tôi không bao giờ nên nói là mọi thứ đang diễn ra thuận lời chỉ vì Aqua không có ở đây! Cô là một đống rác vô dụng!”

“Tôi thật sự xin lỗi! Tôi thật sự xin lỗi vì mình là một thập tự quân vô dụng!”

Phần 5

Sau khi sống sót qua một đêm sôi nổi như vậy.

Gần trưa ngày hôm sau, chúng tôi đã đến được một thị trấn nhỏ gần biên giới cách Axel một ngày rưỡi đường.

Tên quý tộc mà chúng tôi cần gặp mặt đã chọn cái thị trấn xa xôi này làm nơi cư trú.

“Làm ơn, tên tôi là Dustiness ford Lalatina. Tôi có chuyện khẩn cấp cần bàn với lãnh chúa, đó là lý do tại sao tôi đến đây. Làm ơn nhẫn lại với ông ta.”

Sau khi nghe lời khẩn cầu đầy nóng nảy của Darkness, tên gác cổng gật đầu và đáp lại.

“Lãnh chúa của chúng tôi sẽ không gặp ai nếu như không hẹn trước. Kể cả khí đó là tiểu thư Dustiness, tôi không thể đưa ra ngoại lệ....”

Làm ơn, anh không thể làm điều gì với nó sao?”

Darkness gián đoạn lời nói của tên gác cổng trước khi họ có thể nói xong.

“T-Thậm chí ngài có nói vậy, đó là những luật lệ....”

“Làm ơn, tôi không còn nhiều thời gian!”

Đối diện với cách tiếp cận thảng thăng của Darkness, tên gác cổng trở nên ấp úng.

Những đứa trẻ đó đúng là rất quan trọng với cô ấy.

Đúng vậy, cô ấy luôn là một người chính trực và thảng thăng.

Cô ấy cứng đơ và bướng bỉnh, nhưng toàn bộ những điều đó là để bảo vệ những người mà cô quan tâm.

Tôi chắc chắn rằng cô ấy sẽ kiên quyết đứng ở đây cho đến khi nào tên lãnh chúa của cái lâu đài này ra mặt.

“Giờ mọi việc đã trở nên như thế này, tôi sẽ giúp cô một tay. Nay, mấy người, con nhỏ này chắc chắn sẽ đứng đây cho đến khi nào mà cô ta được gặp mặt lãnh chúa. Nó sẽ trở thành một cuộc thi về sức chịu đựng đấy.

Sau khi nghe những điều mà tôi nói, mấy tên gác cổng trông có vẻ lo lắng.

Tôi chắc là bọn chúng ít nhất cũng phải cho người vào báo với hắn ta.

Ít nhất, đó là những gì tôi đang nghĩ, nhưng Darkness—

“Không, tôi thực sự rất vội, nên tôi không thể đứng đây mà chờ đợi được!”

“....đứng, coi nào, chỉ việc làm theo thôi. Không có vẻ như cô có thể tiến vào bên trong bằng vũ lực..”

Tôi cũng làm ra một vẽ mặt lo lắng giống như mấy tên gác cổng.

“....Nếu như anh đã nói như vậy, thì tôi ngh ít nhất mình nên cho người báo lại với lãnh chúa....”

Sau khi nói điều đó, một trong những tên gác cổng chạy vào tòa nhà chính.

“Tốt rồi, Darkness. Với điều này, chúng ta đã hoàn thành được bước đầu tiên—”

“Nó sẽ không có tác dụng! Hãy để cho tôi gặp ông ta!”

.....

“Cô đang làm gì vậy? Tôi biết là cô đang vội, nhưng cô hãy đặt thêm một chút lòng tin vào Megumin và Aqua. Cô không nhớ chúng ta đến đây để làm gì sao!?”

Có thể cô ấy đã bị dao động bởi lời nói của tôi, hay cô đã nhớ ra lý do ban đầu mà bọn tôi đã phải tới đây, nhưng Darkness từ từ úa nước mắt và....

“làm ơn, hãy để tôi sử dụng nhà vệ sinh của mấy người....”

Cô ấy cúi đầu với những tên gác cổng và nói với một giọng the thé.

.

.

.

“—Cuối cùng chúng ta lại tự làm xấu bản thân mình, nhờ vào cô đấy!”

‘Đó là giới hạn của tôi! Anh mới là người lớn tiếng thu hút sự chú ý của đám đông!’

Cảm ơn cái chuyện nhỏ khẩn cấp đó, chúng tôi đã có thể xoay sở để vào được lâu đài và đảm bảo một cuộc gặp mặt với tay lãnh chúa.

“Tôi đã bảo cô làm nó ở chỗ này đó kín kín. Đó là lý do vì sao mà tôi nghé phải đối phó với mấy tiểu thư quý tộc, niềm kiêu hãnh của họ lúc nào cũng cản trở ở những thời điểm lạ lùng nhất. Cô vẫn dám tự gọi mình là một Mạo Hiểm Giả sao?”

“Không, tôi biết là việc phải hành sự ở nơi hoang dã là điều không thể tránh khỏi với một Mạo Hiểm Giả, nhưng điều đó không hề liên quan

gì với việc tôi là một tiểu thư quý tộc...? Ugh, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy hối hận vì đã trở thành một Mạo Hiểm Giả."

Tôi đi dọc theo sảnh của lâu đài cùng với Darkness, người trông có vẻ thoái mái hơn lúc trước một chút.

"cảm ơn vì đã chờ đợi, Dustiness-sama. Lãnh chúa sẽ gặp ngài ngay bây giờ."

Tên gác cổng đã hướng dẫn chúng tôi vào đây nói ra điều đó trước khi đi ra ngoài.

Chúng tôi đã đến được cái hội trường xa hoa này.

Nó không chỉ có một bộ sưu tập toàn những đồ nội thất đất liền được kết hợp với nhau, chúng còn có những chủ đề khác biệt và bọn chúng hòa hợp với nhau khá tốt.

Từ điều đó, tôi có thể nói rằng tay lãnh chúa này không phải chỉ là một tên mới nổi.

"Này, Darkness, cô đã nhắc đến việc tên quý tộc này khá là kì quoặc, đúng không? Ý của cô có nghĩa là gì? Tay lãnh chúa của tòa lâu đài này là một người như thế nào? Có phải hắn ta là một tên biến thái như cô không?"

"Chỉ là anh nghĩ quý tộc chúng tôi là gì hả? Những người mà anh từng gặp đều có một chút kì lạ, đúng, nhưng hầu hết những quý tộc đều vô cùng được kính trọng và là tấm gương cho những người bình thường.... È, ừ thì, ngoại trừ tôi ra...."

Darkness bị khuất phục bởi ánh mắt của tôi, rồi ho nhẹ một cái.

“Lãnh chúa của lâu đài này là Bá Tước Zereschrute

Darkness withered before my gaze, letting out a small cough. Ông ta
được biết đến như lãnh chúa của sự tàn bạo.”

Chỉ việc nghe thấy cái tên đó đã khiến tôi lạnh sống lưng.

Tôi nhớ là mình đã nghe thấy thứ gì đó tương tự hồi còn ở Nhật Bản.

Một lần nữa, nó là cái gì nhỉ? Có thứ gì đó về cái biệt danh của một quý tộc vô cùng đáng sợ đến từ một quốc gia khác, người cuối cùng trở lành cơ sở cho những truyền thuyết về Ma Cà Rồng hay một thứ thì đó?

Thật sự chúng ta phải đi thương lượng với tên quý tộc có cái danh nhiêu đáng sợ như vậy sao?

Có thể đó là một sai lầm khi chỉ gửi hai chúng tôi đi đến đây.

Sau cùng, những quý tộc ngang ngược như Alderp có tồn tại trong thế giới này.

Nếu chúng ta làm cho cái tên quý tộc ở cái thị trấn nhỏ bị cô lập này nổi giận, Ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra với bọn tôi?

Nó sẽ dễ dàng được che đậy bằng cách bịa đặt chứng cứ là chúng tôi đã bị quái vật hay thứ gì khác nuốt chửng nếu như chúng tôi biến mất khỏi đây.

Trong khi tôi đang suy nghĩ về điều đó, tôi nghe tiếng gõ ở cửa chính, báo hiệu là tên lãnh chúa của sự tàn bạo đó đã xuất hiện.

Chết tiệt, Tôi cảm thấy bây giờ mình đang muốn về nhà.

“Này, Darkness, có lẽ chúng ta nên tập hợp rồi quay lại với nhiều người hơn...”

Ngay khi tôi nói điều đó và chuẩn bị đứng dậy.

Cánh cửa chính ở ra, và thứ tiên vào là....

“Đã được một khoảng thời gian, Lãnh Chúa Zereschrute, Thứ lỗi cho tôi vì cuộc thăm viễn đột ngột này, nhưng nó là một vấn đề khẩn cấp...”

“Tiểu thư Dustiness, cảm ơn vì đã làm chuyến hành trình này... tôi đã nghe về những chi tiết, có vẻ như ngài cần một trong những cái móng tay của tôi để bào chế thuốc.... và nếu như ngài đang tìm kiếm nó, tôi có thể an toàn cho rằng ngài đã biết tôi là cái gì đúng không?”

Hai quý tộc ngay lập tức bắt đầu bàn bạc ngay sau trao đổi những lời chào cần thiết.

Nhưng có thứ tôi cần phải nói, không cần biết điều gì có thể xảy ra.

“Này, Darkness, tên này thật sự là một quý tộc của quốc gia này hả? Cô đã không phát hiện được danh tính thật sự của hắn cho đến gần đây, đúng không?”

Để trả lời cho câu hỏi của tôi, Darkness—

“Anh đang nói cái gì vậy, Kazuma? Chúng ta hiện đang ở giữa một cuộc thương lượng quan trọng, đừng có xen vào. Tôi thành thật xin lỗi, lãnh chúa Zereschrute, người này là Satou Kazuma. Anh ta là người hộ tống của tôi và cũng là đồng đội của tôi khi là một Mạo Hiểm Giả.”

“Tôi đã nghe về anh ta. Anh ta được nói là một Mạo Hiểm Giả, người đã đánh bại một vài tướng lĩnh của Quân đội Quỷ Vương. Đúng là trông anh ta không có gì đặc biệt, nhưng người đời cũng thường nói, không nên để bị gạt bởi vẻ bề ngoài.....”

Tôi quay mặt về phía hai người bạn họ.

“Này, làm sao hai người có thể nói chuyện bình thường như vậy? Coi nào, Darkness, không phải hắn ta trông vô cùng đáng nghi sao? Tại sao lại mặc một bộ đồ chim cánh cụt? Cô đang nói cái thứ này là một quý tộc!? Tôi không biết mình nên bắt đầu từ đâu nữa!?”

Tôi hét lên trong khi chỉ ngón tay về cái tên đang mặc bộ đồ hóa trang hình chim cánh cụt đang đứng ngay trước mặt mình.

Phần 6

Bộ đồ quý tộc đột nhiên im lặng. Có phải tôi đã vô tình chọc trúng vào chủ đề gai góc này?

Đúng vậy, nó là một bộ đồ hóa trang.

Cho dù bạn có cắt nó ra như thế nào, nó vẫn là một bộ đồ hóa trang hình con chim cánh cụt.

“Này, nói gì đi. Cái quái gì đang diễn ra với đất nước này? Không chỉ những người như cô và Claire được coi là những quý tộc cao tầng, giờ đây lại thêm một thằng cha hóa trang thành chim cánh cụt? May mắn có bao giờ cố tìm hiểu xem cái gã bên trong bộ đồ này nhìn như thế nào không?”

Nghe thấy những lời tôi nói, Darkness nhìn tôi với vẻ mặt khó chịu.

“Anh không nhận ra bộ giáp ma thuật mà bá tước đang mặc à? Nó không phải là một bộ đồ hóa trang, nó là một bộ giáp đến từ một đất nước xa xôi. Nó có độ bền cao, khả năng di chuyển linh hoạt, chống thấm nước và giữ nhiệt độ tốt trong mùa đông... Ở đất nước này, miễn là anh có tài năng, mỗi vài đặc thù có thể dễ dàng bỏ qua. Chúng tôi cần những người có kỹ năng để đánh với kẻ thù của toàn bộ nhân loại, Quân Đội Quý Vương.”

“Không, không cần biết cô nói thế nào, cái thứ này quá ư là đáng nghi. Cái tên bên trong bộ đồ này rất có thể là gián điệp của Quân Đội Quý Vương đấy!

Để trả lời, tên cánh cụt bình tĩnh ngồi xuống cái ghế sofa đối diện với chúng tôi.

“Bây giờ thì bình tĩnh nào. Cậu không cần phải lo về việc đó, ta không có ý định giúp đỡ Quân Đội Ma Vương. Người có thể tin ta về điều đó.”

“Ai sẽ tin tưởng ngươi sau khi nhìn thấy cái bộ dạng cần phải đi đến gặp bác sĩ đó.”

Nghe tôi vặn lại, cái tên chim cánh cụt này nhún vai và thở dài.

Những chuyển động giống con người một cách không cần thiết thật sự đang làm tôi cảm thấy vô cùng ngứa ngáy.

“Được rồi, nghe ta nói, tên nhóc. Nếu như ngươi đã biết thân phận thật của ta, ngươi chắc phải có hiểu biết cơ bản về loài quý, đúng không? Đối với loài quý chúng ta, loài người là một đối tác quan trọng mà chúng ta cần phải cùng tồn tại. Làm ơn tin tưởng ta.”

“Tên ác quỷ Vanir kẻ đã giới thiệu người cho chúng ta cũng từng một lần đề cập đến việc, con người là những cái máy tạo ra những bữa ăn ngon lành cho loài quỷ.”

Nghe thấy điều đó tên chim cánh cụt bỗng nhiên trở nên bất động.

“Cái gì, các ngươi thật sự quen biết với Vanir-sama sao? Vậy thì nó sẽ đẩy nhanh mọi việc lên được một chút. Chính xác, con người các ngươi sản xuất ra những bữa ăn cho chúng ta. Những cảm xúc và suy nghĩ tiêu cực mà các ngươi trải qua chính là chất bổ dưỡng đối với chúng ta. Nếu ngươi hiểu điều đó, thì hãy nhanh lên và phát ra những cảm xúc tiêu cực đi, con chuột xấu tính.”

Cái tên cánh cụt đột nhiên thay đổi giọng điệu.

“Tôi xin lỗi vì sự xác lão của anh ta thừa lãnh chúa Zereschrute. Chúng tôi đã không chia sẻ sự thật, về việc mà người là một con quỷ với dân chúng của Axel, và chúng tôi hứa sẽ không bao giờ nói ra danh tính của ngài với bất kì ai. Vậy nên, làm ơn....”

Tên cánh cụt mới lúc trước còn tỏ ra thô lỗ, đã thay đổi sang giọng điệu thích thú sau khi nghe những lời của Darkness.

“Theo như ta nhớ, Tiểu thư Dustiness là một tín đồ sùng đạo của nhà thờ Eris đúng chứ? Nó có thật sự ổn cho việc ngài bỏ qua cho một con quỷ như ta? Và người cũng là một nhân vật quan trọng của đất nước này. Chắc chắn người có thể sẽ không để cho một tên đáng ngờ như ta tự do làm gì ta muốn, người có thể không?”

Tên cánh cụt nói với giọng trêu ghẹo. Darkness nhìn về phía tôi với một vẻ mặt nghiêm túc.

“Trong quá khứ, tôi sợ mình sẽ không dễ dàng gì bỏ qua nó... Tuy nhiên, người đàn ông này đã khiến tôi nhận ra cái mình cần phải bảo vệ là gì. Cái mà tôi cần bảo vệ không phải là danh dự của quý tộc, mà là những người không có sức mạnh. Anh ta dạy cho tôi ý nghĩa thực sự của việc không để cho nguyên tắc của mình xen vào những việc mà tôi cần phải làm, nhò vào điều đó tôi tin mình sẽ trở thành một chính trị gia tốt hơn. Và... tôi cần phải cảm ơn anh, Kazuma. Nếu không phải vì anh, tôi sẽ vẫn là một thợ tự quản cứng đầu. Nếu tôi vẫn là tôi trong quá khứ, tôi chắc chắn sẽ không thể bỏ qua cho lãnh chúa Zereschrute sau khi tìm hiểu được thân phận thật sự của ông ta.”

Darkness mím cười với tôi sau khi nói điều đó.

ANH TA DẠY CHO TÔI Ý NGHĨA
THỰC SỰ CỦA VIỆC KHÔNG
ĐỂ CHO NGUYÊN TẮC CỦA MÌNH
XEN VÀO NHỮNG VIỆC MÀ TÔI
CẦN PHẢI LÀM, NHỜ VÀO ĐIỀU ĐÓ
TÔI TIN MÌNH SẼ TRỞ THÀNH
MỘT CHÍNH TRỊ GIA TỐT HƠN.

CÁI MÀ TÔI
CẦN BẢO VỆ
KHÔNG PHẢI
LÀ DANH DỰ
CỦA QUÝ TỘC,
MÀ LÀ NHỮNG
NGƯỜI KHÔNG
CÓ SỨC MẠNH.

“Vậy nên, ngài nghĩ như thế nào, lãnh chúa Zereschrute? Câu trả lời đó có làm ngài hài lòng không?”

Darkness quay mặt lại với tên cánh cụt.

“.... Nó, ta không có ý định nghe những động lực của ngài.... Nếu theo những gì ta nhớ, thập tự quân có thể sử dụng ma pháp thánh hệ. Ta chỉ đơn thuần lo lắng việc này có thể làm cho ngài vướng vào rắc rối, nếu ngài mất đi phép thuật của mình vì đi ngược lại những giáo điều của nhà thờ Eris....”

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên khó xử.

“Umm.... tôi không thể sử dụng ma thuật, vậy nên nó cũng không gây ra bất cứ vấn đề gì.... Cảm ơn ngài vì đã lo lắng...”

Darkness trông có vẻ như đang co rút lại vì xấu hổ.

“À, vậy thì tốt rồi. Ờ thì, những cảm xúc xấu hổ đó là khẩu vị của Vanir-sama. Bản thân ta không thực sự thích chúng, vậy nên không cần phải dâng những cảm xúc như vậy cho ta.”

Để đổi mặt với việc bị tên cánh cụt chọc ghẹo, Darkness giấu khuôn mặt đỏ chót của cô phía dưới bàn.

“—Giờ thì, chúng ta hãy quay lại chủ đề chính. Người muốn có một trong những cái móng tay chúa ta, đúng không? Không giống những quý thượng cấp như Vanir-sama người mà cơ thể thật vẫn còn ở dưới địa ngục, với một con quỷ đã mang cơ thể thực đến thế giới này như ta, kể cả chỉ lấy đi một phần nhỏ của cái móng tay cũng khiến ta vô cùng đau đớn.”

Tên cánh cụt nói với giọng trang nghiêm trong khi bắt chéo chân.

Giọng nói và phong cách của hắn ta giống như được tách ra từ một tên đại quý tộc, và nó tương phản khủng khiếp với vẻ ngoài của hắn.

“Về vấn đề đó, chúng tôi hiện tại không mang theo nhiều tiền... nhưng tôi thè, dưới danh nghĩa của gia tộc Dustiness, tôi sẽ trả ơn cho ngài. Nó có thể tốn chút thời gian, nhưng tôi chắc chắn sẽ dân lên một sự đền bù thỏa đán. Cho nên, làm ơn...”

Tên cánh cụt vẫn im lặng trước những lời cầu xin dữ dội của Darkness.

Theo như Vanir, những con quỷ cơ bản rất coi trọng những thỏa thuận.

Cầu xin một cách đơn giản như thế này chắc chắn không có tác dụng.

Có vẻ như đây là thời điểm để tôi giúp một tay.

“Tôi sẽ chuẩn bị tiền.”

“Cái g--?”

Darkness ngạc nhiên quay về phía tôi.

Cô nghĩ tôi chơi đũa cùng vì cái gì?

Chính xác nó có thể giúp đỡ cho những cuộc thương lượng như thế này.

“Trông tôi có vẻ không giống lắm, nhưng tôi đang sở hữu một gia tài khá lớn. Và tôi cũng đã làm một số giao dịch gần đây.”

“A-Anh, từ khi nào và anh dính vào những chuyện đấy? Đừng làm nó! Một tên nghiệp dư có thể dễ dàng bị phá sản đấy!”

Với một Darkness đang lo lắng, tôi tự mãn lắc ngón tay của mình.

“Cô thấy đấy, Darkness, theo như những thông tin tôi thu thập được, có lẽ sẽ có một lượng lớn tinh linh tuyết được dự đoán là sẽ xuất hiện trong năm nay. Điều đó có nghĩa là mùa đông năm nay sẽ lạnh hơn bình thường. Với suy nghĩ đó, tôi đã nhắm vào những cây trồng sẽ bị ảnh hưởng lớn do cái lạnh... Hơn nữa, tôi thậm chí còn có một chuyên gia để lo về những vấn đề này.”

“C-Chỉ một thoáng tôi không để ý đến anh... Làm sao anh có thể quen được một người như là chuyên gia cơ chứ....?”

Darkness có vẻ đã có được một chút tôn trọng đối với tôi, nếu như ánh mắt của cô ấy không còn nói lên điều nào nữa.

Nhưng có lẽ cuộc trao đổi của chúng tôi không khơi được một chút hứng thú nào lên tên cánh cụt.

“Không, ta không quan tâm đến tiền bạc. Ta chắc rằng ngươi đã nhận ra về tình hình tài chính của ta. Lãnh thổ của ta rất thịnh vượng, và ta luôn đóng góp một khoảng lớn tiền thuế mỗi năm. Đó là lý do ra có thể giữ được đẳng cấp này mà không cần đến ngoại hình của mình... Ngoại mặt, có thể nói ta đã đóng góp cho quốc gia này nhiều hơn cả gia tộc Dustiness nổi tiếng vì sự nghèo khó của mình.”

“U, uu...”

Tên cánh cụt có thể nhìn dễ thường, nhưng hắn ta đúng là không hề biết nhân nhượng.

“... Ta hiểu rồi, như thế này thì sao nếu như ta sử dụng sự hỗ trợ của gia tộc Dustiness để giúp ngươi mở rộng lãnh thổ?”

“Kazuma, anh đang nói cái gì vậy? Đừng có tự mình quyết định việc đó!”

Tên cánh cụt lắc vai để trả lời, gần giống như hắn ta đang cười vậy.

“Không, không, ta khá hạnh phúc với lượng đất mà mình đang sở hữu. Ta không có mong muốn mở rộng lãnh thổ của mình vào lúc này.”

Hắn ta thật sự không muốn điều gì?

“Này, Darkness, không phải gia tộc cô lớn mạnh hơn hắn ta sao? Cô không thể dùng quyền lực của mình để ép hắn đưa cho chúng ta những gì mình muốn à?”

“Đừng có trở nên ngu ngốc! Tôi đã nói là sẽ sẽ không để những nguyên tắc ngán đường của mình, nhưng kể cả vậy, tôi vẫn sẽ không bao giờ làm điều đó!”

“Ta có thể nghe thấy đấy, ngươi có biết không?”

Tên cánh cụt chen vào khi chúng tôi đang thì thầm với nhau.

Chết tiệt, nếu đã nhu vậy thì...

“Này, bọn ta không hề yêu cầu điều gì vô lý như bắt ngươi giao ra toàn bộ tài sản của mình hay bắt cứ thứ gì khác tương tự. Nó chỉ là một mẩu móng tay của ngươi. Tại sao ngươi không giao nó ra. Với điều đó, lũ trẽ sẽ hạnh phúc, và bọn ta cũng sẽ hạnh phúc, còn người có thể giữ được bí mật về thân phận của mình. Đó không phải là việc mà ba bên cùng có lợi sao, vậy nên hãy giao nó ra đây.”

“Ta không thấy bất kì thứ gì ngoài một lời đe dọa.”

Vì một lý do nào đó, tên cánh cụt nói với một giọng thích thú, pha một chút tiêu khiển.

Đúng vậy, nó là một lời đe dọa.

“Hahaha, Zereschrute-san, ngươi có biết không? Có một đại tu sĩ đáng sợ của giáo phái Axis người có thể trở nên điên cuồng chỉ với việc nhìn thấy một chút dấu hiệu của quý tộc tại Axel. Nếu cô ta biết là ngươi từ chối lời đề nghị của chúng ta, ta không biết điều gì sẽ xảy ra đâu đấy...”

“này, Kazuma, anh làm hơi quá rồi đó! Bây giờ tôi không thể nói ai mới thực sự là một ác quỷ đây!”

Tên cánh cụt nở ra một tràng cười nồng nhiệt làm rung lắc cả cơ thể mình.

“Hahaha, như đã mong đợi từ người quen của Vanir-sama! Ta vốn không mong đợi một con người có đủ gan dạ để đe dọa một con quý! Thật sự thú vị! Chà, không phải là ta không có ham muốn. Chỉ là thú ta muốn không phải là tiền tài hay vật chất.”

Nghe thấy những lời tên cánh cụt nói, Darkness lập tức ngẩn đầu lên.

“Có thể nào nó là... cơ thể tôi!? Người đang đặt một ánh mắt dâm dục lên cơ thể ta, đúng không!? Người muốn ta dân hiến bản thân mình để cứu lấy bọn trẻ! Tên chết tiệt, lãnh chúa Zereschrute! Như đã mong đợi từ một người với danh hiệu lãnh chúa của sự tàn bạo. Đùa giỡn với mọi người bằng ngoại hình dễ thương của mình, chỉ để làm lộ ra con thú đang ẩn giấu đên trong...”

“K-Không, không phải nó! Quý tộc không hề có giới tính và ta cũng không hề có hứng thú với cơ thể con người. Dừng ngay cái việc làm cho ta giống như giống như một tên thú vật.”

Lần đầu tiên kể từ khi chúng tôi gặp hắn ra, tên cánh cụt có vẻ như đang đỏ mặt.

“Các ngươi là những Mạo Hiểm Giả, đúng không
Hắn ta hỏi một cách vui vẻ

“Vậy thì, các ngươi có muốn chấp nhận một chút thử thách của quý tộc không?”

Tên cánh cụt nói với một giọng trang nghiêm, đương nhiên, nó hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài dễ thương của hắn.

Phần 7

“Anh thấy đấy, một số quý tộc thích giải trí bằng cách xem quái vật đánh nhau và đặt cược vào kết quả.”

Có một sàn đấu ở bên dưới lâu đài.

Khi một gia nhân hướng dẫn cho chúng tôi đến đây, tôi nghe lời giải thích của Darkness.

“Không phải tên hoàng tử đã đen ra một con Gryphon khi chúng ta ở Elroad à? Nó là một thứ gì đó như là biểu tượng cho địa vị của một quý tộc khi có thể sở hữu được một con quái vật mạnh mẽ như thế.”

Có vẻ như tên cánh cụt này có sở thích thu thập quái vật.

Và điều kiện mà con cánh cụt đưa ra là....

“Chiến đấu với những con quái vật mà tên cánh cụt đưa ra và thể hiện sức mạnh của chúng ta à....”

Đây có lẽ sự kiện giống kiểu Mạo Hiểm Giá nhất mà tôi được trải qua kể từ khi đặt chân đến thế giới này.

Bước qua xác của những con quái vật được bọn quý tộc chuẩn bị, chỉ để nhận lấy những nguyên liệu cần thiết cho việc chế tạo thuốc giải độc, dành cho những đứa trẻ bị bệnh.

Đúng là nó nghe khá ngầu, nhưng.....

Vấn đề là nếu như Darkness có thể tự mình chiến thắng.

Đúng vậy, chỉ duy nhất một mình Darkness sẽ bước vào trận chiến.

“Tôi không biết hắn ta đang mưu tính điều gì, nhưng cô cần phải cẩn thận, hiện giờ cô đang phải chiến đấu một mình. Đúng vậy, hắn ta nói là quý tộc không có giới tính và cũng không hứng thú với cơ thể của con người, nhưng không ai có thể nói nếu đó thực sự là vấn đề. Nhìn thấy một nữ kỵ sĩ bị ngược đãi và ném đi với mọi tư thế chính là những điều mà những tên xấu xa muốn, vậy nên chả ai biết hắn ta sẽ đem ra loại quái vật nào....”

Darkness run lên khi nghe thấy điều đó.

Nếu ở đây là một cô gái khác, tôi sẽ hỏi cô ấy có cảm thấy sợ hay không, nhưng....

“Cô đang mong chờ nó, đúng không?”

“... Không, hoàn toàn không.”

.

.

.

Cuối cùng chúng tôi tách nhau ra khi Daarkness bước vào đấu trường, trông cô ấy có vẻ bình thản.

Sàn đấu bên dưới tầng hầm của lâu đài nhìn như được tách ra từ hình ảnh của đấu trường la mã thời cổ đại.

Nó rộng đến mức mà hàng chục người có thể cùng nhau chiến đấu, và sàn đấu được bao phủ bởi đất đã được gia cố.

Một gã nhân hướng dẫn tôi đến ngồi cạnh tên cánh cụt.

Tên cánh cụt nhìn vào Darkness đang ở trên sân đấu và nói với một giọng kích thích.

“Chào mừng đến với đấu trường của ta. Thường thì, nơi này được dùng để ném những con quái vật mà những đồng bạn quý tộc mạnh đến đây và để chúng chiến đấu với nhau, nhưng.... Hôm nay, sự kiện chính là ngài, tiểu thư Dustiness!”

Tên cánh cụt nhiệt tình tuyên bố, làm những cử chỉ cường điệu như để biểu diễn cho những khán giả không tồn tại.

Đương nhiên, những người duy nhất có mặt là tôi, tên cánh cụt, và một vài người hầu. Toàn bộ sàn đấu được thắp sáng bởi một loại vật phẩm ma thuật, khiến nó trông như đang ở dưới ánh sáng trực tiếp của mặt trời mặc dù chúng tôi đang ở dưới lòng đất.

“Đem nó lên đi, Lãnh chúa Zereschrute! Ta là một con chiên ngoan đạo của Eris-sama và là một thập tự quân, Không cần biết loại quái vật nào mà ngài mang đến, ta sẽ không bao giờ khuất phục!”

Darkness hét lại với một tông giọng sắng như cái giọng mà tên cánh cụt đã sử dụng, một chút ứng hồng nổi lên trên má cô.

... Có phải là do tôi tưởng tượng không?

Nó giống như là hai người này đang vô cùng phấn khích vì điều này.

“Như đã mong đợi từ tiểu thư Dustiness đáng kính! Nói rất hay, nói rất hay! Cảm xúc của sự xấu hổ, tủi nhục, và thống khổ mà những chiến binh đây tự tin như vậy phải trải qua sau khi bị hạ thấp là loại cảm xúc mà ta mong muốn! Giờ thì, thập tự quân đáng tự hào! Cho ta thấy người có thể làm gì!”

Cánh cổng sắt bên kia đấu trường đang dần mở ra khi tên cánh cụt hào hứng kêu lên.

“Hãy bắt đầu một cách nhẹ nhàng. Tiểu thư Dustiness, cho ta thấy cách mà cô xử lý nhóm goblin này!”

Nghe những lời đó, một nhóm goblin gần chục con, mạnh mẽ lao vào Darkness....

Phần 8

Mười phút đã trôi qua từ cái lúc tên cánh cụt thông báo bắt đầu trận đấu.

“Điều này thật khủng khiếp”

Tên cánh cụt và tôi nói lên và cùng một thời điểm.

“Kuh, nghĩ tới việc tôi sẽ bị khống chế bởi lũ goblin....! Mấy tên tiểu quỷ, các ngươi định làm gì sau khi ta bất động hả!?

Darkness, người không thể đánh bại nổi kể cả một con goblin hét lên điều đó, mặc dù cô ta đã liều lĩnh phóng lên để rồi bị bọn chúng bao vây và kéo xuống đất.

“Điều này có nghĩa là gì, Tiểu thư Dustiness... Người là một đại quý tộc của quốc gia này, và cũng là người đã tiêu diệt không biết bao nhiêu tướng lĩnh của quân đội Quỷ Vương. Người không thể nào gặp quá nhiều rắc rối với một nhóm nhỏ goblin như thế này.... Oh, ta hiểu rồi!”

Tên cánh cụt tự lầm bẩm với bản thân mình, rồi gật đầu như thể tên này đã vô tình tìm hiểu được điều gì đó.

“Ta biết rồi, vậy là ngươi đã hiểu được những thứ này chỉ để trình diễn. Đúng vậy, nếu ngươi muốn chứng minh sức mạnh của mình, mấy con goblin này sẽ bị đánh bại nhanh chóng. Nhưng nó sẽ không tốt với việc giải trí, và do đó mục tiêu của bài tập này sẽ là...”

Tên cánh cụt tiếp tục lầm bẩm với chính bản thân mình, rồi nghiên đầu một cách bối rối.

“Hơn nữa, ta không hề cảm thấy dù chỉ một chút cảm xúc của việc bị sỉ nhục hay đau khổ.... ta biết rồi, ta đã hiểu... Vậy nên ngươi có ý định chứng minh rằng mình có thể chịu được bất cứ đòn tấn công nào từ bọn quái vật mà không cần phải nhấc lên một ngón tay!”

Tên cánh cụt có vẻ như đang mang một hiểu lầm chết người, hé tay về phía Darkness với một giọng trang nghiêm.

Darkness, người hoàng toàn bị khống chế bởi đám goblin cho đến thời điểm này, ánh lên một nụ cười tự tin.

“Ta sẽ không vẩy bẩn lưỡi kiếm của mình bằng máu của lũ goblin. Thanh kiếm của ta không được sinh ra để tiêu diệt quái vật lúc rãnh rồi, Lãnh chúa Zereschrute. Nó tồn tại để bảo vệ đất nước này.”

Những lời cô ta nói ra nghe có vẻ ngầu, nhưng sự thật là cô ta không thể đánh trúng một con goblin cho dù cô ta có muốn đi chăng nữa.

“Có vẻ như đám goblin yếu đuối này sẽ không thể khiến người phô ra khả năng của mình... Đủ rồi, goblin, các người có thể rút lui!”

Có lẽ vì thừa nhận tên cánh cụt mạnh hơn bọn chúng, đám goblin ngoan ngoãn thả Darkness rồi rút lui khỏi đấu trường.

Tên cánh cụt nhìn vào cách bọn chúng rút lui mà cảm thấy hài lòng.

“Tiểu thư Dustiness, tôi nên cảnh báo cô.”

Tên cánh cụt tuyên bố với một giọng nghiêm túc.

“Thứ mà tôi chuẩn bị thả ra có thể được coi là thiên địch của thập tự quân. Bọn chúng được cho là đã tuyệt chủng, nhưng chúng từng được coi là kẻ giết nữ kị sĩ, kẻ giết công chúa kị sỹ, và một số cái tên tương tự. Đúng vậy, bọn chúng chính xác là những con quái vật huyền thoại.”

“C-Cái gì?”

Với cảm xúc mong đợi, Darkness hỏi lại với giọng điệu hào hứng.

Tên cánh cụt có vẻ như coi đó là dấu hiệu của sự sợ hãi và vui vẻ tiếp tục.

“Đúng vậy, ít nhất ngươi nên biết được cái tên. Con quái vật được biết đến như kẻ thù của tất cả phụ nữ...”

“Chờ đã, kẻ thù của phụ nữ? Đừng nói với ta... là một con slime ác ma? hay có lẽ là một con quái vật xúc tu? Không, chờ đã, ngươi nói là chúng đã tuyệt chủng.... Đừng nói với ta, ngươi—!”

Giọng của Darkness trở nên chói tai bởi vì sự phẫn khích của cổ, và tên cánh cụt người hình như đang ở trong một trạng thái vui vẻ giơ cả hai tay mình lên.

“Hãy bước ra, những con orc đực thuần chủng! Hãy cho chúng t thấy sức mạnh của kẻ đã từng đặt nỗi sợ hãi vào sâu thẳm trái tim của tất cả những người phụ nữ!

Ngay thời điểm đó, cái lồng được nối với sàn đấu mở ra với âm thanh của kim loại trượt trên kim loại.

Thứ vừa xuất hiện là một con quái vật từng được nghĩ là đã tuyệt chủng, những con orc đực.

Hai con orc đực nhảy ra khỏi cái lồng.

Hai con orc quan sát Darkness một cách thận trọng, người đang run rẩy từ đầu đến chân với khuôn mặt đỏ chót.

“Làm sao có thể!? Bạn chúng đáng lẽ ra đã tuyệt chủng! Khi nghĩ đến việc vẫn còn những con orc đực tồn tại trên thế giới này...!”

Nghe thấy Darkness hét lên một cách phấn khích, tên cánh cụt cười một cách vô cùng vui vẻ.

“Mwahaha! Bây giờ, hãy giải trí cho ta! Để ta xem điều gì sẽ xảy ra khi một cặp orc dâm đãng đói khát với việc tiếp xúc với phụ nữ làm cho một thập tự quân phục tùng chúng! Hãy để ta nếm trải những cảm giác xấu nhổ nhất!”

Orc đấu với nữ hiệp sĩ.

Sao việc này có thể xảy ra? Chúng tôi chỉ thực hiện một nhiệm vụ là lấy những nguyên liệu để cứu một bé gái, và giờ những sự kiện của Mạo Hiểm giả này lần lượt xuất hiện.

Kể cả khi Darkness có thể kết thúc với một số phận khủng khiếp, tại sao tôi lại cảm thấy vô cùng phấn khích?

Đương nhiên, tôi sẽ chắc chắn sẽ không chỉ đứng nhìn và để việc gì đó thực sự tồi tệ diễn ra, nhưng bản thân Darkness chắc chắn sẽ tận hưởng sự đau khổ về thể xác, nên tôi cho rằng hiện tại nó vẫn ổn để tiếp tục quan sát

“Chết tiệt, làm sao điều này có thể xảy ra? Tôi thật sự muốn bước vào, nhưng nếu tôi làm điều đó, tất cả nỗ lực trước đây của cô sẽ bị lãng phí. Cố lên Darkness! Đừng có dám để thua đám orc này!”

“Tại sao ngươi lại chạy đến hàng ghế đâu? Đúng là nếu như ngươi can thiệp vào thì nó sẽ trở thành một vấn đề, nhưng nghe thấy ngươi trả lời phẫn khích như vậy thì có một chút gì đó....”

“Tiến lên, orc!”

Nghe thấy mệnh lệnh của tên cánh cụt, hai con orc nhìn nhau...

... Và ngay lập tức quay mặt lại, để lộ ra cái đuôi nhìn giống như đuôi heo rồi chạy thật nhanh thật xa hết sức có thể khỏi cô ấy.

“Này, Darkness, cái gì vậy? Cô đã làm gì với mấy con orc đó!? Đừng nói là cô đã mua một đống orc non một khoảng thời gian trước và làm những việc không thể nói với chúng, đúng không?”

“Ai sẽ đi làm những thứ như vậy!? Làm ơn ngừng đối xử với tôi như là một con điểm! Đằng nào đi nữa, mấy tên này có vẻ sợ tôi vì một lý do nào đó.”

Chỉ là, cái gì đang diễn ra?

“Này, chim cánh cụt, làm việc của mình đi và huấn luyện chúng tốt vào!”

“Ta không muốn nghe điều đó từ ngươi! Chỉ là chuyện gì đang diễn ra? Tại sao bọn Orc trông rát hoảng hốt?... Có thể nào bởi vì thứ bảo hộ thần thánh mà thập tự quân nhận được? Sinh vật xấu xa như orc chắc chắn có thể cảm nhận được nó và bị nó làm cho sợ hãi.”

Nghe được những điều này làm cho một thứ gì đó phát ra tiếng lách cách trong đầu tôi.

Oh, tôi hiểu rồi.

Những con Orc đó chắc đã bị chấn thương tâm lý bởi những con orc cái khi chúng còn là những đứa trẻ.

“Đú rồi, có vẻ như hai ngươi không có khả năng đối phó với cô ta. Các ngươi có thể lui xuống.”

Nghe thấy những lời nói của tên cánh cụt, lũ orc đánh bài chuồn ngay lập tức.

“Có gì sai sao, lãnh chúa Zereschrute? Không phải ngài đang định bắt tôi quỳ xuống sao? Đó có phải là tất cả những gì tôi có thể mong đợi từ Lãnh chúa của sự Tàn Bạo!? Ngài thật làm cho tôi quá thất vọng!”

“Grr...”

Darkness chê nhạo tên cánh cụt, khuôn mặt cô ấy đỏ bừng vì thất vọng sau khi nhìn thấy những thứ mà cô ta mong đợi chạy đi mất.

Cô ta chắc chắn đã quên mất lý do cơ bản mà mình đặt chân vào đấu trường này.

“Fufufu...Mwahahaha! Ta đã khinh thường cô, Tiểu thư Dustiness! Có vẻ như kể cả bọn goblin hay orc sẽ không đưa chúng ta đi đến đâu. Rất tốt, hãy cho phép ta tự mình làm điều này!”

Hắn ta nghiêm túc à!?

“Này, ngươi nghiêm túc về việc chiến đấu trong bộ đồ hóa trang đó à? Không phải còn quá sớm để đấu hàng sao? Coi nào, ngươi vẫn còn vài con quái vật nguy hiểm hơn mà đúng không? Nếu như ngươi có orc trong bộ sưu tập của mình, ngươi cũng phải có vài con Slime ác ma hay quái vật xúc tu hay gì đó chứ, đúng không!?”

“Chà, đúng là ta có sở hữu mấy con quái vật như vậy, nhưng nếu cô ta vẫn cương nghị sau khi nhìn thấy những sinh vật xấu xa như orc, ta sợ rằng những con quái vật với cấp độ cũng chẳng làm tốt hơn được. Sau cùng.... ta không hề cảm thấy một chút sợ hãi hay khiếp đảm đến từ tiểu thư Dustiness.”

Không, bọn chúng sẽ làm được. Bọn chúng chắc chắn sẽ làm được.

Những sinh vật như vậy chắc chắn vô cùng có tác dụng lên cô ta.

Nhưng tên cánh cụt bất ngờ nhảy xuống sàn đấu.

“Cái g...!?”

Darkness phát ra một tiếng rít trong sự ngạc nhiên như để đáp lại sự xuất hiện đột ngột của tên cánh cụt.

“Giờ thì, hãy cho ta thấy sức mạnh của ngươi, Tiểu thư Dustiness! Ta sẽ bắt ngươi quỳ xuống và thưởng thức những cảm xúc tiêu cực ngon lành của ngươi!”

Tên cánh cụt lao vào Darkness với hai cánh tay giơ lên—!

Phần 9

“... Tôi không có điều gì để nói.”

“Ừ, thật vậy”

Sau khi rời khỏi lâu đài của lãnh chúa Zereschrute, một Darkness chán nản và tôi đang lái cỗ xe ngựa về lại thị trấn để tìm một nơi để nghỉ qua đêm.

“... tôi đã không mong đợi cô và con quỷ đó hợp nhau đến như thế.”

Tôi nói trong khi đang ngồi cạnh Darkness.

“... Tôi không có điều gì để nói.”

“Ừ, thật sự không có.”

Zereschrute, lãnh chúa của sự tàn bạo.

Hắn ta đúng là đã sống đúng với cái tên của mình khi bắt đầu lao vào chiến đấu.

“... Tôi không ngờ là cô đã hoàn toàn quên mất sự hiện diện của tôi và thẳng thừng tận hưởng nó...”

“Này, đừng có làm cho nó nghe thật tục tĩu! Đó cũng là lần đầu của tôi! Để nghĩ hắn ta có thể che giấu thứ gì đó ghê tởm bên dưới ngoại hình dễ thương ấy...”

Trong trận chiến giữa Darkness và tên cánh cụt, tên cánh cụt đã mở khóa dây kéo ở phía sau lưng hắn, và từ bên trong đó bật ra....

“Đúng vậy, cuối cùng chúng ta lại được nhìn thấy một thứ gì đó thật tuyệt vời, nên tôi nghĩ là nó sẽ ổn...”

“Làm ơn quên nó đi! Ugh, đầu tiên là Vanir và giờ là Lãnh Chúa Zereschrute, tôi thật sự ghét phải đối phó với quỷ vật!”

Vì danh dự của cô ấy, có lẽ tốt nhất là không nên nhớ những gì đã xảy ra.

“Thật tốt là quỷ vật không có giới tính, nếu không thì....”

“Không phải mới một lúc trước đây cô đã nói là mình thích tôi à...?”

Trước ánh mắt trách móc của tôi, Darkness đảo mắt đi chỗ khác.

Tuy nhiên, giờ chúng ta nên làm gì đây?

Tên cánh cụt vốn định cố gắng làm cho Darkness cảm thấy sợ hãi, nhưng thay vào đó cô ta lại kết thúc trong sự vui sướng ngoài mong đợi.

Sau khi không thể có được những cảm xúc tiêu cực mà hắn ta mong đợi, sau cùng hắn ta mất hết hứng thú với chúng tôi và ném chúng tôi đi.

Dựa vào cách mà mọi chuyện diễn ra, có vẻ như hắn sẽ cho chúng tôi thêm một cơ hội để đàm phán.....

Khi tôi gấp rắc rối với những vấn đề này, tôi phát hiện ra hình bóng của quen thuộc của một tên trộm ở ngay phía trước.

“Này, Darkness, nhìn kia.”

“... Thật sự, tôi không có điều gì để nói... đó có phải là Chris? Cô ấy đang làm gì ở đây?”

Nhân vật tóc bạc đang vẫy tay về phía chúng tôi trong khi chạy về phía xe ngựa chính xác là Big Boss của tôi, Chris.

Tôi không biết tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây

Chris chạy thẳng đến chỗ Darkness vẫn còn chán nản và,

“Này đằng đó, bạn cũ của cô đến để giúp đỡ đây.”

Chào cô ta với một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

Chương 6:

Hãy Ban Bảo Hộ Thần Thánh Của Eris Cho Nàng Thập Tự Quân Aynı!

Phần 1

“Trợ thủ-kun, trợ thủ-kun! Nhìn này! Có một nhà trọ rất lớn ở đằng kia! Tôi nay chúng ta có nên ở lại đó không

Chris, người đã trở nên rất phấn khích từ lúc gia nhập với chúng tôi, nói một cách vui vẻ.

“Big Boss, cô có đủ tiền để ở lại một nơi sang trọng như thế này không? Tôi có ấn tượng cô là loại người sẽ nhanh chóng tiêu hết toàn bộ số tiền mình có vào ngay thời điểm cô nhận được nó.”

Chris và tôi ngồi ở phía sau xe ngựa, đang tìm kiếm một nhà trọ tốt để qua đêm trong khi Darkness lo về vụ lái xe.

“Đương nhiên là không. Tôi đã quyên góp hầu hết số tiền của mình cho giáo phái Eris và dùng số tiền còn lại để nhậu rồi.”

“Vậy không tốt đâu, Big Boss. Thế thì cô sẽ phải ở đâu tối nay?”

Đáp lại, cô ấy nở một nụ cười rạng rỡ.

“Oh, trợ thủ-kun, chúng ta có xa lạ gì đâu? Không phải chúng ta đã cùng nhau chạy quanh thành phố vào buổi tối sao? Chúng ta là bạn thân mà nhỉ? Đã là bạn thân thì nên ngủ ở cùng một chỗ, cậu thấy sao!”

Nói cách khác, ‘làm ơn hãy trả phí trọ tối nay cho tôi.’

Thật ra, tôi cũng không để tâm đến việc đó, nhưng Darkness chen vào trước khi tôi có thể cho cô ấy câu trả lời.

“Tôi sẽ trả tiền trọ cho Chris. Sau cùng, cậu đã vội vàng chạy đến đây đây từ Axel để giúp đỡ.... Tuy nhiên, Chris, tận tâm với Eris-sama không phải điều xấu, nhưng vì tương lai của cậu, cậu ít nhất nên nghĩ đến việc để dành tiền.”

“Yay! Cảm ơn, Darkness! Được thôi, từ giờ mình sẽ dành chút thời gian để suy nghĩ cho tương lai của mình.”

Nói ra điều đó, Chris ôm lấy cổ của darkness từ phía sau.

“Cậu không cần phải cảm ơn mình. Cậu là người khiến mình lo lắng nhất. Mình còn có tiền thừa kế từ gia đình, Kazuma có cả biện thư và tài sản. Aqua và Megumin có thể dựa vào anh ta cho chi phí hằng ngày của họ. Nhưng còn cậu thì sao, Chris? Cậu không có chỗ ở cố định cũng như không có tiền tiết kiệm. Đúng là, nó rất giống với một Mạo Hiểm Giả, nhưng có lẽ cậu nên suy nghĩ đến việc dọn vào sống chung với bọn mình...”

“K-Không, mình sẽ ổn thôi, Darkness. Trông mình có vẻ không giống, nhưng mình có khá nhiều chỗ để ở, nên bằng cách nào đó mình sẽ có được thôi.”

Chris hơi đảo mắt đi sau khi nghe được lời khuyên của Darkness.

“Nói với mình, chính xác cậu định ‘có được’ bằng cách nào!? Cậu không định lên kế hoạch phạm pháp thêm lần nữa chứ, đúng không? Nếu cậu bị bắt, mình sẽ không thể bỏ mặc cậu. Nó có thể khác với lúc trước, nhưng giờ mình có thể sử dụng quyền hạn của mình vào những trường hợp đó. Làm ơn đừng bắt mình làm điều đó.”

“Cái gì đã xảy ra, Darkness? Tại sao một người cứng đầu như Darkness có thể nói ra một điều như vậy? Này, là lỗi của cậu, đúng không? Cậu là người đã đưa cô ấy vào con đường sai trái! Trả cô ấy lại đây! Trả lại một Darkness đứng đắn, cứng đầu và dễ dàng bị gạt lại đâu cho tôi!”

“Đừng có đổ lỗi cho tôi, Big Boss. Cô ta lúc nào cũng có một chút suy nghĩ như vậy mà.”

— Trong khi chúng tôi đang đùa giỡn ngay trước cổng thành thì tiếng chuông báo hiệu buổi tối vang lên từ thị trấn.

“Này, Big Boss, chúng ta nên kiểm chổ nghỉ chân sớm thôi. Và giờ, khi nghĩ về điều đó, chúng ta không thực sự cần một nơi để ở. Có một cô bé đang cần thuốc giải độc càng sớm càng tốt, nên chúng ta nên đi ngay khi chúng ta xong việc ở đây.”

Giờ Chris đã ở đây, bước đi tiếp theo của chúng tôi đã trở nên rõ ràng.

Đương nhiên, nó sẽ là...

“Uuu, tôi không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc trở thành đồng phạm.....? Tôi, bản thân tôi....”

Darkness, người đã đau khổ vì vấn đề này được một thời gian, lấy tay che mặt mình và càu nhau.

“Hiện tại, Darkness việc này là cần thiết để cứu mạng con bé, đúng không? Vậy thì, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi cảm thấy hơi tiếc cho tên Lãnh chúa Zereschrute, nhưng chúng ta cần những thành phần đó.”

Chris vỗ vào vai Darkness.

Về lý do mà Chris ở đây....

Theo như cô ấy trả lời, bởi vì cô ta thấy mình cần làm vậy.

Nhưng tôi biết là Darkness đã cầu nguyện tại nhà thờ Eris trước khi cô ấy lên đường.

Nói cách khác...

“Big Boss, cô thật sự chăm sóc tốt cho tín đồ của mình nhỉ.”

“...? Tôi không hiểu nó lắm, nhưng cảm ơn cậu?”

Nhận tiện, nếu bạn đang thắc mắc tại sao Chris lại bình tĩnh như vậy, kể cả khi chúng tôi đang chuẩn bị đột nhập vào lâu đài của một con quỷ, điều đó là vì chúng tôi vẫn chưa nói với cô ấy thân phận thật sự của tên cánh cụt.

Darkness từng đề cập rằng Chris có xu hướng kì lạ là sẽ nổi khùng một cách bất thường mỗi khi cô ấy nhìn thấy undead hay quỷ vật, vì vậy chúng tôi nên thử giữ bí mật về việc đó.

Biết được thân phận của Chris, nó sẽ rất phiền phức nếu cô ấy biến việc ‘chụp-chạy-chuồn’ này thành một nhiệm vụ thanh trùng quý vật, nên tôi đã đồng ý.

“Nhân tiện, Big Boss, làm ơn đừng có dòm ngó xung quanh như vậy. Cô không thộn đến vậy đâu nhỉ? Cộng thêm, mái tóc bạc của tô thực sự rất đặc biệt đấy.”

Có lẽ vì đã khá lâu rồi cô ấy mới ở trong một tổ đội, Chris tràn đầy năng lượng một cách kì lạ và nhìn xung quanh với sự kinh ngạc như một tên quê mùa kẻ chỉ vừa mới đặt chân đến thành phố và lần đầu biết được thành phố lớn trông như thế nào.

“Tôi đã tò mò về việc này cũng khá lâu rồi, nhưng kể từ khi nào mà hai người trở nên thân thiết như vậy? hai người thậm chí còn thành lập một băng trộm trước khi tôi có thể nhận ra. Tôi không nhớ là hai người có tiếp xúc nhiều với nhau đến mức đó đấy....”

Để trả lời cho việc dò hỏi của Darkness, Chris cười toe toét và vỗ vào vai cô ta.

“Có chuyện gì sao, Darkness? Có phải mối quan hệ giữa mình và trợ thủ-kun làm cậu khó chịu không? Nghĩ về điều đó, mình vẫn chưa hỏi về việc cậu và trợ thủ-kun đã tiến xa đến mức nào rồi, đúng không nhỉ? Mình không phiền để trả lời câu hỏi của cậu nếu như cậu trả lời câu hỏi của mình.”

Nghe thấy những bình luận không cần thiết của Chris, Darkness liếc nhìn tôi rồi đỏ mặt.

Nhìn thấy phản ứng đó, Chris kéo tôi lại rồi thì thầm.

“Này, trợ thủ-kun, trợ thủ-kun, Darkness đang hành xử rất kì lạ. Cậu đã làm gì hả?”

Như đã mong đợi từ một người bạn lâu năm của Darkness, cô ấy có thể nhanh chóng nhận ra sự khó xử giữa chúng tôi.

“Tôi không có làm gì hết. Thực ra, chúng tôi trở nên khó xử bởi vì tôi đã không làm bất cứ điều gì. Nói một cách đơn giản, Darkness thô lỗ với tôi, nhưng tôi đã từ chối cô ấy, vì mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp giữa tôi và Megumin.”

“Eeh? Cậu từ chối Darkness!?”

Tôi có thể thấy sợi dây cương đang run lên trong tay Darkness.

“Big Boss, cô nói to quá rồi đó! Chúng tôi đã đủ khó xử rồi, tại sao cô còn phải nói to điều đó lên!?”

“Nhưng.... Nhưng....!”

Tôi không thể nhìn thấy khuôn mặt của Darkness từ phía sau, nhưng tôi có thể thấy hai tai của cô ấy đang đỏ hơn bình thường.

Chà, nhìn xem cô đã làm gì! Cố chắc chắn vẫn còn lo lắng về điều đó!

“Trợ thủ-kun, có phải điều đó có nghĩa là cậu đang hẹn hò với Megumin?”

Chris hào hứng hỏi khi cô ấy áp sát mặt mình vào tôi.

“Không, hiện tại chúng tôi chỉ hơn mức bạn bè, nhưng chưa phải là người yêu, tôi nghĩ vậy.”

“Điều đó có nghĩa là gì? Hai người đã tiến triển đến mức nào? Cậu đã hôn cô bé chưa?”

Cái con nữ thần này bị gì vậy?

Tại sao cô ấy lại quá thích thú với mấy chủ đề tình cảm?

Darkness chắc cũng cảm thấy hứng thú với mấy câu thì thầm của chúng tôi. Cô ấy đã cương quyết nhìn về phía trước và tập trung vào dây cương kể từ lúc chúng tôi bắt đầu chủ đề này, Nhưng tôi vẫn nhìn thấy đôi tay của cô ấy đang vểnh lên về phía câu hỏi của Chris.

“Tôi chưa làm bất cứ điều gì với Megumin...”

Nghĩ lại thì chúng tôi đã cùng tắm, nắm tay, và ôm nhau trên cùng một chiếc giường....

“Tôi ngạc nhiên đấy. Tôi luôn nghĩ trợ thủ-kun không biết kiềm chế kìa, kiểu như sẽ ăn trọn một cô gái nếu được trao cho cơ hội vậy.”

“Ờ thì, xin lỗi vì đã cho cô một ấn tượng như vậy.

Nó chỉ là tôi chưa có quyết tâm để chịu trách nhiệm và đi đến cùng với em ấy.

“Tôi hiểu rồi, vậy là Darkness vẫn còn có cơ hội, đúng không?”

“Không, tôi là một người khá chung thủy, cô biết không? Ngay cả khi cô nói như thế thì.....”

Đúng vậy, nó thật sự rất khó để tôi từ chối cô ấy.

Thật sự thì, tôi muốn khóc.

Không, xem xét lại những việc mà chúng tôi đã làm ngay sao đó, tôi cho rằng mình không thể thực sự nói điều đó.

Nở một nụ cười toe toét, Chris nói,

“Nhưng cậu là người có trách nhiệm đến đáng ngạc nhiên đấy, phải không? Nếu cậu vượt ra giới hạn, cậu sẽ chịu trách nhiệm, đúng chứ? Vậy thì, nếu Darkness trao cho cậu một nụ hôn, không phải trên má mà là một nụ hôn đúng nghĩa, cậu sẽ...”

Cô ấy nói trong khi huých khuỷu tay vào tôi.

“Tôi đã hôn lên môi Darkness.”

“Chờ đã, Cái gì!? Không phải cậu đang có gì đó diễn ra với Megumin sao!? Cậu không làm gì với cô bé, nhưng cậu lại hành động với Darkness? Điều này có nghĩa là gì? Tôi vẫn còn trẻ con nên tôi thật sự không hiểu người lớn mấy người đang nói gì!”

Lờ đi biểu hiện ngạc nhiên của Chris.

“Này, Darkness, chổ đó không phải khá tốt để dừng xe à? Trông nó có vẻ khá kín đáo đấy.”

“Ừ, tôi nghĩ chổ đó khá tốt.”

“Này, đừng có lờ tôi đi! Này cho tôi biết! Này, Darkness, chúng ta là bạn lâu năm, đúng không? Nên hãy nói cho mình chính xác chuyện gì đã xẩy mà khiến cậu hôn anh ta!”

“kazuma, anh nói điều gì với cậu ấy đấy!? Làm ơn đừng hỏi thêm về điều đó Chris!”

Darkness nói một cách hoảng loạn khi mặt cô đỏ bừng lên thêm một lần nữa.

Phần 2

Sau khi dừng xe ngựa, Chris tiếp tục lao vào Darkness với hàng đống câu hỏi.

Darkness đáp trả lại bằng cách dò hỏi những âm mưu mà Chris đang định thực hiện và đó là cách mà thời gian trôi qua.

Và giờ.

Dưới sự bao phủ của bóng đêm, chúng tôi một lần nữa xuất hiện tại lâu đài của Lãnh Chúa Zereschrute.

Với kinh nghiệm lén vào không biết bao nhiêu chỗ với Chris, tôi nghĩ mình đã quen thuộc với việc đột nhập vào những tòa nhà như thế này.

Và cách tốt nhất để đột nhập vào lâu đài là...

Ngay cái lúc là tôi đang xem xét đến điều đó, Darkness người có khuôn mặt được che lại bởi một chiếc khăn tay giống như Chris, kéo mạnh áo tôi.

“Này, Kazuma, anh đang khổ sở về cái gì vậy? Chúng ta đã làm đến mức này rồi, vậy nên đi thôi. Khi chúng ta đang nói chuyện bọn trẻ vẫn đang đau đớn đấy... Tôi đã chuẩn bị tinh thần, vậy nên đừng có chần chờ nữa và đi thôi.”

Darkness hồi hộp thì thầm vào tai tôi.

Darkness đã cởi bộ giáp nặng nề của mình ra. Chỉ mặc duy nhất một bộ đồ bó màu đen trông rất gợi tình mà cô hay mặc bên dưới bộ giáp, cô ta nhìn còn giống một tên trộm hơn cả chúng tôi.

“Được rồi, Darkness, bọn tôi là những người chuyên nghiệp. Về mấy chuyện này, cô chỉ là người mới, nên cô cần phải nghe theo những lời chỉ dẫn của dân chuyên.”

“Đúng vậy, Darkness, cậu là một tiểu thư quý tộc, nên cậu không quen thuộc với những việc như thế này, đúng không? Đừng lo, để đó cho Chris-san. Sau cùng trợ thủ-kun và mình là những người đã hoàn thành việc đột nhập vào lâu đài hoàng gia mà.”

Chúng tôi tuyên bố một cách tự tin, nhưng Darkness vẫn nhìn chúng tôi với ánh mắt nghi ngờ.

“Đúng vậy, hai người đã đột nhập vào lâu đài, nhưng không phải mấy người cuối cùng đã bị đuổi bắt khắp nơi sao?”

Để trả lời, Chris xấu hổ chỉ về phía tôi.

“Đó là bởi vì trợ thủ-kun...”

“Big Boss, giờ không phải là lúc để hồi tưởng về quá khứ. Ngay khi chúng ta nói chuyện, bon trẻ đang...”

“Điều đó là sự thật, nhưng tôi không muốn nghe nó từ cậu!”

Lò đi mấy lời phàn nàn của Chris, tôi kích hoạt tầm nhìn xa và bắt đầu tìm kiếm con đường tốt nhất để có thể đột nhập.

Tòa lâu đài được bao bọc bởi những bức tường cao vút, Cổng chính thì bị đóng chặt, và ở đây không có thứ gì nhìn giống như là cửa sau.

Chúng tôi cũng không thể đào một đường hầm bên dưới những bước tường để tiến vào bên trong lâu đài, vậy thì chỉ còn lại...

“Big Boss, cô có mang theo dây thừng không?”

“Đương nhiên. Dây thừng là bạn thân của những tên trộm.”

Tôi gật đầu với Chris và chúng tôi bắt đầu lấy dây thừng ra từ một chỗ nào đó.

“Hai người thường đi ngoài đường với mấy thứ này à? Không, tôi đoán là cậu đã mang theo nó vì cậu biết là chúng ta sẽ lén vào bên trong...”

“Không phải như vậy, một tên trộm luôn luôn mang theo những thứ này bên người.”

Darkness trông có vẻ bất ngờ sau khi nghe được những lời của Chris.

“Big Boss, Darkness là một tiểu thư được bao bọc, nên những điều bình thường với chúng ta có vẻ không bình thường với cô...”

“Ah, đúng rồi, xin lỗi, Darkness.”

Darkness không có vẻ gì là đã bị thuyết phục sau khi nghe đoạn trao đổi của chúng tôi, nhưng cô ấy vẫn im lặng mà đi theo hai đứa.

Có những tên gác cổng đang ở đó, nhưng chúng không thể cùng lúc theo dõi toàn bộ phía ngoài của bức tường.

Chúng tôi vòng ra phía sau của tòa lâu đài, gắn dây thừng vào mấy cái móc và ném chúng bay qua bức tường. Kéo mạnh một cái để xác nhận là bọn chúng đã hoàn toàn gắn vào đó.

Darkness có vẻ bị ấn tượng sau khi quan sát hành động của chúng tôi.

“Hai người có vẻ khá thành thạo trong việc này.”

Nghe thấy những lời khen ngợi của Darkness, Chriss và tôi nắm lấy sợi dây của mỗi người và bắt đầu leo lên....

“Chết tiệt, sợi dây thừng quá trơn để leo lên!”

“Trợ thủ-kun, cho tôi mượn sức mạnh của cậu, nó sẽ rất khó để chúng ta leo qua được bức tường.”

“Big Boss, hãy thắt nút sợi dây lại. Nó sẽ cho chúng ta những chỗ giữ tay và giúp cho việc leo lên trở nên dễ dàng.”

Nhìn thấy chúng tôi than phiền về sợi dây,

“Này, hai người, tôi nghĩ mình có thể leo lên trên đó một cách đơn giản với sức mạnh của mình. Tôi nên leo lên trước rồi kéo hai người lên không?”

Darkness rụt rè đưa ra một lời đề nghị như vậy.

“Này Darkness, tân binh như cô không nên nói bất kì điều gì mà cô chỉ mới nghĩ đến.”

“Đúng vậy, Darkness, chỉ một khoảnh khắc bất cẩn cậu sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình. Cậu không có kinh nghiệm, nên nhìn nó có vẻ dễ hơn bề ngoài với cậu. Cứ việc để đó cho bọn mình.”

“L-là vậy sao? Xin lỗi, mình không nên chen vào.”

Tuy nhiên, nếu cô ấy đã có động lực như vậy....

Tôn trọng sự nhiệt tình của cô, cuối cùng chúng tôi cũng để cô ấy lên đầu tiên.

Sau khi trèo lên chỉ với sức mạnh của mình, Darkness kéo chúng tôi lên.

Vì vậy, sau khi an toàn đứng trên bức tường, chúng tôi tiếp cận lâu dài một cách cẩn thận.

“được rồi, giờ thì, Darkness, theo sau bọn mình.”

“Big Boss và tôi đều sở hữu kĩ năng ẩn nấp. Nhưng cô rõ ràng không thể sử dụng nó, vậy nên đừng có bỏ tay tôi ra, được chứ?”

“Đ-Được rồi!”

Darkness ngoan ngoãn nắm lấy tay tôi.

“Đúng rồi, từ lúc cô là thuộc hạ của tôi cho nhiệm vụ này, cô có thể gọi tôi là Kazuma-senpai.”

“Kazuma-senpai.”

“Đúng vậy, như thế đó.”

Này, điều này thật sự nghe rất tuyệt.

“Darkness, cô có thể nói lại lần nữa không?”

“Ka-Kazuma-senpai.”

“Nè, trợ thủ-kun, ngừng làm trò hề và chuẩn bị sẵn sàng đi.”

Chris dừng nó lại sau khi tôi làm cho Darkness gọi tôi theo cách đó vài lần.

“Big Boss, không phải cô đã yêu cầu một điều giống như vậy khi lần đầu tôi làm thuộc hạ của cô sao?”

“Lần này và lần đó là hai vấn đề khác nhau, Đằng nào đi nữa, hãy nhanh chân lên, trợ thủ-kun.”

Lấy lại được sự bình tĩnh, tôi giải thích với Darkness,

“Nghe đây, người mới. Vào khoảng thời gian này, chủ nhân của noi đây thường ở trên tầng cao nhất. Hầu hết những tên tai to mặt lớn đều thích ở trên những chổ cao.”

Như để trả lời cho lời giải thích không có khuyết điểm của tôi, Chris lặng lẽ gật đầu đồng ý.

“Không, lúc trước tôi đã đến thay tòa lâu đài này rất nhiều lần. Lãnh chúa Zereschrute sẽ ngủ ở gần chổ sàn đấu nơi có bọn quái vật. Hãy đến chổ đó trước.”

Và một tân binh như Darkness nói ra điều như vậy...

“Được rồi, Darkness, những gì mà chúng tôi vừa nói với cô là những việc cơ bản. Được nhiên, chúng tôi đã đoán trước được nơi ở hiện tại của chủ nhân tòa lâu đài này. Sau cùng, chúng tôi đều có kỹ năng phát hiện kẻ địch.”

Thêm một lần nữa, Chris gật đầu với những lời của tôi.

“L-là vậy sao? Xin lỗi, một lần nữa tôi lại nói ra những điều không cần thiết.”

Darkness nhanh chóng xin lỗi.

“Không, nó không sao. Cô chỉ mới làm việc này, nên điều đó bọn tôi đã đoán trước được. Và cùng có lúc những tân binh có thể đưa ra những góc nhìn mới mẻ. Nó rất tốt với việc cô nói ra những gì mà mình cảm thấy không ổn. Được rồi, giờ thì, hãy tiến đến tầng hầm.... Chờ đã, trước đó...”

Một cánh cửa ngăn chặn lối vào của chúng tôi để thâm nhập vào trong lâu đài.

Khi những tên canh gác vẫn còn ở cổng chính, tôi không xác nhận được bất kì sự hiện diện nào phía sau cánh cửa này.

Có phải đó là vì không cần phải canh gác nghiêm ngặt khi hắn ở trong một thị trấn xa xôi như thế này? Hay bởi vì một con quỷ thì không cần có người bảo vệ.

“Giờ đến lượt tôi tỏa sáng. Tôi sẽ mở nó trong nháy mắt với kỹ năng phá khóa của mình.”

Chris tự tin nói điều đó khi tiến về phía cánh cửa....

“Trợ thủ-kun, điều này thật tệ! Không có cái lỗ khóa nào trên cánh cửa!”

“Cô có nghiêm túc không, Big Boss? Giờ chúng ta nên làm gì? Không lẽ đây là một cánh cửa ma thuật chỉ có thể mở bằng mật khẩu hay thứ gì đó, phải không?”

Gặp phải một trở ngại không mong đợi, chúng tôi thì thầm thảo luận.

Ngay lúc đó,

“Không, cho những cánh cửa kiểu này, cậu chỉ cần làm điều này...”

Di chuyển ngang qua chúng tôi, Darkness nâng cánh cửa lên...

“Nó là một cái cửa nâng thường thấy ở những tòa lâu đài cũ. Nó vô cùng nặng và cần có một ai đó đủ khỏe để nâng nó lên khi muốn tiến vào, vì điều này, nó khá hiệu quả trong việc khiến những tên trộm bỏ cuộc.... H-Hai người bị gì vậy?”

Nhìn thấy hai chúng tôi rơi vào im lặng, Darkness trao cho chúng tôi cái nhìn bối rối.

“này Darkness, cô sẽ làm gì nếu ở đó có một cái bẫy? Chỉ vì tôi quá may mắn nên lần này không hề có bẫy, nhưng...”

“Đúng vậy, Darkness, Cậu đang nghĩ gì vậy khi mở cánh cửa đó một cách cẩu thả như thế? Cậu chỉ không bị dính vào bẫy vì đang đi cùng với người may mắn nhất Axel đấy.”

“X-Xin lỗi, mình thật sự không nghĩ đến điều đó.”

Darkness lần nữa xin lỗi.

“Không, nó ổn. Sau cùng, cậu chỉ mới làm điều này. Nhưng, có lẽ cậu nên dẫn đường bắt đầu từ bây giờ.”

“Đúng vậy, cô là một tân binh, nhưng chỉ lần này thôi, chúng tôi sẽ để cho cô dẫn đường. Đừng lo, chúng tôi những người chuyên nghiệp, sẽ hỗ trợ cho cô từ phía sau.”

“T-Thật sao? Nếu hai người đã nói nó ổn ...”

Darkness nghiêng đầu và di chuyển về phía trước.

Sau đó, dựa vào ánh đèn mờ nhạt và kí ức của những lần cô ấy từng đến đây, Darkness dần dần dần chúng tôi xuống dưới tầng hầm.

“Trợ thủ-kun, Trợ thủ-kun, có phải chúng ta chỉ là những kẻ cản trở không?”

“Big Bos, vẫn còn cơ hội để chúng ta tỏa sáng, cuối cùng Darkness vẫn chỉ là một đứa khá ngốc. Khi thời điểm đến, chúng ta cần hỗ trợ cô ấy đúng cách.

Mặc dù tôi cảm thấy nãy giờ mình mới là người được hỗ trợ.

Và, vào thời điểm đó, tôi và Chris lập tức đóng băng tại chỗ.

Đó là bởi vì chúng tôi có thể phát hiện ra được sự hiện diện của những con quái vật ở phía trước chúng tôi.

Nghĩ về điều đó, lúc đó tên cánh cụt đã ra lệnh cho đám quái vật.

An ninh bên ngoài lâu đài được giao cho những binh lính con người. Nhưng có vẻ ở bên trong thì được canh gác bởi quái vật.

“này, Darkness, những con quái vật đang canh gác ở ngay cái cầu thang phía trước chúng ta. Cô sẽ không thể đánh chúng, nên tôi và Big Boss sẽ xử lý chúng. Cô hãy quan sát xung quanh canh chừng xem có ai tiến tới không.”

“Tôi hiện rồi! Hãy cho tôi xem hai người có thể làm gì!”

Chúng tôi bật ngón cái lên với một Darkness đang phấn khích và tràn đầy mong đợi trước khi kích hoạt kỹ năng ẩn thân, và chậm chạp bò về phía những con quái vật đang lẩn trốn.

Và thứ đang đợi chúng tôi là...

“Trợ thủ-kun, trợ thủ-kun! Bạn chúng là orc! Đó là những con orc được được cho là đã tuyệt chủng từ lâu về trước. Liệu có ổn không nếu như chúng ta giết chúng?”

Chúng chắc chắn cũng giống như những con đã bị chấn thương tâm lý bởi những con orc cái lúc trước.

Hai con orc tệ với việc đối phó với phụ nữ mang nhân dạng đang đứng phía trước chúng tôi.

“Nếu có thể, tôi thật sự muốn tránh việc phải giết những sinh vật cao quý như vậy.”

“Sinh vật cao quý? Cái đó là gì vậy? .. Nhưng tôi hiểu. Tôi sẽ đối phó với chúng. Cậu nói là mấy con orc này có vấn đề trong việc đối phó với phụ nữ, đúng không? Vậy tôi sẽ tiến lên và dùng kỹ năng Bind lên chúng, trợ thủ-kun và Darkness, hai người cứ đứng đó mà quan sát.

Nói ra điều đó, Chris lấy ra sợi dây thừng đang nằm trên eo của mình....

Khoảnh khắc cô ấy xuất hiện, lũ orc lập tức vồ lấy cổ.

“Trợ thủ-kun! Cứu tôi, trợ thủ-kun!”

Những con orc bắt được cô ta nhanh chóng tiến hành lột đồ và trang bị của cô.

“Đây không phải là những gì cậu đã nói với tôi, trợ thủ-kun! Không phải những con orc này phải gấp rắc rối trong việc đối phó với phụ nữ sao? Khoan đã, đừng! Dừng lại! Trợ thủ-kun! Darkness! Quần áo tôi đang bị xé ra!”

Để cứu lấy Chris người đang bị lột mất quần áo, tôi và Darkness xông vào

“Uuu... Cảm ơn, chỉ một chút nữa thôi và tôi đã bị...”

Bị lột trần đến mức chỉ còn lại quần lót, Chris khóc nức nở một cách lặng lẽ trong một góc tường. Bên cạnh cổ, lũ orc bị trói ch同胞 lên nhau sau khi bị khuất phục bởi kỹ năng Bind của tôi.

“Mấy tên này bắt đầu trở nên run rẩy vì sợ hãi sau khi nhìn thấy Darkness lao lên giải cứu cô vậy nên bọn chúng chắc chắn vẫn sợ phụ nữ. Có lẽ vì Chris nhìn như một đứa con trai nên chúng mới...”

“Shh! Đừng có nói thêm gì nữa, Kazuma! Coi nào, Chris, mọi việc ổn rồi, nên hãy mặc đồ vào đi.”

Trong khi nói điều đó, Darkness bắt đầu gom lại quần áo và trang bị của Chris.

“Uuu... Darkness... mình không thể lấy chồng được nữa...”

Một ánh nhìn có chút ghen tị mà Darkness bắn qua lũ orc đang bị trói lại trong khi cô ấy nói điều đó, làm tôi có chút phiền lòng, nhưng bỏ việc đó qua một bên...

“Dù sao đi nữa, nhờ có sự hy sinh của Big Boss, con đường dẫn xuống tầng hầm đã mở ra. Nên, coi nào, hãy nhanh chân lên.”

Phần 3

Mặc dù vẫn còn đang là nữa đêm, tầng hầm có vẻ còn sáng hơn vào hồi chiều, cái lúc mà chúng tôi còn ở đây. Ngoài ra, tôi còn có thể phát hiện ra sự hiện diện của những con quái vật đang lang thang khắp mọi nơi.

“Này, trợ thủ-kun, không phải cái lâu đài này khá kì lạ sao? Hai người đã nhắc đến một tên quý tộc có thú vui giam giữ quái vật, nhưng không phải ông ta thật kì lạ khi để cho lũ orc canh gác lối vào sao? Và tôi đang cảm thấy sự hiện diện của những con quái vật đang lang thang quanh đây. Nó thật sự không giống như bọn chúng được giữ ở trong lồng...”

Chà, đúng rồi, bởi vì tòa lâu đài này được sở hữu bởi một quý vật.

“Có lý do cho việc này, nhưng tôi sẽ nói về nó sau. Đằng nào đi nữa, từ lúc này chúng ta nên tránh việc đụng độ.”

Rất có thể, tên cánh cụt đang lảng vãng ở phía giống sau như một con trùm trong dungeon.

Sau khi xác nhận Darkness đã hiểu ý định của tôi, chúng tôi tiến hành lén vào dọc theo hành lang.

“Kể cả khi kỹ năng Enemy Detection nói cho chúng ta biết vị trí của bọn chúng và kỹ năng ẩn thân giúp cho chúng ta che giấu bản thân mình, tôi đã không ngờ là chúng ta có thể lén vào trong mà không đụng phải một trận đánh nào...”

Darkness lẩm bẩm trong ngạc nhiên.

“Mọi thứ đang diễn ra mượt mà, đúng không? Cô nghĩ sao, Darkness? Đây là những việc sẽ xảy ra khi mà tôi và Big Boss cùng nhau làm việc.”

“Đúng vậy, trợ thủ-kun, với chỉ số may mắn cao của chúng ta, nó chỉ và một việc hiển nhiên khi mọi thứ diễn ra như thế này lúc hai chúng ta ở cạnh nhau.”

...

“... Nhưng không phải hai người gặp vấn đề khi leo tường sao? và kể cả khi tới chổ cánh cửa đó, và khi hai người đánh nhau với lũ orc, và...”

“Này, Darkness, đừng nói thêm gì nữa. Ai cũng mắc phải sai lầm. Cô cũng vậy, cô đã thức suốt đêm bởi cảm giác tội lỗi vì để Sylphina bị nhiễm căn bệnh đó trên đường đi đến Axel và phát tán căn bệnh cho đám trẻ xung quanh, đúng không? Đúng vậy, mọi người ai cũng phạm sai lầm. Câu hỏi đặt ra ở đây là, cô có để những sai lầm đó làm cho cô suy sụp hay cô phải tự khắc phục và sửa chữa những lỗi lầm đó như chúng tôi đã làm không.”

“Đúng vậy, trợ thủ-kun nói đúng! Nó không phải là vấn đề nếu như cậu luôn gây ra lỗi lầm khi cuối cùng mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp. Nên cậu không nên để cho nó khiến bản thân mình suy sụp, Darkness.”

Trước sự khích lệ của chúng tôi, Darkness bật khóc.

“Hai người... Đúng vậy, giờ không phải là lúc để chìm vào tuyệt vọng. Việc đầu tiên cần làm là đem những nguyên liệu đó về...”

...

“... Nè, chờ một chút. Đúng vậy, tôi có một chút chán nản vì đã phạm phải một sai lầm như vậy, nhưng tôi không nghĩ nó thật sự có liên quan đến những việc mà chúng ta nói nãy giờ...”

“Darkness, im lặng nào. Có vẻ như chỉ còn một con đường duy nhất ở phía trước. Có thể nào phòng của tên bá tước cánh cụt nằm ở cuối hành lang này không?”

“Vâng, chắc chắn là nó mang đến cảm giác như phòng của con trùm đang nằm ở phía trước. Đó là trực giác của một tên trộm kỳ cựu đang nói cho tôi biết.”

Bỏ lại Darkness đang lầm bầm về thứ gì đó không thể hiểu được để bảo vệ phía sau lưng chúng tôi, Tôi và Chris kích hoạt kỹ năng ân thân và lén về phía trước.

Cuối cùng...

Sau khi đi qua cái hành lang mang đầy cảm giác nham hiểm, chúng tôi đối diện với một cánh cửa lớn, một cánh cửa đen tuyền mang một không khí cực kì đáng ngại xung quanh nó.

Darkness và tôi gật đầu với nhau và đặt tai của mình lên cánh cửa.

Chris kéo áo tôi và thì thầm.

“Nè, trợ thủ-kun, đây có thực sự là lâu đài của một quý tộc độc ác? Trên đường từ hành lang đến cái cửa này, tôi không thể cảm nhận được mình cảm thấy nơi này phù hợp với một tướng lĩnh của quân đội Quý Vương hơn đấy.”

Vẫn không biết gì về danh tính thật sự của Lãnh chúa Zereschrute, Chris vô tình nói ra những ý kiến của mình.

“Chà, gọi hắn ta là một tên lãnh chúa xấu xa cũng không phải, nhưng... trong mọi trường hợp, nếu chúng ta không lấy được thứ vật phẩm mà tên lãnh chúa này sở hữu, mạng sống của con bé sẽ trở nên nguy hiểm. Điều đó không hề thay đổi.”

“Nó chỉ như Kazuma đã nói, Chris. Đích đến của nhiệm vụ này là lấy thứ nguyên liệu mà chúng ta cần, đem về để chế thuốc giải. Chỉ cần tập trung vào điều đó, Chris... thật sự, làm ơn, đừng mất bình tĩnh ở đây.”

“Nè, có chuyện gì sao? Tại sao cậu lại cảnh báo mình nhiều lần như vậy? Chỉ là cái gì đang ở phía sau cánh cửa này?”

Bỏ qua Chris người đang mang biểu hiện lo lắng, Darkness và tôi gật đầu...

Bọn tôi đá tung cánh cửa và nhanh chóng tiến vào trong!

Đối thủ của chúng tôi là quỷ vật.

Kể cả khi bây giờ là nữa đêm, sẽ không có chuyện hắn ta đang ngủ.

Điều đó có nghĩa, cách tốt nhất để đối phó với hắn ta sẽ là tấn công khi hắn còn đang ngạc nhiên và giải quyết mọi việc trước khi tên đó có thể hoàn hồn lại.

Khoảnh khắc mà chúng tôi xông vào, chúng tôi thấy tên cánh cụt đang đứng ở giữa phòng và chờ đợi chúng tôi. Có vẻ một số kỹ năng của quỷ đã cảnh báo cho hắn ta về việc chúng tôi đến.

“Chào mừng, những kẻ đột nhập bí ẩn! Ta chấn chấn các ngươi biết rõ nơi này là gì! Fufu, các ngươi những kẻ đột nhập bí ẩn mà lần đầu được gặp.”

Ở đây có một chút ngoài mong đợi của tôi.

Tôi mong hắn ta ít nhất cũng cởi bộ đồ của mình ra khi đang một mình nghĩ ngoài trong phòng. Có phải tôi đã quá ngây thơ khi nghĩ như vậy?

Trong trường hợp này, chúng tôi cần phải tìm cách để ép tên này lột bộ đồ hóa trang ra trước khi tìm cách cắt móng tay của hắn.

Và xét theo những lời hắn ta nói, tên này chắc chắn đang....

“Chết tiệt, hắn biết chúng ta thật sự là ai!”

Chris hét lên khi nhìn thấy tên cảnh cụt.

“Nè, trợ thủ-kun, tôi phải làm gì đây? Đây có phải thứ mà cậu đã liên tục cảnh báo tôi? Không thể nào! Không bao giờ tôi có thể đánh cái thứ dễ thương này hết! Chỉ là tôi không thể!”

Không, nó hoàn toàn không phải là điều mà chúng tôi muốn nói!

“Này, Chris, đừng lơ là cảnh giác! Nó có thể nhìn dễ thương, nhưng có một thứ thật sự kinh khủng đang trốn ở bên trong nó! Mục tiêu của chúng ta là lấy một mảnh móng tay của hắn! Móng tay của hắn là một thành phần quan trọng để điều chế thuốc giải cho bệnh Colorin!”

Nghe thấy điều đó, đột nhiên Chris ngừng di chuyển.

“Những cái móng tay được dùng để điều chế thuốc giải cho bệnh Colorin...”

Như thể cô ấy đã nhận ra thành phần đó là gì, một biểu cảm trang trọng đột nhiên xuất hiện trên mặt cô ấy.

“Đúng rồi, Chris, sử dụng Bind để khống chế Lãnh chúa Zereschrute! Tôi sẽ đỡ toàn bộ đòn đâm của hắn với cơ thể mình!”

Nói xong, Darkness bước ra trước mặt chúng tôi.

“Như đã mong đợi ở một tên đột nhập, ngươi trông giống như một lá chắn nào đó của đất nước này! Quyết tâm của ngươi thật đáng ngưỡng mộ! Nhưng một con người bình thường có thể đứng vững trước sức mạnh thật sự của ta trong bao lâu, ta tự hỏi...?”

Đúng ngay lúc tên cánh cụt nói một cách tự tin và tạo ra một tư thế ấn tượng.

Trước khi tôi và Darkness có thể phản ứng, tên cánh cụt—

—Đã bị đâm bởi Chris, người đã thu hẹp khoảng cách trong chớp mắt và đâm con dao của mình vào sâu trong cơ thể của tên cánh cụt với cả hai tay.

“AAAAAAH!? Chờ đã, đừng—!”

Tên cánh cụt hét lên và văng Chris ra khỏi cơ thể hắn ta, Trước khi vội vã rút con dao ra rồi ném nó qua một bên.

Thay vì máu, khói đen rỉ ra từ vết rách trên bộ đồ nơi mà con dao từng ở.

“Na-Này, Chris, cô đang làm cái gì vậy? Chỉ việc sử dụng Bind lên hắn ta thôi! Chúng ta cần một mảnh của móng tay hắn, chúng ta không cần phải giết hắn! Thật ra, không, nếu cô giết hắn. Cơ thể của

hắn sẽ trở về với địa ngục. Nếu điều đó xảy ra, chúng ta sẽ không thể thu về được toàn bộ những mảnh móng tay quan trọng mà chúng ta cần."

Oh, đúng rồi, Aqua từng nhắc đến là Eris còn ghét undead và quỷ vật hơn cả cô ta nữa.

Mặc dù bị vừa bị hất văng đi bởi tên cánh cụt, Chris vẫn nhảy lên.

Tôi chụp lấy cả hai tay cổ từ phía sau.

"Nè, trợ thủ-kun! Cậu đang làm cái gì vậy!?"

"Cô đang làm cái gì vậy!? Đó là giới hạn của tôi! Đừng có quên chúng ta đến đây vì cái gì! Chúng ta cần móng tay của hắn!"

Nghe những lời tôi nói, Chris có vẻ đã lấy lại được bình tĩnh.

"Oh, Đúng rồi! Chúng ta cần rút móng tay của hắn ta ra trước khi giết hắn!"

Không, không phải nó! Chúng ta hoàn toàn không cần giết hắn!"

Mặc kệ lời nói của tôi, Chris giữ sự tập trung vào tên cánh cụt.

"Có chuyện gì với tên nhóc điên cuồng này thế!?"

"Ta là phụ nữ!"

Nghe thấy Chris trả lời một cách hung hăng, tên cánh cụt rùng mình.

"Ai quan tâm đến việc ngươi là nam hay nữ! Đó có phải là một con dao găm ma thuật? Hay nó là một món đồ bị nguyên rủa? Ta có thể cảm thấy một sự khát máu mạnh mẽ hướng đến quỷ tộc phát ra từ con dao găm đó! Chỉ cần chạm vào nó thôi cũng khiến ta té liệt!"

“Ta sẽ nói rằng nó đã được ban phước! Nó là một con dao găm mạnh mẽ được cường hóa một cách đặc biệt để đối phó với quỷ vật như ngươi!”

Nói ra điều đó, Chris nhặt con dao lên và quay lại tư thế chiến đấu.

“Ngươi là một con điên! Tại sao ngươi lại mang lòng hận thù mạnh mẽ đến như vậy với quỷ tộc!?”

Tên cánh cụt quay lưng về phía chúng tôi và với cái khóa kéo.

“Khốn kiếp, hắn ta đang cố để lộ ra cơ thể thật của mình!”

Thấy vậy, Darkness lao mình vào lưng tên cánh cụt rồi vòng tay quanh cổ hắn, che cái khóa kéo bằng cả cơ thể mình.

Nó gần giống như là một cô bé đang chơi với con thú nhồi bông, nhưng điều này khác xa với một trò chơi.

“Tôi sẽ không chế hắn với Bind! Big Boss, cô có thể cắt ngọn chân chèo của hắn không!?”

Biết được thứ gì đang ẩn giấu bên trong, tôi biết nó sẽ vô cùng nguy hiểm để cho phép hắn ta kéo cơ thể thực của mình ra khỏi bộ đồ.

Tôi chuẩn bị sợi dây đã được chế tạo một cách đặc biệt.

“Đừng lo cho tôi, Kazuma! Không chế hắn ta cùng với tôi!”

“Bind!”

Tôi không chế tên cánh cụt như Darkness nói.

“T-Tên nhỏ mọn—!”

Bị trói cùng với Darkness, tên cánh cụt tuyệt vọng tìm cách với cái khóa kéo với chân chèo của mình.

Vào lúc đó...

“Ah!....Ah!”

Một thứ màu đen giống như xúc tu trồi lên từ vết rách trên bộ đồ do con dao của Chris tạo ra, và phun ra một loại chất lỏng lên lưng của Darkness.

Âm thanh của một thứ gì đó bốc cháy có thể nghe được ngay lúc nó tiếp xúc với bộ đồ bó của cô ấy, theo đó là một đống khói bốc lên.

Tôi rút thanh kiếm ngắn mà hiếm khi nào có cơ hội để sử dụng kể từ lúc mua từ trên eo mình và chém vào nó.

Cái xúc tu đang đốt lưng của Darkness đã bị cắt đứt và bắt đầu nãy lên khắp nơi như cái đuôi của một con thạch sùng.

“Trợ thủ-kun, tên quỷ vật này thật sự rất kinh tởm!”

“Tốt nhất là cô vẫn chưa nhìn thấy thứ bên trong! Nó còn ghê tởm hơn rất nhiều!”

Thật ra, móng tay của con quỷ này nằm ở đâu?

Nhìn vào cái xúc tu đang nãy lên xung quanh, tôi không thể thấy bất cứ thứ gì giống như móng vuốt.

“Darkness, làm ơn cố chịu thêm một chút nữa. Tôi sẽ lấy móng tay của hắn ta-!”

Nói ra điều đó, Chris chém vào ngọn của cái chân chèo với con dao băm của cô ấy!

“AAAAAAAHH! Ta nguyễn rủa ngươi! Người có thể ngừng sử dụng con dao đó không!?”

Một cặp xúc tu lòi ra, một từ vết rách cũ trên bộ đồ và một từ cái lỗ vừa mới được tạo ra ở đầu chân chèo của hắn, bắn thẳng về phía Chris người đang đi nhặt cái đầu chân chèo bị đứt.

Nhưng...!

“Thứ duy nhất mà mấy cái xúc tu được phép tấn công là những thập tự quân! Đó là luật lệ được đặt ra từ ngàn xưa rồi!”

Darkness, người vẫn còn bị cột chung với tên cánh cụt, thọc tay vào hai cái lỗ hổng.

Âm thanh của thứ gì đó bị cháy lại vang lên.

Vào lúc đó, Chris, người đã đi kiểm tra thứ bên trong của đầu chân chèo đã bị cắt...

“Darkness, chúng ta có nó rồi! Móng tay của quỷ vật! Trợ lý-kun, cậu nghĩ chiêu Bind của cậu còn tồn tại được bao lâu?”

Chris vui mừng kêu lên.

“T-Tôi đã đặt hết tất cả vào chiêu Bind đó, nên nó chắc hẳn sẽ tồn tại một thời gian khá lâu...”

“Darkness! Mình sẽ cắt sợi dây đó với con dao găm này, nên cố lên!”

Chris ném cái đầu chân chèo bị cắt ra cho tôi trong hoảng loạn, và chém vào sợi dây với con dao của cô ấy-

“Xin lỗi, đó là dây hợp kim mithril mà tôi đã đặt làm....”

“Aaaah, coi nào, tại sao!?”

Khi âm thanh của thứ gì đó đang cháy tiếp tục tràn ngập không khí, Darkness mỉm cười với một Chris người dường như sắp khóc—

“Chris, mình sẽ ổn thôi! Quan trọng hơn, hai người, hãy đem cái móng tay đi!”

—Và đột nhiên nói ra thứ gì đó không hề hợp với cô ấy.

“Đừng lo, bá tước biết tôi là ai. Ông ta có thể xã sự thất bại của mình lên tôi, nhưng sẽ không giết tôi. Quên tôi đi, nhanh lên và đi đi!”

Darkness nói một cách tuyệt vọng trong khi trán đang toát mồ hôi.

Như sắp khóc, Chris giơ cao con dao găm của mình lên.

“Nối tôi đâm nó với con dao này...”

“Cô càng đâm nó bao nhiêu, thì hắn càng có thể đem ra nhiều xúc tu bấy nhiêu! Hãy nghe lời cổ, Big Boss. Đi đem cổ xe tới đây, có thứ này tôi muốn thử.”

Nói xong điều đó, tôi lấy ra một thứ từ trong túi của mình.

Nó là thứ mà Aqua đã đưa cho tôi khi nghe được tên này là một ác quỷ có quen biết với Vanir.

“Trợ thủ-kun, Darkness! Chờ ở đó! Tôi sẽ quay lại ngay lập tức!”

Nói ra điều đó, Chris phóng thẳng ra khỏi phòng!

“Darkness, tôi không quan tâm tới cái nào, cứ kéo tay một ra. Tôi sẽ dùng cơ hội này để đổ dịch của Aqua vào trong cái lỗ.”

“T-Tôi hiểu rồi. Nhưng anh không nên ép mình ở lại đây! Đi nhanh đi! Kể cả tôi cũng không thể giữ đối thủ mạnh mẽ như thế này lâu được...!”

“Cái g—Ngừng lại! Đó là cái gì!? Đau quá! Cơ thể tôi đang tan chảy!

Ngay cả trong tình cảnh như vậy, Darkness vẫn thể hiện ra biểu cảm phẫn khích trên khuôn mặt.

Và tôi người ở lại để đổ nước của Aqua vào trong bộ đồ...

“Darlness, hãy cho tôi thấy quyết tâm của cô! Cho tôi thấy sức chịu đựng của cô sẽ không thua bất kì con quỷ nào!”

“Để đó cho tôi! Giờ thì, Lãnh chúa Zereschrute, tôi có thể thua lúc chiều nay, nhưng hãy để cho tôi thể hiện sức mạnh thật sự của mình!”

“Này, tại sao cô ta lại thấy phấn chấn? Cô ta bị điên phải không!? Cô ta điên rồi! Đầu cô ta chắc chắn đã bị đập vào đâu đó!”

Phần 4

Sau khi quay trở lại Axel, chúng tôi thẳng tiến đến trại trẻ mồ côi mà không ghé qua bất kì chỗ nào.

“Trợ thủ-kun, trợ thủ-kun, có phải Senpai đang ở trại trẻ mồ côi không? Tôi có, cậu biết đấy... một chỗ quan trọng cần tới...”

Ah, Tôi hiểu rồi.

Sẽ xảy ra một vài vấn đề nếu như hai người gặp nhau.

Mặc dù tôi thấy sẽ vô cùng khó cho cái con đầu rỗng đó để có thể tìm ra danh tính thật sự của cô ấy...

“Được rồi, tôi sẽ gửi lời chào của cô đến với tất cả mọi người . Cô thật sự đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, Big Boss.”

“Vậy thì tôi sẽ đi ngay đây... Hãy chắc rằng cô ấy không ép bản thân mình quá nhiều, và...”

Chris nhẹ nhàng vỗ vào đầu Darkness đang nằm ngủ một cách ngoan lành.

“Nó sẽ thật tuyệt nếu một ngày nào đó tôi có thể cho cô ấy biết thân phận thật sự của mình...”

Nói ra điều đó, Chris nhẹ nhàng đứng lên và rời khỏi.

—Khi mà Darkness đang đè hăn ta xuống, tôi đã đổ dịch của Aqua vào trong bộ đồ rồi bằng cách nào đó tôi đã xoay sở để kéo cô ta ra khỏi têc cánh cụt sau khi cô ấy bất tỉnh.

Đúng lúc đó, Eris-sama xuất hiện và đập tên quỷ vật đến gần chết.

Thật sự rất khó để miêu tả những gì đã xảy ra tiếp theo. Thật sự thì, tôi không biết việc gì đã diễn ra tại đó.

Nhưng có một điều tôi có thể chắc chắn. Eris-sama trở nên vô cùng đáng sợ khi cỗ tức giận.

Trước đó Lãnh chúa Zereschrute đã vô cùng háo hức để được thoát khỏi bộ đồ, nhưng ngay khi mà Eris-sama xuất hiện hăn ta lập tức bò trở lại vô trong và cố gắng nhăn chặn cái khóa kéo của mình bị mở ra

trong tuyệt vọng, chỉ để cho Eris-sama vô tình kéo hắn ta ra ngoài. Tôi chỉ có thể đứng xem trận chiến của họ trong kinh ngạc. Eris-sama cuối cùng đã tha cho hắn khỏi việc bị xóa sổ hoàn toàn khỏi thế giới này.

Sau đó, Eris-sama trở lại thanh Chris, và sau khi đưa Darkness đang ngủ lên trên xe ngựa, chúng trôi quay về lại Axel-

— Với một Darkness mệt mỏi ở trên lưng, tôi mở cánh cửa của trại trẻ mồ coi.

“Tôi đang mang về những nguyên liệu chúng ta cần! Này, Aqua, Làm ơn hãy qua đây xem những vết thương của Darkness! Sylphina có còn...”

Thú chào đón tôi sau khi mở cửa là.....

“Mừng về nhà, Mommy!”

Chuyện gì đang diễn ra?

Sylphina đến chào chúng tôi với một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt.

“Hey.”

Chờ đã, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tại sao cô bé lại tràng đầy năng lượng?

... Vào lúc đó.

“Ah, Aah, Aaah!”

Darkness phát ra một giọng vui vẻ và tôi cảm thấy những giọt nước mắt ấm áp đang lăn dài trên lưng tôi.

Có vẻ như cô ấy đã lấy lại ý thích được một lúc rồi, và khi nhìn thấy cảnh này...

Cô ấy nhảy khỏi lưng tôi và ôm trọn lấy Sylphina.

“Chà, Darkness trông rất hạnh phúc, Nên tôi nghĩ đây là một điều tốt, nhưng...”

Aqua trồi lên từ dưới một tấm đệm ở giữa phòng, thứ mà đang được bao quanh bởi rất nhiều các loại lê vật vì một lý do nào đó mà không thể nào giải thích được.

“Oh, cậu đã quay lại! Qua đây xem bọn trẻ tràn đầy năng lượng như thế nào này!”

Chỉ là cái gì đã xẩy ra sau khi chúng tôi rời khỏi?

Tại sao Vanir lại đang cõng một đứa trẻ, Tại sao Wiz bỗng trở nên mờ nhạt và đang nằm trên đất, và tại sao Megumin thì đổ gục xuống một cách vô hồn trên một trong những cái bàn...?

“Anh đã trở lại. Mừng về nhà.”

Megumin nói một cách mệt mỏi khi đang nằm trên cái bàn. Chỉ vừa đủ để ngẩn đầu lên nhìn tôi.

“Anh đã xoay sở để có thể đem những nguyên liệu này về, nhưng điều gì đã xẩy ra với khung cảnh khủng khiếp này?”

“Chà... Đây là kết quả sau khi Aqua trở nên nghiêm túc và liên tục thi triển phép hồi phục để cứu bọn trẻ. Bọn trẻ đã được cung cấp nhiều sức sống hơn mức cần thiết để đánh bại căn bệnh, và cuối cùng bọn

trẻ trỏ nên mạnh mẽ hơn bất kì ai có thể mong đợi. Như anh có thể thấy, kết quả là..."

Này, nếu chuyện là như vậy, không phải mọi thứ đều sẽ ổn kể cả khi bọn tôi không đem về những nguyên liệu?

Khi tôi đang nghĩ về điều đó, Vanir, người đang cõng một đứa trẻ và giải trí cho nó bằng một cái gì đó nhìn như trống lắc, nói với tôi.

"Có lẽ như toàn bộ nguyên liệu đã tập hợp đầy đủ. Nếu không nhò vào nỗ lực của người phụ nữ này, hầu hết bọn trẻ trong trại trẻ mồ côi này sẽ ở trong tình trạng sống dở chết dở. Con gái của tiểu thư cơ bắp trông có vẻ khỏe mạnh, nhưng cơ thể cô bé vẫn đang trong tình trạng nguy kịch, nên tốt nhất hãy bắt đầu điều chế ngay lập tức. Nếu không phải nhờ người phụ nữ này, người sẽ không thể về kịp...Ê, bà chủ, giờ tới lượt cô tỏa sáng đấy.

Nghe những tin tức từ Vanir, tôi lập tức lấy những cái móng tay tôi có được từ tên cánh cụt và đưa nó cho Megumin.

"Làm tốt lắm, Darkness, Kazuma! Để phần còn lại cho thiên tài số một Hồng Ma Tộc. Đừng lo, em đã dành ra rất nhiều đêm để nghiên cứu công thức!"

-Trong quá trình điều chế-

"Sai rồi. Anh cần bỏ thứ này vào trước. Tôi học được nó ở trường, nên không thể nào tôi có thể nhầm lẫn được!"

"Xẳng bậy! Kiến thức của quý tộc là chính xác nhất trong thế giới này! Người không thể làm sai với việc đi theo sự hướng dẫn của ta... Nay, người con đàn bà chuyên gây rắc rối, người vừa bỏ cái gì vào đấy?"

“Đừng có cản đường ta, con quỷ kì quoặc. Thứ mà ta vừa bỏ vào là nước thánh Aqua của giáo phái Axis. Với thứ này tác dụng của thuốc giải độc sẽ được tăng cường hết cỡ.”

“Tại sao? Tại sao ngươi lúc nào cũng đi làm mấy việc không cần thiết!? Chính xác thì, ngươi sẽ làm gì nếu như ngươi vô tình chạm vào số thuốc khi nó chuẩn bị hoàn thành và biến toàn bộ thành nước lã hóa!? Biến nhanh đi, cái thứ nữ thần của sự bất hạnh!”

“Mọi người, là chủ nhân của cửa hàng ma thuật, công thức của tôi chắc chắn là đúng, sẽ không có sai sót nào, vậy nên hãy theo hướng dẫn của tôi!”

Tôi mở cánh cửa của trại trẻ mồ côi,

“Tôi đếch quan tâm mấy người làm cái gì, chỉ là nhanh lên dùm cái!”

Và giận dữ hét vào họ.

Chương kết: Như thế này mãi mãi...

Một ánh sáng ma thuật tỏa sáng rực rỡ ở trên mặt hồ gần Axel.

“EXPLOOOSION!”

Âm thanh của phép explosion vang vọng khắp cả hồ cùng với một ánh sáng chói mắt.

Cùng thời điểm đó, một lượng lớn nước bắn lên trên không trung, tạo ra một cái cầu vồng bên trên hồ.

“Wow...”

Sylphina thốt lên một giọng ngạc nhiên khi được chiêm ngưỡng khung cảnh này, trong khi Darkness đang xoa đầu cô bé và mỉm cười.

“Nó được bao nhiêu điểm?”

“Anh cảm thấy đợt sóng âm hôm nay có yếu hơn một chút. Anh cho rằng có thể em đã giảm đi sức mạnh của nó bởi vì lợi ích của Sylphina, vì cô bé chỉ vừa mới khỏi bệnh?”

Vì danh dự của em ấy, tôi xác nhận lại với Megumin người đã đỡ gục xuống bên cạnh tôi.

“Chính xác. Một chủ nhân thật sự của phép explosion chắc chắn có thể điều chỉnh sức mạnh phá hoại của nó. Nó là một điều tự nhiên khi phải để ý đến khán giả nếu như họ đang có mặt.”

“Với sự tôn trọng cho tình yêu của em với phép explosion đã vậy em còn tính đến nhu cầu của khán giả.... Anh chấm cho phép explosion của hôm nay tròn một trăm điểm!”

“Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn!”

Megumin liên tục cảm ơn tôi trong khi vẫn còn nằm trên nền đất. Nhìn thấy điều này, Darkness trao cho tôi một ánh mắt dứt khoát và nói,

“Nói đi, Kazuma, có phải hai người luôn làm mấy điều ngu ngốc như vậy?”

“Darkness, làm sao cô có thể gọi việc này là ngu ngốc? Cô đang nói chuyện giống hệt với Aqua đấy!”

“Chính xác! Kể cả đó có là chị đi nữa, em sẽ không tha thứ cho chị nếu như chị tiếp tục nói như vậy.”

Bên cạnh tôi, Megumin phẫn nộ đáp trả.

“Được thôi, chị chấp nhận lời thách thức đó, Megumin! Ngay bây giờ, xông lên bất cứ khi nào em muốn!”

“Ah, chờ đã, Darkness! Làm sao chị có thể lợi dụng câu nói của em trong khi em không thể di chuyển! Làm ơn dừng lại! Ah, không, bọn họ sẽ thấy quần lót của em, dừng việc kéo váy của em đi! Em sẽ bắt đầu gọi chị là Lewdness giống như Kazuma.... Được rồi, em đâu hăng!

Em đâu hàng, nên làm ơn, dừng lại đi! Kazuma, nhanh lên và bổ sung mana cho em với Drain touch đi!”

Không thể cử động đến một ngón tay, Megumin nhánh chóng đầu hàng Darkness.

“Nhân tiện, Aqua đi đâu rồi?”

“Có vẻ như chị ấy đã nhận ra là mình có thể sử dụng sóng xung kích từ vụ nổ để bắt cá. Gần đây chị ấy luôn chạy xung quanh để thu thập những con cá nổi lên sau mỗi vụ nổ.”

“Nhờ cô ta, có lẽ chúng ta sẽ dùng chỗ này để làm nơi xả explosion trong một thời gian. Đúng là một nơi hấp dẫn.”

Chúng tôi bắt đầu chuẩn bị cho bữa trưa trong khi quan sát Aqua thu thập những con cá trong hồ

Bữa trưa hôm nay là bánh mì sandwich.

Darkness và Sylphina trở nên ghen tị sau khi biết được chúng tôi đã có một buổi dã ngoại tại cái hồ này mà không có họ, nên tôi đã đặc biệt chuẩn bị những món đó.

“Mọi người, nhìn này! Hôm nay được một mẻ lớn đó! Tôi thậm chí còn cân nhắc đến việc mang một con về cho cái quả bóng lông đen xấu xa có cái thói khó chịu đó.”

“Đứa trẻ đó về sau đã trở nên kén chọn. Con bé sẽ không ăn cá sống hay mấy món nhạt nhẽo. Vào hôm trước, cô bé còn theo em đi tắm và dùng đống đồ giặt của Aqua để làm chỗ mài móng. Em tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với cô bé.”

“Chờ đã, nó đã làm gì với đồ giặt của chị? Tại sao nó chỉ tỏ thái độ thù địch với chị!?”

Sau khi chia sẻ một ít mana với em ấy, Megumin bắt đầu xiên cá cho những người có mặt, trong khi tôi nhóm lửa bằng cách sử dụng phép Tinder và đống củi khô được thu gom bởi Darkness.

Sylphina đang làm ra vẻ một đứa trẻ trong chuyến cắm trại, và nhìn đống cá nướng một cách phấn khích.

“Tôi đã tự mình đi thu thập mấy con cá này, nên đương nhiên con lớn nhất sẽ dành cho tôi.”

“Chờ đã Aqua, Trong khi người đi thu thập chúng có thể là chị, nhưng em là người đã giết bọn chúng. Con lớn nhất rõ ràng là nên dành cho người có khả năng nhất trong tổ đội này, chính em.”

“Umm, em sẽ cho chị nữa con cá của mình... đảng nào thì em cũng không thể ăn nhiều như vậy...”

“Điếc đó không được, Sylphina. Trẻ em cần ăn nhiều hơn. Nếu không cuối cùng em sẽ phải sống với cơ thể thiếu chất dinh dưỡng như Megumin.”

“Oh, giờ chị đã nói điều đó! Vậy thì hãy dùng sức mạnh để quyết định ai sẽ là người nhận được con cá lớn nhất! Tới đi! Xông vào em bất cứ khi nào chị muốn!”

Nhin hai người cãi nhau như những đứa trẻ, tôi rút về một ngọn đồi nhỏ ở gần đó, với ý định sẽ chợp mắt một chút trước khi mấy con cá được nướng xong.

Và Darkness đến ngồi bên cạnh tôi, một nụ cười vui vẻ nở ra trên mặt cô ấy khi cô nhìn hai người họ cãi nhau.

“Cảm ơn”

Darkness nói một cách dịu dàng mà không nhìn vào tôi.

“Sau khi mạnh dạng tuyên bố là tôi sẽ bảo vệ anh lúc trước, cuối cùng một lần nữa tôi lại được cứu bởi anh.”

Bỏ qua cái chủ đề đó, Darkness có vẻ đang có một giọng nói vui nhộn.

“Đây không phải là lần đầu nó xảy ra, và nó chắc chắn sẽ còn tiếp diễn. Ah, tôi bắt đầu cảm thấy thực sự mệt mỏi vì phải dọn dẹp bãi chiến trường do mấy cô bày ra. Chà, tôi đã xoay sở để cứu được con bé, nên tôi đoán là mọi thứ đều ổn cả. Cộng thêm, tôi đã có được một trải nghiệm giống như Mạo Hiểm Giả.”

Tôi nhắm mắt lại và đặt hai cánh tay sau đầu mình.

“... Chỉ để xác nhận thôi, nhưng anh thật sự không phải là lolicon, đúng không?”

“Cô muốn ăn đấm à? Tại sao tôi không dùng cơ thể của cô để chứng minh mình không phải là một tên lolicon nhỉ!?”

Nghe thấy tôi bật lại, Darkness bắt đầu cười khúc khích.

“Đằng nào anh cũng không có can đảm để làm đến cùng.”

Cái thứ nhỏ mọn...

“Có một lý do cực kỳ chính đáng cho việc tại sao tôi không đi quá giới hạn. Tôi... không, toàn bộ đàn ông trong thành phố này là đều có những người bạn đồng hành đáng tin cậy.”

Đúng vậy, nếu tôi dành thời gian để đến thăm những onee-san đó...

“Là vậy sao? Vậy thì tôi sẽ chờ cho đến lúc anh muốn nói với tôi. Anh thực sự đã có cuộc sống như thế nào trước khi đến đây, anh đã đến từ đâu... và, Trong khi anh muốn nói tôi sẽ hỏi thân phận thật sự của Chris là ai.”

“Eh? chờ đã, cô đã tỉnh lúc Chris nói ra điều đó sao?”

“Đương nhiên, tôi là một thợ tự quản với sức phòng thủ mạnh nhất và sức chịu đựng tốt nhất thành phố này. Làm sao tôi có thể bất tỉnh lâu đến như vậy? Tôi đang cần phải quả trách Chris một cách thích đáng một lần vào một ngày nào đó”

Tôi vẫn tránh ánh mắt của cô ấy, Darkness bật ra một tiếng cười nhỏ.

“...Ah, có vẻ như tôi thích anh nhiều hơn tôi nghĩ...”

Cô ấy nói với một giọng xa xăm và bật ra một giọng cười cay đắng.

... Đ-Đừng nói điều đó, nó sẽ khiến tôi muốn khóc thêm lần nữa.

“T-Tôi, umm, Megumin...”

“Tôi hiểu”

Cô ấy cắt lời tôi trước khi kịp nói thêm điều gì.

“Tôi lớn hơn tất cả mọi người, và cao quý hơn cả. Tôi không có ý định chia rẽ những người bạn của mình bằng cách ném ra một con giận trẻ con. Tôi không muốn điều đó xảy ra, nhưng...”

Trong khi lấy tay quấn tóc mình, Darkness di chuyển mặt mình đến gần tôi hơn cho đến khi khuôn mặt cô ấy lò mò xuất hiện phía trên tôi.

“Anh có thể tha thứ cho việc tôi trêu chọc anh một chút không?”

“C-Cô...”

Không phải một lần, mà là hai!

Darkness mang một vẻ nghịch ngợm trên vẻ mặt cô ấy như muốn nói lên ‘trò đùa của tôi đã thành công’. Tôi cần phải trả đũa cô ấy một chút vì việc lại dẫn dắt tôi thêm một lần nữa.

“Cô cần chú ý hơn đến thời gian và địa điểm. Nhìn đằng sau kia.”

“?”

Nghe thấy những lời tôi nói, Darkness quay lại đằng sau.

Đang đứng ở đó là Sylphina đang run rẩy với cặp mắt mở to, trong khi cầm theo hai con cá nướng.

“Mo-Mommy, xin lỗi, con...”

“C-Chờ đã, Sylphina, cái này là—”

Và đứng bên cạnh cô bé là Megumin, chắc chắn đang cầm con cá nướng của tôi, cặp mắt của em ấy sáng lên một ánh đỏ rực rỡ.

“Trong khi em đã nói là nó ổn để chị bày tỏ cảm xúc của mình, em không nhớ là đã cho phép chị có một mối quan hệ bí mật với anh ấy. Đấy con mình cho một người khác để có một cuộc hẹn hò, chỉ là chị hư hỏng đến mức nào hả!?”

“Nh-Nhưng ... nó là...”

Một lần nữa rơi vào tình huống như thế này, Darkness cố gắng giải thích trong khi nhìn cổ như sắp khóc đến nơi.

“Tôi cần để cho mọi người biết... Darkness đã cố cưỡng đoạt Kazuma-san, tôi cần phải để cho mọi người biết...!”

“C-Chờ đã, nó không phải như vậy! Thật là, cũng không hẳn là hoàn toàn sai sự thật nhưng— Ah, Aqua! Quay lại đây!”

Nhìn cách Darkness điên cuồng đuổi theo Aqua khi cô ta đang tiến thẳng tới thành phố, tôi không thể ngăn cản việc để suy nghĩ của mình thoát ra ngoài.

“Chà, cảm giác này cũng không tệ. Nó giống như mình là nhân vật chính của một chương trình Harem. Cho đến giờ, mình đã trải qua không biết bao nhiêu khó khăn, nhưng có vẻ như vận may của mình vẫn còn tốt chán.”

“Tên này...”

Tôi hy vọng mọi thứ sẽ giống như thế này mãi mãi...

Ngoại truyện 1: Phù thủy huyền thoại

Ngày hôm đó,

“Của anh này, Kazuma-san. Trà đen và bánh quy. Mấy cái bánh quy này gần đây đã trở thành món ăn yêu thích của Aqua-sama.”

Tôi đã đến cửa hàng của Wiz để xem có thì giờ thú vị đang diễn ra không, và giờ đang thư giãn sau khi được phụ vụ trà và đồ ăn vặt.

“Xin lỗi vì đã khiến cô phải đối phó với Aqua mỗi ngày... oh, trà đen này rất ngon. Cô chắc chắn đã có những lá trà tốt. Tôi đã quen với cuộc sống của một người thành đạt, nên tôi biết khá nhiều về những thứ như thế này.”

“X-Xin lỗi, nhưng tôi chỉ có thể phục vụ loại trà đen rẻ tiền nhất ở cửa hàng này...”

Oops, có vẻ như vẫn còn một chặng đường dài trước khi tôi trở thành một người thành đạt.

“Tôi hiểu rồi, vậy là do người mang trà đến. Rất tốt, Wiz. Nếu như cửa hàng của cô bị phá sản, cô luôn được chào mừng để trở thành người hầu của tôi.”

“Làm ơn đừng nói những điều như vậy, Kazuma-san! N-Nhưng, nếu điều đó xảy ra, tôi có thể sẽ chấp nhận lời đề nghị của anh...”

Tôi tận hưởng những giây phút yên bình với Wiz. Thì-

“Anh đây rồi, Kazuma! Tin chấn động! Bọn em mang đến một tin chấn động!”

Cánh cửa của cửa hàng mở tung ra, phá tan khoảnh khắc yên bình của chúng tôi thành từng mảnh.

Hai Hồng Ma Nhân xông vào và thở ra những hơi khó nhọc, và đôi mắt đỏ của họ sáng lên một cách phẫn khích.

“Kazuma-san, Wiz-san, xin lỗi vì đã làm phiền. Um, bọn em đang làm một nghiên cứu về những pháp sư có tiềm năng trở thành đối thủ của bọn em trong tương lai, và...”

Megumin và Yunyun nói cùng một lúc,

““Phù Thủy Băng Giá đang ở trong thành phố này!””

“Cô ấy từng là thủ lĩnh của một tổ đội được biết đến như là nhóm Mạo Hiểm Giả mạnh nhất. Kể cả khi cô ấy không phải là một Hồng Ma Nhân, cô ấy là một pháp sư cực kỳ xuất chúng người có thể sử dụng tất cả các loại ma pháp, bao gồm cả những ma pháp cao cấp. Cô ấy tiêu diệt những con quái vật và binh lính của quân đội quý vương mà không có một chút thương xót, ngay cả khi bọn chúng quỳ xuống cầu xin cho mạng sống của mình. Đó là lý do vì sao cô ấy có biệt danh đó – Phù Thủy Băng Giá.”

Nghe những lời Megumin nói với một biểu cảm nghiêm túc, Wiz lấy cả hai tay che mặt lại và vai của cô ấy bắt đầu run lên.

Tai của cô đang chuyển thành màu đỏ đẫy, Phù Thủy Băng Giá-san

“Vậy... Chuyện gì đã xảy ra với cô phù thủy đó? Em thậm chí còn không biết cô ta là ai, đúng không?”

Tôi nói ra điều đó, nhưng thật ra chỉ vừa mới gần đây tôi đã được biết về người Phụ Thủy Băng Giá tuyệt vời đấy.

Aqua cũng bên biết về chuyện đó từ lúc Wiz và Vanir kể cho chúng tôi những câu chuyện về cuộc phiêu lưu trong quá khứ của họ, nhưng để lắng nghe họ trong khi đang ăn bánh có vẻ quá khó khăn với nhỏ đó, và rồi cô ta đã ngủ thiếp đi giữa chúng.

“Về điều đó, bạn em biết cô ấy đã dùng cả tính mạng của mình để thách đấu với một Quý Tướng, nhưng sau đóm mọi dấu vết của cô ấy đã biến mất. Tên và thông tin cá nhân của cô ấy hiện được Guild Mạo Hiểm Giả giữ bí mật, nên toàn bộ những gì mà bạn em có thể biết về cô ấy là cô ấy là một người phụ nữ.”

Sau khi nghe câu chuyện của Yunyun, Wiz đỗ gục lên bàn.

Tôi rướngh người lại gần cô ấy và thì thầm.

“Hey, tại sao họ không biết đó là cô? Họ biết cô cũng là một mạo hiểm giả nổi tiếng. Đúng không?”

“Những người trong thành phố này chỉ biết là tôi đã từng là một thành viên của một tổ đội có level cao. Và... Mặc dù Megumin có hơi cường điệu hóa câu chuyện, tôi không thể nói là nó sai, nên tôi sợ là họ sẽ sợ tôi...”

Khi chúng tôi đang thì thầm với nhau, Megumin hào hứng xen vào.

“Hai người đang nói gì ở đó vậy! Phù thủy băng giá đang ở trong thành phố này đấy, anh có biết không? Phù Thủy Băng Giá đó đấy!”

“Tại sao em lại bị ám ảnh bởi cô ta đến như vậy? Em sẽ làm gì sau khi gặp cô ấy? Xin chử ký à?”

“Phù Thủy Băng Giá là một cái tên rất ngầu! Em không thể nào lò đi cô ta được! Em muốn thách đấu với cô ấy để xem liệu cô ấy có thật sự giỏi hơn một Hồng Ma Tộc!”

Megumin trả lời.

“M-Mình không đồng ý với điều đó, nhưng mình tò mò không biết cô ấy là người như thế nào...”

Nghe câu trả lời của hai em ấy, Wiz, trông như sắp khóc, vừa nhìn tôi vừa lắc đầu.

Xem ra cô ấy không muốn họ biết về mình.

Tôi muốn hỏi tại sao cô ấy lại nói điều đó với Aqua, cái con buôn dưa lê nổi tiếng, nếu đó là vấn đề, nhưng bây giờ không phải là lúc.

“Anh chắc là Phù Thủy Băng Giá muốn sống ẩn dật và yên ổn trong thành phố này. Làm ơn đừng làm phiền cô ấy.”

“Đ-Đúng vậy... Và tôi nghe nói rằng Phù Thủy Băng Giá là một người rất đáng sợ!”

Wiz ủng hộ tôi, nhưng phải nói ra những điều đó về chính bản thân mình chắc chắn sẽ làm cô ấy tổn thương nhiều hơn cô ấy nghĩ, bởi vì những giọt nước mắt bắt đầu chảy ra khỏi mắt cô.

“L-Là vậy sao? Là một Hồng Ma Nhân, em muốn giải quyết vụ này...”

“N-Nè Megumin, Wiz-san là một người hiểu lẽ thường, nên có lẽ chúng ta nên nghe theo lời cổ. Mình chắc những lời đồn về cô ta là sự thật..”

Nó nghe giống như, Yunyun không nghĩ tôi là người hiểu lẽ thường, nhưng tôi sẽ tạm thời bỏ qua nó.

“Tin đồn mà em nói là gì? Nó có thể đã được phỏng đại rất nhiều em biết không?”

Một lần nữa, Wiz gật đầu đồng ý với những lời tôi nói.

“... Bởi vì toàn bộ thành viên trong tổ đội của cô ta, Phù Thủy Băng Giá là người độc thân duy nhất, nên cô ấy đã nguyên rủa thế giới này và làm một cuộc tấn công liều chết vào thằng lâu đài Quý Vương...”

“Em nghe cô Phù Thủy Băng Giá đó đi tàn sát quái vật để trút ra sự thù hận của mình vì không thể tìm được bạn trai. Vậy nên, trong trường hợp đó...”

Cặp Hồng Ma Tộc quay về phía một Wiz đang khóc và tung ra một đòn quyết định.

“Cô ấy chắc chắn vô cùng xấu xí khi bị các thành viên trong tổ đội ngó lơ và có cái biệt danh đáng sợ như vậy. Đó là tin đồn về cô...”

—Vào cuối ngày hôm đó, lại có thêm những tin đồn mới về việc Phù Thủy Băng Giá sở hữu một của hàng ma thuật lan ra trong Guild.

Ngoại truyện 2:

Diện mạo thật sự của bạo lực

“Owowowowow...! Nay, tại sao lúc vào mày cũng gio móng vuốt chổng lại tao!? Chúng ta đã cùng chung sống dưới một mái nhà được gần một năm rồi. Không phải giờ là lúc chúng ta nên thấu hiểu lẫn nhau sao?”

Vào khoảng thời gian sau giờ ăn trưa, Aqua lại làm phiền Chomosuke đang ngủ trên ghế sofa và tự mình nhận lấy một vết cào đau đớn trên ngón tay của cô.

Chomosuke lúc nào cũng rất bí ẩn, nhưng gần đây con bé càng lúc càng có nhiều đặc điểm của con người hơn.

Cụ thể, con bé kiên quyết đòi đi tắm và từ chối ăn những thứ như cá sống hay đồ ăn thừa hay đồ ăn cho thú nuôi.

“Ah! Dừng lại đó! Sao ngươi dám động vào bánh quy của ta! Ta mong là ngươi đã chuẩn bị nhận lấy hậu quả cho việc chôm đi lẽ vật dành cho nữ thần!”

Trường hợp cụ thể, con bé giờ đang ăn trộm đồ ăn vặt của Aqua.

“Con mèo này chắc chắn rất ghét cô. Kể cả tôi còn hòa hợp với nó. Tôi thường thức dậy khỏi mẩy lúc đang chợp mắt rồi để nó ngủ trên bụng mình.”

“Và tại sao chuyện đó lại xảy ra? Bởi vì hai người đều có tâm hồn xấu xa, đó là lý do hai người lại hợp nhau đến như vậy? Mèo là biểu

tượng của sự lười biếng đúng không? Có thể nó sẽ bị hấp dẫn bởi hình ảnh thu nhỏ của sự lười biếng?”

Tôi không thể tin được là con nhóc này tráo trở đến mức dám nói ra điều đó trong khi nhóc ấy cũng lười biếng chẳng khác gì tôi.

Khi cô ta vừa nói, Chomosuke, kẻ đang nằm trên đĩa bánh quy, đột ngột quay lại rồi bắn cho Aqua một ánh mắt sắc bén.

“Oh, cái gì vậy? Có vẻ như hiện giờ cô đang bị coi thường. Để tôi phiên dịch những lời cô mèo này nói cho cô. ‘Trong khi mèo có vẻ là biểu tượng của sự lười biếng, nhiệm vụ thật sự của chúng tôi là đem sự hạnh phúc đến cho mọi người theo một cách lười biếng-nya. Người một kẻ lười biếng lại đi nói người khác lười biếng-nya. Kể từ bây giờ, người nên ngừng gọi mình là Nữ thần của Nước và hãy bắt đầu gọi mình là Nữ Thần của sự lười biếng đi-nya.’”

“Ngươi khá là can đảm khi dám nói điều đó trước mặt ta! Ta sẽ dạy cho cái thú banh lông kiêu ngạo cứ ‘nya-nya-nya’ suốt ngày như ngươi một bài học.”

Nhin thấy Nữ thần của Sự Bạo Lực lao lên, tôi nhặt Chomosuke lên và tránh ra khỏi cô ta.

“Ngoài sự lười biếng, tại sao cô không thêm vào bạo lực dưới tên cô luôn nhỉ, con nữ thần điên khùng? Thôi cái thái độ cáu kỉnh đó đi được không—Oh? Cái gì đây? Người có điều gì muối nói sao?”

Nghe thấy những lời tôi nói, đôi tai của Chomosuke khẽ run lên và con bé bắt đầu gặm ngón tay tôi như thể phản kháng.

Sự lười biếng là một nỗi trong sự hiền thắn của nó, nó chắc chắn không thích điều đó bị lấy đi bởi vì một ý định bất chợt nảy ra.

“Này, Aqua, tôi muốn hỏi cô điều này. Nữ thần mấy cô có phát triển không? Nói cách khác, nếu như cô mất đi một nỗi sức mạnh, thì cô sẽ bổ sung nó bằng cách nào?”

“Điều đó không rõ ràng sao? Nó rõ ràng là dựa vào niềm tin. Sức mạnh của nữ thần đến từ những tín đồ yêu quý của họ. Nhân tiện, kể cả nữ thần cũng phát triển, cậu biết không? Tôi chỉ ngừng phát triển vì vẻ đẹp và sức mạnh của tôi đã đạt mức tối đa rồi.”

Con mồi này lôi đâu ra sự tự tin đó vậy?

Có vẻ như tôi đã nghe được điều gì đó hay ho.

Nhận được sự tin tưởng sẽ đẩy nhanh tiến độ.

“... Ôi nữ thần, vị thần với cái tên...”

“Chờ một chút, tại sao anh lại cầu nguyện với con mèo đó? Nếu anh muốn cầu nguyện, hãy cầu nguyện với tôi.”

Khi tôi chắp hai tay lại và bắt đầu cầu nguyện, cho Chomosuke hiện đang ngồi trên ghế sofa, trong khi đang mong nó sẽ sớm lấy lại được sức mạnh thì Aqua kéo mạnh áo tôi.

Vào lúc đó,

“Oh, có phải lời cầu nguyện chân thành của tôi đã được hồi đáp?”

“... . Cái thứ này.. Điều gì ở kazuma làm cho nó bị hấp dẫn?”

Chomosuke ngập ngừng vỗ đầu gối của tôi khi tôi đang quỳ lạy trên tấm thảm, sau đó nó lao lên đùi tôi mà cuộn tròn trên đó.

Để cho việc sẵn sàng chạy đến chỗ tôi, có thể nào thú này thật sự bị thu hút bởi một loại hào quang lười biếng giống như Aqua nói?

Mặc dù, khi nó nhận ra Megumin là chủ của nó, tôi vẫn còn chút nghi ngờ...

Sau đó,

“Em về rồi.”

Giọng nói của Megumin đến từ cửa chính.

Sau khi thực hiện việc xả explosion hằng ngày với Darkness, Megumin có vẻ như đã hoàn toàn kiệt sức khi em ấy ngồi phịch xuống ghế sofa.

Khi Megumin nhìn thấy Chomosuke đang nghỉ ngơi trên đùi tôi, em ấy —

“Wuah, làm sao mà thân quyến của ta lại đang ngủ ở một nơi như thế mà không hề bận tâm tới chủ nhân của mình, người đã bận rộn ở bên ngoài? Người gần đây cũng đã trở nên cầu kì về thức ăn. Một con quỷ ương ngạnh như thế này đáng phải bị trừng phạt!”

“Nyaargh!”

— Nhanh chóng chộm lấy Chomosuke và bắt đầu chơi với nó.

Đá chân xung quanh như để trả thù, Khuôn mặt của Chomosuke tỏ ra vô số những biểu hiện ngộ nghĩnh...

Ah, thì ra là như vậy.

Nữ thần này là còn là hiện thân của nhiều thứ khác không chỉ riêng sự lười biếng...

“...? Có gì sao, Kazuma? Tại sao anh cứ nhìn chằm chằm vào mặt em như vậy?”

Megumin nghiêng đầu và hỏi trong khi tiếp tục chơi với Chomosuke.

“N-Nói đi, Megumin, em có thể để chị cùng ăn Chomosuke không?”

“Em từ chối. Nếu chị thật sự muốn đựng vào quả banh lông này đến như vậy, vậy thì hôm nay hãy đi dọn dẹp nhà vệ sinh trong phòng em đi.”

“Ahhh, em thật là vô lý!”

Nằm trên ghế sofa, Megumin trưng ra thái độ kiêu ngạo phù hợp với vị trí chủ nhân của quả bóng lông màu đen bạo lực ấy.

Ngoại truyện 3: Tên trộm tóc bạc may mắn không tưởng

“Aah, tôi lại thua rồi! Nè, Chris, làm sao cô chơi bài hay đến như vậy? Điểm tốt duy nhất của Kazuma là may mắn, nhưng tôi nghĩ cô còn may mắn hơn cả hắn ta đấy.”

Bên trong Guild Mạo Hiểm Giả, Aqua người đang cẩn thận trong lúc chơi bài với Chris

Trò mà bọn họ đang chơi gần giống với xì tố, và Aqua đã thua toàn bộ, tất cả những ván bài.

“Điều đó không phải nhiên nhiên sao? Bởi vì Big Boss là-”

“T-Trợ thủ-kun?”

Chris nói lắp bắp một cách điên cuồng khi nghe những lời của tôi.

“-Một tên trộm của nhà thò Eris.”

“Ah, đúng vậy, Eris là nữ thần của sự may mắn, và nó chỉ là điều hiển nhiên cho một tên trộm có may mắn cao, giờ thì tôi hiểu rồi.”

Nhin thấy Aqua liên tục gật đầu, Chris thở ra một hơi thở an tâm.

Sau đó, Aqua nghiên đầu mình qua một bên và,

“Giữa Chris và kazuma, ai là người may mắn hơn nhỉ?”

Đặt ra một câu hỏi đe dọa cho lý do tồn tại của tôi.

Chris và tôi nhìn chằm chằm vào nhau...

“Đương nhiên là tôi. Còn nhớ lúc tôi quản lý cửa hàng của Aqua-san trong lễ hội tạ ơn Eris không? Không có bất kì khách hàng nào nhận được phần thưởng chiến thắng. Nó sẽ rất khó để Kazuma có thể làm được một điều tương tự.”

Và cô ấy khoe khoang một cách tự tin.

Có vẻ như cô ấy không có ý định để cho vấn đề này chìm xuống. Chà, sau cùng thì cô ấy cũng là nữ thần của sự may mắn. Tuy nhiên...

“Chờ đã, cô đang nói gì vậy? Đúng là chuyện đó đã xảy ra, nhưng không phải là tôi đã thành công trong việc dùng Steal lấy được quần lót của cô sao? Tỉ lệ thành công của chiêu Steal phụ thuộc rất cao vào may mắn. Điều đó có nghĩa là may mắn của tôi cao hơn.”

“Không, dừng lại, điều đó không tính! Chống lại chiêu Steal cần có khả năng kháng ma thuật cao! Tôi là một tên trộm! đương nhiên tôi sẽ không có khả năng kháng ma thuật!”

Chris bác bỏ điều đó, nhưng tôi là một thằng đàn ông người đã đặt khá nhiều tự hào vào sự may mắn mạnh mẽ của mình.

Tôi lấy thẻ Mạo Hiểm Gia ra và cho Chris xem.

“Đây là chỉ số may mắn hiện tại của tôi, và nó vẫn còn tăng lên khi tôi tăng level. Tôi chắc là cô hiểu điều này nghĩa là gì.”

Chỉ số may mắn của tôi đã tăng lên một chút kể từ khi tôi đặt chân đến thế giới này. Điểm số cực cao đang tỏa sáng rực rỡ trên tấm thẻ Mạo Hiểm Giả của tôi.

“Như đã mong đợi từ Kazuma, người chỉ có chỉ số may mắn là cao. Tôi thật sự mong muốn là tôi có thể có được thậm chí 1% của nó.”

"Hey, cô nói vậy là có ý gì hà con mắm kia? Chỉ số thông minh của tôi cũng khá cao đấy."

Aqua lơ đi lời phàn nàn của tôi và quay sang Chris.

"Vậy thì, còn của cô thì sao?"

Bối rối vì sự chú ý của Aqua, Chris đảo mắt đi như có vẻ đang cân nhắc đến việc có nên rút thẻ của mình ra hay không...

"Coi nào, để tôi xem!"

Aqua giật tấm thẻ của Chris từ túi của cô ấy...

"Nghiêm túc à? Điểm trên thanh chỉ số may mắn của cô ta bị lỗi? Tôi sẽ đem thứ này đến chỗ nhân viên Guild."

"K-Không, nó ổn! Không giống như nó sẽ mang đến bất kì vấn đề gì..."

Chỉ số may mắn của Chris quá cao nên nó làm cho Aqua nghĩ là phần hiển thị đã bị lỗi. Như đã mong đợi từ nữ thần của sự may mắn.

Tôi cảm thấy như mình đã xác định rõ ràng ai là người chiến thắng trong trận đấu này, nhưng Aqua nói,

"Nhưng nó là một vấn đề. Như thế này thì sẽ không có cách nào để nói ai là người may mắn hơn."

Không, chúng tôi đã xác định rõ ràng ai là người may mắn hơn rồi.

Ngay khi tôi định chấp nhận việc thua cuộc của mình, một Mạo Hiểm Giả ngồi ở bàn kế bên nói lên,

"Sao mấy người không dựa vào cái trò 'kéo-búa-bao' để quyết định?"

Kéo-búa-bao. Là trò dựa dẫm hoàn toàn vào may mắn và, một chút đánh giá thông minh.

Tôi hiểu rồi, nếu trong trường hợp đó, tôi vẫn sẽ có khả năng thắng.

“Kéo-búa-bao? Được thôi, tôi ốn với nó, nhưng trợ thủ-kun thật sự muốn so ai may mắn nhất sao? Cậu đã quên tôi là ai rồi, đúng không?

“Cô thật sự nghĩ là tôi chỉ dựa vào may mắn để đánh tại toàn bộ đám Quý Tướng đó à? Không bao giờ tôi có thể chấp nhận cái loại thử thách đó mà không có sẵn kế hoạch.”

Tôi nắm chặt tay mình và nhìn Chris với một biểu hiện nghiêm túc.

“Oh? Có vẻ như cậu muốn chơi lớn nhỉ. Nghĩ về nó đi, không phải lần đó cậu đã thua tôi trong cuộc thi trộm à? Cậu định dùng cơ hội này để trả thù đúng không?”

Nghe thấy những lời của Chris, những Mạo Hiểm Giả xung quanh trở nên hào hứng, và cả Aqua cũng đang nhìn chúng tôi với ánh mắt mong đợi.

“Được thôi, hãy định đoạt chuyện này một lần và mãi mãi! Là một Mạo Hiểm Giả, chúng ta nên hành động giống Một Mạo Hiểm Giả và công hiến hết mình. Kéo, búa -!”

“Eh? Chờ đã, giờ thì? Eh, chờ chút, er— bao!”

Mẹ nó, vòng đâu tôi đã thua.

“Chờ đã, trợ thủ-kun, tại sao cậu lại lột đồ!? Không cần phải lột! Tôi đã thắng!”

“Cô đang nói gì vậy? Không phải chúng ta là những Mạo Hiểm Giả lúc nào cũng đặt cược mạng sống của mình sao? Chúng ta không thể chơi những trò giống bọn con nít hay chơi, đúng không? Cô nói là tôi đã thua sao?”

Nghe thấy lời thách thức của tôi, Chris nghiến răng lại.

“Được rồi, tốt thôi, tôi chấp nhận. Sau cùng, không có chuyện mà tôi sẽ thua!”

“Đó đúng là điều tôi muốn! Mọi người, cho tôi thấy cánh tay của các bạn!”

“Tôi sẽ cổ vũ cho anh! Blessing!”

“Cầu cho phước lành của Aqua ban lên cho cậu! Blessing!”

“Này, gọi thêm nhiều tu sĩ đến đây! Aqua-san, làm ơn...”

“Nếu Kazuma thua, hãy để tôi lên tiếp theo! Tôi cũng là một tên trộm! Tôi khá tự tin với vận may của mình!

“Hey, không công bằng! Những người khác đáng lẽ không được hỗ trợ cho cậu như vậy! Trợ thủ-kun, chờ đã!”

Chris rên rỉ sau khi nhìn thấy những Mạo Hiểm Giả xung quanh buff chồng buff chất lên tôi.

.

.

.

.

.

.

—Cuối cùng, toàn bộ Mạo Hiểm Giả có mặt ở đó, kể cả tôi, toàn bộ đều bị lột sạch...

Ghi chú

Skill buff luck

Ngoại truyện 4:
Một đêm nào đó giữa mùa hè!

かわー

Happy
Halloween

Vào một đêm cực kỳ nóng và ngột ngạt.

“Vào lúc đó, đúng lúc tôi nghĩ mình đã chạy thoát, thì lại cảm thấy có thứ gì đó vừa đậu lên đầu mình. Nên tôi đã nhìn lên và....”

Những Mạo Hiểm Giả không thể ngủ vì quá nóng đã tụ tập lại với nhau ở quầy rượu của Guild.

“Tôi thấy một đàn ‘nhện tàng hầm’ lớn đang bò ngay trên trần nhà!”

“WAAAAAH!”

Chúng đặc biệt yêu cầu nhân viên của Guild làm tối đi không gian của quầy, và bắt đầu trao đổi những câu chuyện kinh dị trong cái nơi tối tăm và ẩm đạm đó.

Nếu chỉ có mình tôi, kể cả với một đêm vừa nóng vừa ngột ngạt như thế này, tôi vẫn có thể vượt qua được bằng cách sử dụng Freeze.

Nhưng đa số Mạo Hiểm Giả không có được nguồn lực như vậy và bị quấy rầy bởi cái nóng suốt mấy đêm vừa qua.

Một phần vì thương hại họ, và một phần là để giết thời gian, tôi gọi đám này tụ tập tại đây và giải nhiệt với một vài câu chuyện kinh dị.

Tuy nhiên...

“U-Umm, đúng là nó có hơi đáng sợ, nhưng nó không giống với điều mà tôi đang nghĩ...”

Những Mạo Hiểm Giả chỉ đang chia sẻ kinh nghiệm của mình trong hầm ngục, nhưng, tôi nên nói thế nào nhỉ, cơ bản là nó tóm nhiều hơn là đáng sợ.

“Cậu đang nói gì vậy Kazuma? Bọn chúng là những con ‘nhện tầng hầm’, cậu có biết không? Cái thứ nhỏ xíu chạy khắp trần nhà và sẽ chui vào người cậu nếu cậu mất cảnh giác cho dù chỉ trong một khắc! Không có nhiêu thứ đáng sợ hơn nó đâu...”

“Làm ơn dừng lại Aqua-chan? Nó làm cho tôi nhớ lại lần cuối tôi bước vào hầm ngục...”

Một nữ mạo hiểm giả nào đó hé lén trước lời miêu tả của Aqua.

“Vậy thì, để em kể cho mọi người một câu chuyện kinh dị đặc biệt của em. Nó diễn ra vào hôm sinh nhật lần thứ mười...”

Đôi mắt đỏ của megumin có thể nhìn thấy rõ trong sự mờ ảo của quán rượu.

Những Mạo Hiểm Giả nuốt niếng miếng như thế trả lời.

“Nhà của em rất nghèo, và thường hay có vấn đề với thức ăn. Nên, vào cái hôm sinh nhật lần thứ mười của em, em vốn không hề mong chờ là mình sẽ được tổ chức tiệc sinh nhật, nhưng... Em gái em đã đưa cho em một món quà sinh nhật.”

Không phải đó là điều tốt sao?

Có vẻ như không phải duy nhất mình tôi là nghĩ như vậy, và bầu không khí căng thẳng xung quanh đã giảm đi phần nào.

Megumin liền nhìn bọn tôi rồi tiếp tục.

“Vào món quà... Em ấy chắc chắn đã cố gắng rất nhiều để gom nó lại cho em. Khuôn mặt em ấy dính đầy bùn đất khi em ấy vui vẻ bước tới

chỗ em và nói ‘Onee-chan, em đã bắt được rất nhiều con to và đen này!’ trước khi đưa cho em một cái túi đang ngoe nguẩy dữ dội–“

“WAAAAAH!”

Những Mạo Hiểm Giả một lần nữa hét lên.

Không, nó không đúng một chút nào.

“Ngừng lại, tôi không muốn nghe mấy câu chuyện dạng này! Nó còn không giống một câu chuyện kinh dị chút nào!”

Sau khi nghe lời tôi nói, Darkness bắt đầu đỏ mặt vì lý do gì đó không thể giải thích được.

“V-Vậy thì... Tiếp theo là lượt của tôi... Tôi có một câu chuyện về tiếng hét bí ẩn của một cô gái, phát ra từ tầng hầm trong biệt thự của một quý tộc nào đó mỗi đêm...”

“À, rồi, và sau khi điều tra, nó hóa ra là tên quý tộc đó đi quấy rối những nữ tùy tùng mỗi đêm, đúng không?... Nay đừng có giữ im lặng với tôi.

Chúng tôi đang hỏi về những câu chuyện kinh dị chứ không phải mấy câu chuyện dâm dục.

Khi đang quở trách Darkness, một Mạo Hiểm già nói với tôi,

“Vậy thì, sau cậu không chia sẻ câu chuyện của mình, Kazuma? Cậu phải có một vài câu chuyện tuyệt vời, đúng không?”

Đương nhiên. Tôi hắng giọng một cách phô trương và bắt đầu chia sẻ một câu chuyện kinh dị nổi tiếng của Nhật Bản-

“—Tôi hiểu rồi, bất kì ai thấy được tấm hình của người phụ nữ đó sẽ chết trong vòng một tuần. Vậy nó giống như kỹ năng ‘điểm báo của cái chết’ đúng không? Nhưng với Aqua-chan ở đây, không phải vấn đề đó sẽ dễ dàng được giải quyết sao? So sánh với người phụ nữ đó, cái tên Dullahan với kỹ năng vô cùng mạnh mẽ kia đáng sợ hơn nhiều.”

“Ngoài ra, về con ma Sodako đó, làm sao chúng ta có thể giao tiếp với cô ta nếu như không có cái vật phẩm ma thuật ‘điện thoại’ mà Kazuma nhắc đến? Đột nhiên xuất hiện từ phía sau như vậy, có phải cô ta đã dùng kỹ năng ẩn thân để lén ra phía sau họ không? Không phải nó sẽ khiến cô ta trở thành một tên trộm hào hiệp, người chỉ nhắm vào những tên giàu có đủ khả năng sở hữu những móng đũa sao?”

... Chết tiệt, đó là lý do vì sao mà tôi ghét thế giới này.

Nó chỉ là một câu chuyện kinh dị, tại sao mọi người lại soi mói nó nhiều đến như vậy?

Chẳng lẽ không có cách nào để khiến mấy tên này thấy thật sự khiếp sợ sao?

Lần này có vẻ như Aqua đã đọc được bầu không khí, và gio ngón gái lên như muốn nói ‘để đó cho tôi’.

“Vậy thì hãy để tôi kể câu chuyện tiếp theo. Thứ này chắc chắn sẽ vô cùng đáng sợ với bọn đàn ông.”

Toàn bộ những Mạo Hiểm Giả trông có vẻ thoái mái sau khi nghe lời tuyên bố của Aqua. Họ chắc chắn đang nghĩ 'Chỉ là câu chuyện của Aqua, nó có thể đáng sợ đến mức nào chứ?' hay vài thứ tương tự.

"Ở một thành phố nọ, có một người đàn ông sống độc thân. Người đó bị làm phiền bởi những tên bán tiếp liên tục đến chào hàng cho ông ta, và rồi đột nhiên ông ta nghĩ ra được một cách tuyệt vời để đuổi bọn họ đi."

Ý tưởng của ông ta là đặt một biển báo ở ngay trước cửa của mình.

Sau khi làm điều đó, rất nhiều tên tiếp thị ngừng việc chào hàng với ông ta, và ông ta đã có thể sống một cuộc sống yên bình.

"Tuy nhiên, vào một ngày nọ, người đàn ông đó nghe thấy tiếng gõ cửa, ông ta tự hỏi mình có nghe nhầm hay không. Bởi vì những điều mà ông đã viết trên tấm biển báo."

Mọi người trổ nén tò mò với những lời của Aqua, chúng tôi vô tình nuốt nước miếng.

"Những gì được viết trên bản hiệu là "Người chủ của căn nhà này có sở thích quan hệ đồng giới mạnh mẽ. Nếu người đã chuẩn bị tinh thần cho những gì sắp đến thì cứ tự nhiên mà gõ cửa", Ngồi đàn ông lén nhìn thử xem có gì phía sau cánh cửa, và đang đứng ngay đó là... Một người đàn ông đang rất phẫn khích, đặt tay lên cánh cửa với một nụ cười vô cùng quyến rũ -"

"WAAAAAAAAAAH!"

Những nam Mạo Hiểm Giả cắt lời của Aqua với tiếng hét.

—Dừng lại! Thứ này đúng là đáng sợ, chắc chắn luôn, nhưng nó không phải là một câu chuyện kinh dị!

AFTERWORD

Lần này Darkness thật sự đã
hành động như một thiếu nữ

Nó thực sự đã khiến trái
tim tôi đập rộn ràng

Cô gắng lên! Lalatina

Cô biết không, Darkness,
cô thật sự không nên làm
những việc đó nơi công
cộng

Chờ đã, nó là, tôi nên nói sao nhỉ,
nó vượt qua khỏi sự kiểm soát
của tôi...

Kể cả như vậy, chị nghĩ
cái quái gì khi làm những
việc đó trước mặt một
đứa trẻ hả?

c-c-chuyện đó ... er, nó không hoàn
tòan sai, nhưng!

Để làm cho rõ, ở đây tôi mới là
người bị hại

C-c-cái tên hèn h...

Hmm! Nè! Kazuma, có gì
chuyện gì đó kì lạ đang diễn
ra trong thành phố

Cái thành phố này lúc nào chả kì lạ.
Nhìn xem, wiz đang hoảng loạn kia

AQUA -SAMA
Làm ơn giúp tôi!

COMING
SOON!!

この素晴らしい
世界に祝福を! 13